

Bayburt İl Milli Eğitim Müdürlüğü İşbirliği
ve
Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE)
Koordinatörlüğünde

SİSLER İÇİNDE

2017-2018 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

BAYPROJE YAYIN NO: 19

SİSLER İÇİNDE

2017-2018 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

BAYPROJE YAYIN NO: 19

1. Baskı: Mart 2019
ISBN: 978-605-9386-58-6

Kapak ve Sayfa Düzeni: İlhan Ulusoy

Bu kitap Nika Yayınevi tarafından Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği için hazırlanmış ve basılmıştır. Kitabın yayın ve satış hakları Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği'ne aittir. ©

Baskı ve Cilt: Bizim Büro Ofset Matbaacılık
Sertifika No: 42488

Nika Yayınevi

Yüksel Cad. 30/8 Kızılay Ankara
T: 0312 433 71 15 F: 0 312 433 71 15
www.nikayayinevi.com e-posta: info@nikayayinevi.com

Raporlar

1. Bayburt Gözlem ve İnceleme Raporu (3 Temmuz 2011, 36 sayfa)
2. “Çiftçi Eğitim Seminerleri” Değerlendirme Raporu
(16 Temmuz 2012, 7 sayfa)
3. Bayburt Seyahati Bilgilendirme Raporu (23 Ocak 2013, 5 sayfa)
4. Bayburt’un Karadeniz’e Demiryolu Bağlantısı Raporu 1
(Mart 2013, 63 sayfa)
5. Bayburt’un Karadeniz’e bağlantısı Raporu 2 (Mayıs 2013, 13 sayfa)
6. Bayburt Seyahati Raporu (27 Haziran 2014, 14 sayfa)
7. 2. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2014, 7 sayfa)
8. Bayburt İlinin Gelişme Potansiyelleri ve Üniversitenin Rolü
(Mayıs 2014, 56 sayfa)
9. Bayburt Kırsal Üretiminde Kadının Rolü (Mayıs 2014, 55 sayfa)
10. Bayburt İli Sebze Tarımı ve Potansiyelinin Artırılması
(Aralık 2014, 18 sayfa)
11. 3. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2017, 7 sayfa)

Kitaplar

1. Bayburt Yenilikçilik (İnovasyon) Paneli (Şubat 2012)
2. “Yaşadığım Bir Gün” Günlük Tutma Yarışması (Nisan 2012)
3. Cumhuriyet Dönemi Bayburt Bibliyografyası (Ekim 2012)
4. Bayburt’a Yatırım Yapan Girişimci Öyküleri Kongresi (Ekim 2012)
5. “Ya Umut Olmasaydı” Öykü Yarışması (Mayıs 2013)
6. Bayburt Şehircilik Kongresi (Kasım 2013)
7. “Bir Çocuk Düşlüyor” Hayalimdeki Bayburt Deneme Yarışması
(Temmuz 2014)
8. Bayburt İlinin Coğrafyası –Fiziki-Beşeri-Ekonomik- (Ocak 2015)
9. Dede Korkut ve Bayburt (Ağustos 2015)
10. “Ebedi Hüzün” Öykü Yarışması (Kasım 2015)
11. Kaleli Kentler ve Bayburt Kalesi (Mayıs 2016),
(Koordinasyon ve editörlük BAYPROJE’e aittir.)
12. “Kaşibeyaz” Öykü Yarışması (Şubat 2018)
13. “Sisler İçinde” Öykü Yarışması (Mart 2019)

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	9
BAYPROJE ÖYKÜ YARIŞMASI	11
BAYPROJE YARIŞMALARI KAZANANLAR LİSTESİ	13

**2017-2018 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler**

SİSLER İÇİNDE	17
Emine Öztürk / Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi	
KALEMLİK	23
Zeynep Tenbel / Bayburt Kız Anadolu Lisesi	
MASAL	27
Şüheda Develi / Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	
İLÂNİHAYE	33
Edanur Kantar / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	
ZOR KARAR	39
Gülcan Arslan / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	
VAVEYLA	47
Şeyda Nur İbiş / Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	
UMUDUN KADERİ	53
Yağmur Akbudak / Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi	
KADERDEN KAÇIŞ	55
Umut Akdağ / Bayburt Fen Lisesi	

BİR GENÇ KIZ KALBI	59
Züleyha Bakır / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi	
NİHAN VE BABASI	65
Yunus Emre Bayraktar / İmam Hatip Lisesi	
BABAM İÇİN	67
Aleyna Bayram / Bayburt Lisesi	
TİK TAK	73
Caner Bayram / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
ÇOCUK	75
Yunus Bozat / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
EN GÜZEL HEDİYE	77
Rabia Bozkuş / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
NE HÂL?	81
Berk Cimuli / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	
KAR	87
Nur Coşkun / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
MERAK	91
Sümeyra Çakır / Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi	
BİR AŞK UĞRUNA	95
Hayriye Sinem Çalışkan / Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
DERVİŞ BABA	99
Hüseyin Çoban / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
KİMSESİZ ÇOCUK	105
Görkem Demir / İmam Hatip Lisesi	
UMUT VEREN YARINLAR	107
Satılmış Demirözü / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi	
KÜÇÜK BİR KAR TANESİYİM	113
Hilal Dumanoglu / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	

YOK OLUŞ	115
Ömer Faruk Eylence / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
SADECE GÖREBİLİYORDUM	117
Ayşenur Hancı / Bayburt Fen Lisesi	
YETİMİN GÖZYAŞI	123
Rümeysa Karadağ / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
İMTİHAN	125
Bahar Kaygusuz / Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
CEYLAN	131
Sabire Kurtoğlu / Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
VATAN İÇİN	135
Betül Memiş / Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi	
BAYBURT TRAFİĞİ VE İSTANBUL TRAFİĞİ	139
Ayşegül Narman / Okulu Belirtilmemiş	
TANDIRLIK	143
Nida Nur Okuyucu / Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi	
BİRLİK ve BERABERLİK	147
Serkan Oruç / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	
GEÇMİŞİN İNTİKAMI	149
Zeynep Önel / Bayburt Lisesi	
KAYIP MEKTUP	155
Nazlıcan Saka / Bayburt Lisesi	
HAYALİNİN PEŞİNDEN KOŞ	159
Sabri Şahin / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	
ÖLÜMÜNE GÖKYÜZÜ	161
Fadime Şeker / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi	
HUZURUN SESİ	165
Abdulkadir Şimşek / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	

UMUT'UN AZMI	169
Sima Torun / Bayburt Fen Lisesi	
ACI GERÇEK	173
Zeynep Tozoğlu / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
ONUN HİKÂYESİ JOHN MARTİN'E BENZİYORDU	177
Gülnehal Turan / Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi	
HAYAT DERSİ	179
M. Eren Türk / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	
BİR ADIM NEFES	183
Büşra Yayla / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
YARIM KALMIŞLIK	189
Burcu Yılmaz / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	

TAKDİM

Biz birkaç Bayburt sevdalısı olarak, İstanbul, Ankara, İzmir, Erzurum, Konya ve Bayburt'ta yaptığımız ön araştırmalar sonucunda, Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği'ni (BAYPROJE) 19 Temmuz 2011 tarihinde kurduk.

Bayburt'ta Liselerarası Ödüllü Öykü Yarışması konulu projemizin bir mahsulü olan elinizdeki bu kitap; karar verdiğimiz, başlattığımız ve kurumsallaştırarak sürekliliğini sağladığımız önemli faaliyetlerimizden biridir. Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde gerçekleştirdiğimiz bu etkinliğimizin amacını, “Geleceğin edebiyatçılarının yetişmesine katkıda bulunmak istiyoruz.” cümlesiyle ifade etmiştik. Uzun vadeli düşünüyoruz; Türkçemizin güzel kullanılmasında bir payımız olmasını bir vatandaşlık görevi sayıyor ve bu görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Bu kitabımız, 2017-2018 eğitim-öğretim yılı öykülerini içermekte ve bu konuda altıncı öykü eserimiz olmaktadır. Yarışmalarımızın sonuçlarına baktığımızda, kızlarımızın önde koştuklarını görüyoruz; bu gelişmeyi geleceğimizin analarının kendilerini daha iyi yetiştiklerinin bir göstergesi olarak kabul ediyor ve mutlu oluyoruz.

Öğrencilerimizin edebiyat alanında gösterdikleri başarı, bizlerin Bayburt Milli Eğitimine katkıda bulunma arzumuzu kamçıladi: Yeni bir proje olarak Bayburt'ta BAYPROJE “Matematik Atölyesi”ni kurduk. Hafta sonları düzenlediğimiz atölye çalışmaları kapsamında, ortaokulların sınavla belirlediğimiz başarılı öğrencilerinin, “oyun/uygulama” esaslı ve “öğrenmeyi öğrenmek” yöntemlerinin öncülüğünde, seçilmiş matematik öğretmenlerimizle matematiksel düşünme becerilerini geliştirmeye çalışıyoruz. Her yıl kendi kendini yenileyen bu projemiz ile bilimlerin en önemli girdisi ve dolayısıyla teknolojinin de belirleyicisi olan matematik vasıtasıyla pozitif bilimlere altyapı oluşturmaya çalışıyoruz.

Benzer alanlarda yapılabilecek birçok projenin olduğuna inanıyoruz. Fikrini uygulamaya dönüştürmek isteyen kıymetli hemşerilerimizi “Bayburt'a hizmet kervanına katılmaya” davet ediyoruz.

Bayburt'umuzu üretenlerin yaşadığı bir şehir, yaşanabilir bir şehir yapma yolunda, birlikte elimizi taşın altına koymamız gerektiğini düşünüyoruz.

BAYPROJE Yönetim Kurulu, 14 Mart 2018

BAYPROJE ÖYKÜ YARIŞMASI

Dede Korkut, şüphesiz bu milletin ilk ve en önemli anlatıcılarından. Anlattıkları yüzyıllar boyu bu toplumu diri tuttuğu gibi ortak hafızayı da günümüze taşıdı. Anlatma, anlatırken aktarma maceramız günümüze kadar geldi. Dede Korkut diyarında anlatma geleneğinin devamcısı olan gençlerin çalışmalarına imkan veren bir proje ile karşınızdayız.

Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) çok güzel çalışmalara imza atmaktadır. Bunun son örneği de size ulaşan bu yayın ve yayının oluşmasına kaynaklık eden Öykü Yarışması'dır.

Eğitim ve öğretimde en kalıcı izler en erken zamanlarda alınan bilgiler ve edinilen tecrübelerden oluşur. Lise yılları hepimizin hayatında en özel zamanlardır. Bir yanda toplum içinde 'genç' olarak var olma süreci diğer yanda bu çağa mahsus duygularımız... Müfredata bağlı öğrenmenin dışında gelişen tecrübe ve ilgi de bu süreçte kendine bir mecra bulur. İşte BAYPROJE bu kişisel hikayenin oluşma sürecinde önemli bir katkı veriyor. 'Genç'in müfredattan bağımsız olarak kendini bulma macerasında bir yol açıyor, kuramsal öğrendiklerini kişisel bir ifade aracı haline getiriyor.

2108 yılı içinde yapılan bu yarışmaya 17 liseden 42 öğrenci katılmıştır. Jüri üyeleri birbirlerinden bağımsız olarak öyküleri değerlendirmiştir. Bu değerlendirmelerde öykü kurgusu ile birlikte Türkçeyi Kullanma Yeteneği, Yazım ve Noktalama ve Sayfa Düzeni olmak üzere üç temel başlık dikkate alınmıştır. Oluşan sonuca göre düzenleme yapılmış ve bu genç yazarların elinize ulaşan 'ilk kitap'ı vücut bulmuştur. Kitaplaşma sürecinde yeniden bir okuma yapılıp göze batan kimi eksikler giderilmiştir ama bu giderme sürecinde kurguyu ve geneli etkileyecek bir yaklaşıma gidilmemiştir. Zira her çalışma doğrusu, yanlış, eksik ve fazlasıyla yazanının bir eseridir artık.

Bu yarışmaya katılma cesareti gösteren tüm öğrencilerimizi içtenlikle kutlamak gerek. Belki gelecekte bir yazı hayatları olmayacak ama böylesine güzel

bir çalışmanın paydaşı olmayı hep mutlu hatırlayacaklar, her fırsatta anlatacaklar. Belki de bir kısmı için yazma süreci devam edecek ve biyografilerinde ilk yayın olarak bu çalışma yer alacak. Her ne olursa olsun sonuç elbette ‘güzel’ olacak.

Öğretmenlik zor bir meslektir, öğrenciye bilginin yanında bir ufuk kazandırma işidir. Gerektiğinde onu yönlendirme ve hatta cesaretlendirme becerisidir. Bu yarışmaya katılan eser sahiplerinin mimarı olan öğretmenlerimizi de ayrıca tebrik etmek gerekir.

BAYPROJE’nin devam edeceğine inandığımız projelerinin toplumun her katmanında karşılık bulduğunu sevinerek görmekteyiz. Bayburt için önemli olan bu çalışmaların diğer illerimize de örnek olmasını diliyoruz.

Değerlendirme Jüri yesi ğretim Görevlisi Süleyman Aydın

BAYPROJE YARIŞMALARI ÖDÜL KAZANANLAR LİSTESİ

YIL	AD-SOYAD	OKUL	DERECE	YARIŞMA
2011-2012 Eğitim Öğretim Yılı	Taha Yasin KOCEBEY	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Birinci	Günlük Tutma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Günlük Tutma
	Büşra Bengü POLAR	KOP MTE Anadolu Lisesi	Üçüncü	Günlük Tutma
	Merve KABAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Eda ERDOĞAN	Rekabet Kur. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Serhat ÇAKMAK	Bayburt Anadolu Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
2012-2013 Eğitim Öğretim Yılı	Nurcan ACAR	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Kader AYDIN	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Adem ZENGİN	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Musa TEPEİR	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Yunus Emre HAŞLAK	Bayburt MT Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Melek KAYHAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı	Elif AKDAĞ	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Deneme Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Deneme Yazma
	Hatun ALTINTAŞ	Bayburt Anadolu Lisesi	Üçüncü	Deneme Yazma
	Sümeyye KARANFİL	Bayburt İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Süveyda NURSAKA	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma

2014-2015 Eğitim Öğretim Yılı	Elif Ezgi BEKTAŞ	Bayburt Fen Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Fatih TURAN	Aydıntepe ÇPL	Mansiyon	Öykü Yazma
	Buse ŞENER	Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur SALUR	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2015--2016 2016-2017 Eğitim Öğretim Yılları	Fatma Nur KELEŞ	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Elif Yefşin ÖZER	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	İlayda AKASLAN	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Meryem BÜLBÜL	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı	Emine ÖZTÜRK	Rekabet Kur. Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Zeynep TENBEL	Bayburt Kız Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Şüheda DEVELİ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Edanur KANTAR	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Gülcan ARSLAN	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma

**2017-2018 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI**

Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

SİSLER İÇİNDE

HİKÂYE YARIŞMASI BİRİNCİSİ

Rumuz: Menkar

Emine Öztürk

Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi

Derler ki ölüm ile yaşam arasında ince bir çizgi vardır. Öyle bir çizgidir ki, ya benliğini kazandırır ya da ruhunu alır. Bu çizgi seni ikilemde bırakan derin bir odaktır. Hayatta iki seçim vardır: Ya tutunup yaşarsın ya da bırakıp düşersin. İnsan bu iki seçimden birini tercih eder. O ince çizgi ise üçüncüsüdür. Çoğu insanın anlamadığı veya anlamlandıramadığı... İşte bu çizgiye Araf derler. Belki ben de Araf'tayım. Gitmek ya da kalmak, ölmek ya da yaşamak...

“Adımımız son bulmasaydı eğer, hiç yürümeye tenezzül eder miydik?” diye fısıldadım kendime. Hayat hep bir koşuşturmaca içindeydi ve her koşuşturmaca bir amacın nedeniydi. İnsanlar hep kendileri için vardı. Kendileri için yaşar, kendileri için kazanırlardı. Başkaları onlar için vitrinde unutulmuş bir biblodan farksızdı. “Hanımefendi, kapatıyoruz artık.” Duyduğum sesle elimdeki kitap yere düştü. Yine bir yerlere dalıp gitmiştim. Hızlıca eğilip kitabı aldıktan sonra onu eski yerine yerleştirdim.

“Özür dilerim, saatin geçtiğini fark etmemişim.” Mahcup bir tavırla konuşmuştum. Gerçi bu yaptığım şey ilk değildi. Kütüphaneye aralıksız her gün gelirdim. Eve gidemiyordum. Her yer sanki üzerime geliyordu. Duyduğum uğultu ve gürültü dolu sesler başımı iyice ağrıtyordu. Bu yüzden kendimi raf-ların arasına saklıyor ve kitaplarla üstümü örtüyordum.

Daha fazla beklemenin yararlı olmayacağını düşünerek çıkışa doğru yöneldim. Kapıyı açar açmaz yüzüme vuran sert soğuk beni titretmişti. Montuma

daha da sıkı sarıldım. Her ne kadar soğuşu sevmesem de beni kendimden geçirmesi aslında bir bakıma iyi oldu. Soğuk, beynimin köhne duvarlarında sıkışıp kalan dertlerimi adeta bir buz kütesine döndürüyordu. En azından gökyüzüne bir daha bakmamı sağlıyordu.

Etrafıma bakındıktan sonra caddeye çıktım. Bu soğukta kimse olmaması gerekirken cadde, oldukça kalabalıktı. Bunu sevmiyordum. Kendimi kalabalığın içinde daha da yalnız hissediyordum. Uğultular bu kez kulaklarımı daha derinden etkiliyordu. Bir başına yürüyen insanların yanına başka bir beden daha geçiyordu ve sadece bana bakıyordu. İşte bu oldukça rahatsız ediciydi. Atkımı burnuma doğru çektim ve adımlarımı hızlandırdım. Sanki gittikçe gidiyordum, bazen yürümekten usanıyordum. Sonra kendime şunu hatırlatıyordum: ‘Yaşayabilmen için hayat, ulaşabilmen için adım gerek.’ Ulaşmalıydım, hayata, yalnızlığın sonuna ve mutlu bir başlangıca...

Kendime verdiğim telkinle adımlarımı rahatlattım. Zorlamaya veya sıkmaya gerek yoktu. Burnumu çekmek artık ritmik bir hâl almışken başka bir sesin de kulaklarıma nüfuz ettiğini duydum. Durdum. Kaşlarım çatık bir şekilde sesin nereden geldiğine bir anlam vermeye çalıştım. Etrafımdaki insanlar buna aldırmazken benim böyle ani duruşum birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Bir ses daha... Hayır, yanlış duymuyordum. Bir çığlık ve bir ağlama sesi duyuyordum. Geri döndüm ve geldiğim kaldırımı tekrar yürüdüm. İlerledikçe ses şiddetini arttırıyordu. Bu kez koşmaya başladım. Yanımdan geçip, hiç umursamayan insanlara çarpa çarpa koştum. Üstümdeki anlamsız bakışların altında ezilerek ilerledim. Nefesim artık kendini yenileyemezken durmak istedim. Tam o sırada gördüklerim, bu soğuşu ve belirsizliği alıp götürmüştü. Bir kaza... Ağzım aralanmış, gözlerim büyümüştü. Şimdi vücudumu şaşkınlık, korku ve endişe sarmıştı. Yerde yatan sayısız beden vardı. Arabadan boğaz yakıcı bir duman etrafa yayılıyordu. Bir kadın yaralı şekilde yardım dileniyordu ve bir bebek.. Görüntüsü yoktu ama ağlaması onu çağırıyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece bakıyordum. Neden insanlar yardım etmiyordu? Neden herkes hiçbir şey yokmuş gibi yoluna devam ediyordu?

“Yardım edin!” diye bağırdım. Birkaç kişi yine umursamayıp geçti; ama birkaçı da benim sesime uyup adımlarını durdurdu. “İyi misiniz hanımefendi?” diye yanıma yaklaşan orta yaşlı adama baktım. Yüzümde hissettiğim ıslaklıkla ağladığımı yeni fark ediyordum. Çaresizlik, böyle miydi? Göz göre göre hiçbir

şey yapamamak mıydı? “Ben iyiyim ama onlar iyi değil, lütfen onlara yardım edin!» diyerek parmağımla kaza alanını gösterdim. Kadın hâlâ yardım dileniyor, bebek hâlâ ağlıyordu.

“Kime yardım edelim, anlamadım?” Adam bir bana bir de kaza yerine bakıyordu.

“Yaralılara, işte! Çok kan kaybediyorlar, bakın kadın nasıl da yardım diye etrafta dolanıyor.” Bu kez hıçkırmaya başlamıştım. Bebeğin ağlaması gittikçe şiddetleniyor, arabadan çıkan duman artık etrafı sise boğuyordu. Vücudumda hissettiğim gözlere baktım. Birkaç kişi durmuş ve beni izlemeye başlamıştı. Adam susmuş, benden uzaklaşmıştı. “Niye orada durup bakıyorsunuz? Yardım etsenize!” Hepsini sarsmak istiyordum. Bu bakışları alıp yok etmek istiyordum. Sahi insanlar ne zamandır bu kadar bencil olmuşlardı? Olmuyordu, hiçbir yardım çağrım onlara ulaşmıyordu. Ne benim ne de o kadının...

Sıra bendeydi. Bunlar gibi değildim ben, olmayacaktım da. Koşar adım kaza alanına ilerledim. Arkadan duyduğum sesleri yok sayarak ağlayan bebeğin sesine ulaşmaya çalıştım. Onu bu duman altından kurtarmalıydım. Arkamdan sesler yükseliyordu. İnsanlar kaza alanındakilere yardım etmiyordu ama beni öylece izliyordu. Bir film izler gibi... Hayat, insanlar için artık bir film olmuştu demek ki.

Kendimi bebeğin sesine vermeye çalıştım. Ses, o kadar yakınımdaydı geliyordu ki; biraz uğraşsam ulaşacaktım gibiydi.

“Bulacağım seni, merak etme...” diye fısıldadım. Dumanlar gözlerimi sulandırmaya başlarken atkımı daha da yukarıya çektim. İnsanların sesleri hâlâ kulaklarımdaydı: “Bu kız çıldırmış olmalı!”, “Ne yapıyor yolun ortasında öyle?”, “Polise haber verelim!”, “Şimdi bir kaza olacak!”

Onlar, olmuş bir şeyi göremeyecek kadar kördü. Aldırmadım, hiçbirine kulak asmadım. Bu kazazedeleri düşünmeyenler, şimdi sağlam bir kızı mı düşünüyordlardı? Güldüm. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Gözlerimle kadını aradım. Yoktu. Nereye gitmişti şimdi? Yere baktığımda kanların kurduğunu ve bir bir silikleştiğini fark ettim. Peki ya bebek? Onun neden sesi kesilmişti? Olanlara bir anlam vermeye çalışırken gözüme hücum eden beyaz ışığa karşı ellerimi gözlerime siper ettim. Bu da neyin nesiydi?

“Araba çarpacak!” diye duyduğum sese döndüğümde tiz bir ses ve onun

ardından gelen can alıcı korna sesiyle birlikte yere kapaklandım. Sonra bir balerin vardı. Sahnenin üzerinde, çalan piyano sesiyle dönüyordu. Piyano çaldı, balerin döndü. Piyano çaldı, balerin döndü...

**

“Hadi git artık.” Bu sesin kimden geldiğini anlamak için hafifçe gözlerimi kısmıştım. Fakat hiçbir şey görünmüyordu. “Nereye?” Görmesem de bir cevap alabilirdim. “Asıl var olduğun yere...”

Gözlerimi zorlukla açtığımda etraf henüz bulanıktı. Boğazım yanıyor ve her yerim nedensizce ağrıyordu. Ne olmuştu bana? Yavaşça başımı kaldırmaya çalıştığımda boynumdaki ağrı da kendisini göstermişti. Kendime birkaç saniye tanıdıktan sonra tekrar kalkmaya çalıştım.

Bu kez başarmıştım. Gözlerim tamamen görüş açısı kazandığında etrafıma bakındım. Hastane odası... Olanlar bir film şeridi gibi gözümün önüne geldiğinde kaza anı içimi titretmişti.

“Bir anda bağırılmaya başladı. Biz de ne olduğunu anlamadık. Sonra cadde-nin ortasına geçti. Delirmiş gibiydi. Biz ona bağırdıkça o bizi duymuyordu.” Aralık kapıdan duyduğum sesler her ne kadar uğultu gibi gelse de ne dedikleri anlaşılıyordu. Oraya yoğunlaşmaya çalıştım.

“Peki, size tam olarak ne söyledi?”, “Eliyle caddeyi işaret ediyordu. Bir kazadan bahsediyordu ve bize yardım etmemiz için de bağıryordu.” Tam olarak neden bahsediyorlardı, benden mi? “Sonra kaza yerine o mu gitti?” Anladığım kadarıyla bu doktordu.

“Ortada kaza falan yoktu ki Doktor Bey.” Bu kez başka bir kadın konuşmuştu ve evet, tahminim doğru çıkmıştı. “Siz sadece sorduğum sorulara cevap verin.” Benden neden bu şekilde bahsediyorlardı? Sanki deliymişim gibi...

“Herhalde onun için yola atladı.” Sessizlik. Başka kimse konuşmadı. Kalkmak istedim. Benim hakkımda neden böyle düşündüklerini sormak istedim. Kendimde o gücü bulacağıma inanarak üzerimdeki örtüyü yana atıp, bacaklarımı yavaşça aşağı sarkıttım. Ağrılar yeniden belirince inlememek için kendini zor tuttum. Ayaklarıma hiçbir şey giymeden kapıya doğru yürüdüm. Az evvel oluşan sessizlik annemin sesiyle bir cam gibi kırılmıştı. Sesi, endişe ve korkuyu bir arada barındırıyordu. “Kızım, kızım iyi mi Doktor Bey, görebilir miyiz

artık onu?” Olduğum yerde durdum.

“Fiziksel olarak iyi, fakat ruhsal olarak kızınızın ciddi sorunları var.” Yutkunamadım. Benim ne gibi bir sorunum olabilirdi ki? Sadece yalnızdım o kadar.

“Ruhsal olarak derken?” Bu yorgun ve çatlak ses, babama aitti.

“Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama kızınız şizofren olabilir.” Kırıldım, ufaldım ve en son parçalandım. Hayır! Bu mümkün değildi. Hayır! Ben şizofren değildim. Hayır! Bu... Bu olamazdı! Beynimin sinyalleri atağa geçerek geçmişte olup biteni yavaşça ama acıtırçasına teker teker önüme serdi. “Neden oradaki kız sadece bana bakıyor? Orada kız falan yok Hazan.”

Boğazım kuruyor, harfler, görüntüler birer birer kayboluyordu.

“Niye sana gülüyorlar, biliyor musun? Hayır.”

Başım dönüyor, beynim bulanıyordu.

“Niye orada durup bakıyorsunuz? Yardım etsenize!”

Uğultu artık bağırışmaya dönüşüyordu.

“Bir başına yürüyen insanların yanına başka bir beden daha geçiyordu ve sadece bana bakıyordu.” Köhne duvarlar parçalanıyor ve lav ateşi o duvarları arasından sızıyordu.

“Yavaşça yere baktığımda kanların kuruduğunu ve bir bir silikleştiğini fark ettim. Peki ya bebek? Onun neden sesi kesilmişti?” İç sesim atağa geçiyor ve benim bir şizofren olduğumu adeta vücuduma haykırıyordu. Kaçmak istedim. Yapamadım. Adımımı attığım an başım döndü ve ayaklarım beni taşıyamaz oldu. Sonrası ise bana kollarını açmış olan derin ve izbe bir karanlıktı.

Bir ay sonra... Her gün olduğu gibi bu kez de yat saatinde gözlerimi kapamadım. Canım hiçbir şekilde uyumak istemiyordu. Özlüyordum. Annemi, babamı ve belki de ileride mutlu olacağım bir geleceği... Umutluydum. Buradan sonra mutlaka o geleceğe kavuşacaktım. Su içmek için masaya uzandığımda kâğıt ve mürekkebi akmış kalem dikkatimi çekmişti. Suyu bir kenara bırakarak bu ikiliyi elime aldım. Kalem, kâğıda doğru ilerlerken durdurmadım ve onu özgür kıldım.

Bir vaveylanın melodisi çınılıyordu kulaklarımda.

Hissizlik, bir toprak misali önüme serpilip eziliyordu ayakaltımda.

Görmeyen gözler şimdi yoğrulsun gerçeğin sancısında,

İşitsin şimdi kulaklar, kapı ardındaki fısıltıyı;

Bir şizofrenin mısralarında...

Bir gölge dolaşıyormuş benimle,

Güneşin tanı, leylin ayazında.

İnsanların delici gözleri, geziniyormuş ruhumda.

Söyleyin onlara, bakmasınlar öyle banal

İşitsin şimdi kulaklar, kapı ardındaki fısıltıyı;

Bir şizofrenin mısralarında...

Rüzgâr esti, kalem yere düştü. Yanan mum, masanın üzerine devrildi. Ay doğmadı, yıldızlar parlamadı. Gök gürledi ama yağmur yağmadı. Rüzgâr esti, esti, esti... Kapı gıcırdadı ve geriye sadece bir şizofrenin mısraları kaldı.

KALEMLİK

HİKÂYE YARIŞMASI İKİNCİSİ

Rumuz: Kayı

Zeynep Tenbel

Bayburt Kız Anadolu Lisesi

Yine güne sallanan bir kalemlik içinde uyandım. Aslında halimden çok şikâyetçi de sayılmazdım. Sadece son zamanlarda kalemlikte işe yaramaz bir şekilde durduğum için canım çok sıkılıyordu. Daha düne kadar Can'ın en gözde kalemi bendim. Bütün derslerde sınavlarda beraberdik. Onunla özellikle matematik derslerini dört gözle beklerdik. Çünkü bütün sayıları Can'la beraber savaş yapan insanlara veya daldan düşen elmalara benzetirdik. Sadece bu kadarla kalsa iyi, fen bilimleri dersinde de bütün formülleri koyun ve keçilerin karışmasına benzetirdik. İngilizceden fazla anlamazdık ama o derste de kendimizi eğlendirecek bazı şekiller çizerdik. Tarih dersinde savaşlar söz konusu oldu mu başlardık orak, çekiç, kılıç ve mızrak resimlerine. Zaten ezberlemeyi pek sevmeydik. Edebiyat dersinde tek eğlencemiz kelime oyunlarıydı. Hoca hangi kelimeyi söylese başlardık zıddını aramaya. Sınavları da unutmayalım tabi. Başarıdan başarıya koşardık Can'la. Bana çok güvenirdi hatta uğurlu olduğuma da inanırdı içten içe. Aldığı notların bir kısmı mutlaka bana aitti. O kadar severdi beni. Ta ki annesi ona yeni bir kalem hediye edene kadar. Can, annesinin hediyesi olduğundan mı yoksa daha renkli görüldüğünden midir bilinmez bu yeni kaleme çabuk ısınmıştı. Önceleri arada bir kullandığı kalemi son günlerde elinden düşürmez olmuştu. Neredeyse sınavlara da o kalemle girecekti. Ne kadar beni sevdiğini bilsem de içten içe bir endişe içimi kaplamıştı. Ya beni bir daha kalemlikten çıkarmazsa, derslerde yaptığımız muzırlıkları bir daha yapamazsak. Çizdiğimiz şekiller, yaptığımız resimler, anlamsızca yapılan karalamalar...

Evet, yaptığımız anlamsız karalamaları bile özlemeye başlamıştım. Kalemliğin içindeki hayat çok da bana göre değildi. Sıradan ve durağandı. Ne işe yaradıklarını bile bilmediğim boya kalemleriyle amaçsızca beklemek, onların o renkli ama bir o kadar da donuk yüzlerine saatlerce bakmak katlanılmaz bir hal alıyordu. Öyle ki silgiyi bile özler olmuştum. Bizim o bitmek bilmeyen çekişmelerimizi, inatlaşmalarımızı. Bütün bunların dışında asıl canımı sıkkan şey ise en yakın arkadaşım Ella'yı bir süredir göremiyor oluşumdu. Ella'yı en son matematik sınavında görmüştüm. Onunla ilgili en son hatırladığım şey, "Fazla kalem olan var mı?" diye soran öğretmenin sesiydi. Can'ın Ella'yı arkadaşlarından birine verdiğini hatırlıyorum. O günden sonra Ella'yı hiç görmedim. Endişelerim gün geçtikçe artıyordu. Beray'ın eline düşmüş olabileceğini düşünmek ise asıl katlanılmaz olandı. Çünkü o çocuk tam bir kalem düşmanıydı. Çok haylaz bir çocuktuk. Derslerle hiç alakası yoktu. Bir gün kalem getirdiğini hiç görmedim. Hep başkalarının kalemini alır, onları hor kullanır, çoğu zaman da geri vermezdi. Onun eline düşen kalemin bir daha eskisi gibi yazabildiği görülmemişti. Ya onları kırar ya da başlarını kıtlardı. Sınavlarda da hep Can'dan kopya çekerdi. Hatta bir gün kopya çekerken yakalanmıştı. Hoca kağıdını alıp sıfır vermişti. Ben o zaman içten içe çok sevinmiştim. Sanki bunu biliyormuş gibi şimdi benden adeta intikam alıyordu. Ne kadar kabul etmek istemesem de Ella'nın onun kalemliğinin içinde olduğunu biliyordum. Kim bilir ne haldeydi.

Beray'ın bir de Osman diye bir arkadaşı vardı. Onun da Beray'dan pek farkı yoktu. İkisi beraber sınıftaki herkesi rahatsız etmekten, birilerinin eşyalarını almaktan çok hoşlanırlardı. Bir gün kalemlik şiddetle sallandı. Bütün kalemler sağa sola savruldu. Kendimize gelmeye çalışıyorduk ki birden kalemliğin ağzı açıldı. İçeri ışıqla beraber bir el uzandı. Kalemliğin içindeki boya kalemleri sağa sola kaçışmaya başladılar. Korktuğum başıma gelmişti. Kendimi Beray'ın sert ve soğuk ellerinde bulmuştum. Beni önce cebine attı. Bir süre o vaziyette dolaştık. İyice korkmaya başlamıştım. Daha sonra beni cebinden çıkardı ve kendi kalemliğine bıraktı. Kalemliğin fermuarını da sıkıca kapattı. Kalemliğin içi zifiri karanlıktı. Birden ileriden bana doğru yaklaşan bir ışıqla parçası gördüm. Bu ışıqla taşıyan küçük bir kalem açacaktı. Kalem açacak dediğime bakmayın; kalemlerin en azılı düşmanıdır. Yanıma geldi ve beni daha ilerilere doğru götürdü. İlerledikçe kalemliğin içindeki dağınık manzara daha net görülüyordu. Kırık kalem parçaları, silgi tozları, parçalanmış kalem açacaklar...

Biraz ilerlemiştik ki arkası dönük mavi bir kalem gördüm. Yıpranmış,

boyası dökülmüş, silgisi kıtlanmış ve ucu kırılmış bir vaziyetteydi. Ella'ya benzetmişim. Ama bu kadar yıpranmış olabilir miydi? Bütün bu düşünceler içerisinde “Ella!” diye bağırdım. Tepki vermiyordu. Birkaç kez daha bağırdım. Sonunda yavaşça arkasına döndü. Beni görünce gözleri parladı. Bana doğru yaklaşırken kalem açacaklar araya girdiler. Bir süre tartışma yaşandıktan sonra bizi öylece bırakıp köşelerine çekildiler. Ella'yla birbirimize hasretle sarıldık. Görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir an önce buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydık. Plan yapmam lazımdı, ne yapayım, nasıl yapayım da buradan kaçalım? Belki de Can kalemlikteki yokluğumuzu fark etmiştir. Belki bizi arıyordu. Bu düşünceler fazlasıyla beni meşgul etmişti. Zaman geçmek bilmiyordu. Artık içinde bulunduğumuz durum dayanılmaz bir hal almıştı. Karar vermiştik. Risk alıp kaçmayı deneyecektik. Kalemlğin açıldığı ilk anı kollayıp kendimizi dışarı atmayı deneyecektik. Burada dikkat etmemiz gereken en önemli şey kalem açacaklarıydı. Eğer onları geçemezsek bir daha böyle bir fırsat bulamayabilirdik. Bu düşüncelerle beklemeye koyulduk. Bir süre sonra kalemlikte bir hareket yaşandı. Herhalde sabah olmuştu. Bütün dikkatimizi topladık. Beklediğimiz an gelmek üzereydi. Kalemlğin fermuarının açılmaya başladığını gördüğümüzde artık biz de hazırдық. Bir anda iki kalem açacağın üstüne atladık. Boğuşmaya başladık. Bir aralık fırsatını bulup kendimizi kalemlğin dışına attık. Kalem açacakları da bizimle beraber kalemlğin dışına yuvarlanmıştı. Hepimiz bir tarafa dağılmıştık. Dikkatle baktığım zaman Beray'ın sırasının üzerinde olduğumuzu fark ettim. Telaşla gözlerin Can'ı arıyordu. Bizi görmesini umut ediyordum. O sırada Beray öfkeyle sağa sola bağıyor, hakaretler ediyor bir yandan da bizi toplamaya çalışıyordu. Kalem açacakları kalemlğe koymuştu bile. Ben ve Ella sıranın birer ucunda çaresizce birbirimize bakıyorduk. Tek ve son şansımızı da kaybetmek üzereydik. Tam her şey bitti derken birden Can'ın sesini işittik. Beray'a kalemlerinin onda ne aradığını soruyordu. Beray hoşnutsuz ve kaba bir tavırla homurdanıyordu. Bir süre tartışmaları devam etti. Sonunda Can, Beray'ı kendisini öğretmene şikayet edeceğini söyleyerek susturdu ve bizi sıranın üstünden ellerine aldı. O an hissettiklerimizin tarifi mümkün değildi. Bizi kalemlğine koymak üzere sırasına doğru yöneldiğinde ise düşündüğüm tek şey ilk dersin ne olduğuydu...

HİKÂYE YARIŞMASI ÜÇÜNCÜSÜ

Rumuz: Paradise

Şüheda Develi

Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ocak 2018...

Gökyüzünden kopup, yeryüzünün soğuk varlığında kavuşan kar taneleri kalın tabakalar halinde toprağın üzerinde yer edinmişti. Soğuk hava, katilin suç aleti kadar ürpertici olmakla birlikte keskin bir bıçak gibiydi de.

Rotasız kar taneleri, havada çarpışmaya devam ederken, yaşlı adam yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Kirpikleri üzerine yapışan birkaç tane, hızlıca eriyordu. Hüzünlü bir gülümseme, dudaklarının kenarına sıkı sıkı tutunmuştu.

Ömründen kaç saniye çalıp öylece beklediğini bilmeyen ihtiyar, önüne dönüp aksak adımlarını atmaya devam etti. Ayakları altında ezilen kar birikintisi sessiz gecede oldukça huzurlu ses çıkarıyordu.

Saat ilerlemiş, etrafı kimsesizlik hakimdi. Birkaç sokak hayvanı dışında ona eşlik eden cılız ışıklı sokak lambalarıydı. İlerledikçe daralan sokağın karanlığında bedeni kayboluyordu.

Bulanık gören gözleri etrafı taramaya başladı. Etrafı çöp dolu eski konteynırın arkasından tüyleri kirli bir kedi çıktı. Çöp poşetini karıştırdı, ihtiyar adam umursamadan yürümeye devam etti. Kedileri sevmezdi zaten. İleride bir köşede yeni doğmuş yavrusunu diliyle yalayan irice bir köpek gördü. Onunda tüyleri kirliydi. İhtiyar yine umursamadı.

Adımladı. Yürüyüşünü seri tutmaya çalıştığı belliydi. Üşümemişti fakat acele ediyordu çünkü; onu bekleyen bir kalabalık vardı.

Üç duvarı kalmış harabeye doğru giderken gökyüzüne uzanan dumanı gördü. O bilindik tebessümü dudaklarına işlenmişti. Yüzünde tebessümü, aksak adımlarla devam etti yürümeye.

İhtiyar adam, harabenin içerisine girince sessizliği yok eden odun çıtırtıları ve çocukların sesini duydu. Birçok sokak çocuğu yaktıkları ateşin başında toplanmış onu bekliyordu.

Dikkatler üzerine çekildiğinde her çocuğun yüreğinden gözlerine doğru yumuşak bir duygu olarak geçti.

Aralarında en büyük olan elinde büyük siyah şemsiyeyle yaşlı adamın yanına geldi. Oldukça saygılı tavırlarla şemsiyeyi ona uzatınca yaşlı adamda beklemeden aldı. Kar yağmaya devam ediyordu.

Ateşin etrafında dizili çocuklar, ellerini ovuşturuyor bir yandan da beklentiyle dedelerine bakıyordu. Birçoğunun üzerinde yırtık kazak, yırtık bere veya eldiven vardı fakat ısınmaları için yeterli değildi.

Savaş meydanında yalnız kalmış gibi keskin bakan ihtiyar, ağır hareketlerle ona uzatılan şemsiyeyi açtı. Açtığı şemsiyeden masal parçaları dökülmüştü. “Bugün masal yok,” dedi. “Ne acı.”

Bir elinde eskimiş şemsiyesi bir eli belinde adımlamaya başladı. Birçok hayal kırıklığı içerisinde olan çocukların bakışları hâlâ üzerindeydi. Fark ediyordu.

Çocuklar, ona anlamadığını gösteren gözlerle bakıyordu. Boğazından yükselen küçük kahkahası dışarıyla buluşup, etrafa yayıldı. Bu kahkahayla hayal kırıklığından kurtulan çocuklar, yeni bir olaya şahitlik etmenin merak duygusunu yaşıyorlardı.

“Anılar...” gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. “Saklandıkları kuytu köşede bizi bekliyorlar evlatlarım?”

Adımlamayı bırakıp merakla onu izleyen küçüklere döndü. Açıklama yapmaz tavırlarını ve her gizemli hallerini çözmeye çalışmaya alışmıştı çocuklar.

Elindeki şemsiyeyi yavaşça yere koyunca beyaz saçları karla buluşmuştu. Kaşe siyah montunun cebinden küçük müzik kutusunu çıkarıp, yanındaki kurma kolunu çevirdi. Etrafa yayılan notalar huzurlu bir müzik oluşturuyordu.

“Bugün masal yok” dedi yeniden. “Ne acı!”

Ve karanlığın içerisinde git gide büyüyen anıların olduğu o boşluğa uzun uzun baktı.

Ağustos 1948...

Saat bir türlü ilerlemiyordu. Zaman durmuş gibiydi. Güneş, ihtişamını gösterecek şekilde gökyüzünde yerini almıştı. Hava oldukça sıcak ve insanları rahatsız ediyordu.

Küçük Ağâh, annesinin ona giyindirdiği ve belini bir iple tutturduğu pantolonunun yırtık diziyle oynuyordu. Sessizliği ve uslu halleriyle bilinen çocuk, bugünde her zaman olduğu gibiydi.

“Ağâh,” adını duyunca gözleri irileşti ve dinlemeye devam etti. Sesin sahibi dedesiydi. “Seni bekliyorum. Gel buraya!”

Oturduğu kütük parçasından kalkıp dedesinin atölyesine doğru ilerledi. Küçük adımlarını olabildiğince hızlı tutmaya çalışıyordu. Dedesinin yanına ne kadar hızlı giderse ödülüne o kadar hızlı ulaşırdı.

Eski atölyeden içeri girince yüzüne ılık havayla vuran talaş kokusuna alışmıştı. Etraf irili ufaklı tahtalarla ve adını bile doğru düzgün bilemediği eşyalarla doluydu. Dedesinin uğraş alanı işte burası; küçük ve eski olan odacıktı.

“Geldin mi?” arkası dönük yaşlı adam uğraştığı işe devam ediyordu.

“Geldim dede.”

Beline bağlı eskimiş ve yamalı önlükle ellerini temizlerken önüne döndü. Yanında oldukça küçük kalan torununa tepeden bakmaya devam ederken kaşlarını çatıyordu. Beyaz kaşlarının arasında mezar çukuru oluşmuş, alnı çizgi çizgi kırışmıştı.

“Yine mi yırttın pantolonunu?”

Ellerini iki yana açarak sessizce mırıldanan Ağâh, alt dudağını da üzgünce sarkıtmayı ihmal etmemişti. “Düştüm dede, ne yapayım?”

Torununu onaylamaz şekilde başını iki yana salladıktan sonra ellerini belindeki önlük düğümüne götürdü. Bir yandan onunla uğraşılıyor, bir yandan da torununa tenkitler veriyordu.

“Mahya bitti Ağâh,” üzerinden çıkardığı tozlu önlüğü bir kenara koydu. “Ben gidip minareleri son kez kontrol edeyim oğlum. Sende hem mahyaya sahip ol hem de gelen olursa daha sonra gelmelerini söyle.” Dikkatle ona bakan torununun küçük omzuna elini koydu. “Adamlar boşuna beklemesin beni.”

“Peki dedeciğim.” anında onu onayladı. Dedesinin ona verdiği görev büyük adam olmuş gibi gururlandırmıştı.

Aceleci tavırlarla atölyeden çıkan adam hızla gözden kaybolmuştu.

Küçük Ağâh, arka cebine sıkıştırdığı ve babasının ağaç dalından yaptığı sapanını çıkardı. Elindeki sapanı bir kenara koyduktan sonra kendisi de tozları umursamadan yere oturdu.

Ağah, babası küçük tarlalarıyla uğraşan çiftçinin oğlu ve küçük kardeşi olan bir çocuktü. Annesi ev işlerini yaparken dedesi de bu küçük atölyede çalışıyordu. Kendisi gibi küçük hayatının en sevimli karakteriydi.

Bugün Ramazan'dan bir önceki gündü. Dedesi ona verilen mahya işini ince detaylarla yapmış, tüm titiz çalışmalar sonucunda bitirmişti. Arapça harflerle yazılan mahya, kasabanın en uzun minarelerine asılacaktı.

Babasının yeni aldığı ayakkabıları ayağından çıkardı. Birini bir eline diğerini de bir eline aldıktan sonra oyununa başlamıştı. Havada yavaşça sallandığı ayakkabıları babasının kahvede izlettiği gösteriler gibi konuşturmaya başladı.

“Merhaba Karagöz'üm, iki gözüm.” sağ elindeki ayakkabıyı konuşturduktan sonra diğerine geçti. “Hoş geldin suda pişmiş balkabağı (tokat)” sonra tekrar diğerine geçti. “Aman Karagözüm beni gelir gelmez darp etmenizın sebebi mucibesi?”

Oynadığı oyunlar bitmediği gibi dedesi de gelmemişti. Derin bir nefes aldıktan sonra yerden destek alarak kalktı. Çıplak ayaklarıyla paytak adımlar atıyor ezbere bildiği atölyeyi sanki yeni bir şeyler bulabilirmiş gibi inceliyordu.

Köşeyi döndükten sonra karşısına çıkan manzarayla ayakları kendiliğinden durmuştu. Gözleri heyecan ve şaşkınlıkla parlıyordu. Karşısında gördüğü manzara ışıkları olmasa bile muazzamdı.

Satrançlı kâğıt üzerine yazılan Arapça harflere kandiller takılmıştı. Uzun çubuklar üzerine gerilen mahya, akşam minareleri süslemek için hazır bekliyordu.

İşaret parmağını mahya üzerindeki harflere doğru tuttu. Ona Kur'anı Kerimi öğretmeye çalışan dedesi sayesinde Arapça harfleri biliyordu. Parmağının ucunun gösterdiği harfleri saymaya başladı.

“Lam Elif, Elif, Lam, He...”

Her sayısında bir adım daha yaklaştı yapılan mahyaya. Kendisine yeni oyun bulmuştu bile. Kısa boyuyla yüksekte olan mahyaya bakmaya devam ederken arkasından gelen sesle o tarafa döndü. Kedi yine girmişti içeri.

Agâh, kediye doğru atıldı. Etrafı dağıtmadan onu atölyeden çıkarması gerekiyordu. Çünkü dedesi geldiğinde kızabilirdi. Kızarsa her gecenin sonunda anlattığı masallarından mahrum kalırdı ve bunu hiç istemiyordu.

Dedesi ona gün içerisinde bir görev veriyor, onu başarırsa masalla ödüllendiriliyordu. O masalların hayalini erken saatten kuruyordu ve resmen hayranıydı. Arkadaşı yoktu, onun en güzel oyunu masalları hayal etmekte.

Küçük kedinin peşinde çıplak ayaklarıyla koştururken, içinde kurt onu yemeye başlamıştı.

“Gelsene buraya.” Koşturmaya devam ederken ayağına batan tahta parçalarının acısını umursamıyordu bile. Tek derdi kediye dışarıya çıkarmaktı.

Kedi tüm atölyeyi turladığında gitmemesi gereken yere; mahyanın olduğu yere gitmişti. Agâh, küçük ellerini öne doğru uzatmıştı fakat olan olmuştu. Kedi, tırmanmaya çalıştığı odunları devirmişti.

Mahya ve odunlar küçük çocuğun üzerine devrildiğinde çığlık, atölyede yayıldı. Acı artık tüm bedenindeydi. Son bulsun istiyordu.

Adım sesleri atölyede yükseldi. Yaşlı adam yüzünde olağan gülümsemesiyle günlerdir emek harcadığı mahyasına doğru yürüyorken içinde yükselen gurura engel olamıyordu. Her sene olduğu gibi bu senede alnının akıyla sıyrılmıştı görevinden.

Birkaç adım daha attıktan sonra gördüğü manzara çığ oldu içine aktı. Bin bir duygu içinde ayaklanmıştı ve varlığını belli ediyordu. Her yıl ‘gözümün nuru’ dediği emeği yerle bir olmuştu. Gözleri sonradan gördü gerçeği, bilinci sonradan idrak etti. Torunu Agâh, hareketsiz koskoca odunların altında yatıyordu.

Hekimler, şişmiş ve morarmış bacağa son müdahaleleri yapıyordu. İçlerinde sömürülmüş umutla gözü yaşlı aileye güzel haber vermek istiyordu. Küçücük çocuğun acı dolu çığlıkları, hekimleri de paramparça ediyordu.

Hekimler umutsuzca aileye döndü. Agâh’ın küçük bedenini ayakta tutabilirdi bu bacak fakat yürütmesine engel olacaktı. Son çareler de tükenmişti. Etrafta neşeyle koşturan bu çocuğun bacağı artık aksaktı; topal kalacaktı.

İhtiyarın kashları yeniden çatıldı. Tüm öfkesi gün boyunca içinde büyümüş-tü. Sorumsuzluğun cezasını torunuyla birlikte kendisi ödüyordu.

Yatakta gözleri acıdan ve korkudan yaşarmış torununa baktı. Kini ona her

bakışında daha da büyüyordu. Torununu ne olursa olsun affetmeyecek, içeri-
sindeki durum ne olursa olsun acımayacaktı.

Onu cezalandırmakta kararlıydı.

Yatağa doğru eğildi. Torunu sararmış çarşafı elleriyle sıkıyor, soğuk terler
ensesinden aşağı akıyordu. Kalbindeki korku her şeye bedeldi. “Daha bu yaşta
bu sorumsuzluk. Sana öğrettiğim o kadar şey yok oldu gitti öyle mi?”

“Ama dede!” isyanını bastıran dedesinin sert bakışları olmuştu.

Bir çocuğun hayalleri nasıl son bulursa bu sözlerle de öyle son bulmuştu.
“Bugün masal yok,” dedi. “Ne acı... Çünkü hiçbir zaman masal yok...”

Yaşlı adam öfkeyle gitti. Kın, bir kez daha bir çocuğun ömrüne gölge ol-
muştu.

BİRİNCİ MANSİYON

Rumuz: Yengeç

Edanur Kantar

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Herhangi biri. Senarist ya da yazarlıkla alakası olmayacak derecede kendi halinde, sıradan sınıfına mensup bir insan. Oturdu masasına. İlerideki kalem ve kâğıt, olmayan gözleriyle yalvarıyordu sanki ona. Israrla gözlerini kaçırды ilk başta. Ama yetmedi, beyninin içinde yankılanan sözcükler rahat vermiyor, can bulmak için can atıyordular.

On sekizinci yüzyıldan beri tüm insanlığın üzerine lanet gibi çöken ve insanların sanki başka bir derdi yokmuş gibi tek bir duygunun derdine düştüğü aşkı dinledi, usulca bir hikâye fısıldıyordu ona. Hiç yazmak istemese de sanki bir şeyler onu zorluyor, yazması gerektiğini haykırıyordu. Dahası beyni buluyor, elleri kendinden bağımsız kalem ve kâğıda uzanıyordu. Bir süre sonra dayanamayıp buluşturdu kalemiyle kâğıdını.

İlk önce iki yaralı ruh yazdı. İkisine de ayrı ayrı dert verdi. Dermanını ise birbirlerinin kalbine sakladı. Acı verdi onlara, görünürde çaresini vermedi ama en büyük çareyi onları birbirlerine yazarak verdi.

Soğuk duvarlar arasında, kimsesizce büyüyen bir beden yazdı. Sevgisizlik ekledi kanına, sahipsizlik döktü ruhuna. Bolca gözyaşı akıtıp, masumluk serpiştirdi üstüne. Sonra bedenine geldi sıra. Ruhundaki masumluluğu yüzüne yansıttı, kalbindeki kırılmışlığı gözlerine, içindeki saflığı narın bedenine. Ya-vaşça çekti kalemini satırlardan. Sıra bu genç kıza kol kanat gelecek kişiyi yazmaktaydı.

Ve yazmaya başladı yeniden, kaldığı satırdan devam etti. İntikam ateşiyle büyümüş bir beden yazdı önce, sonra da pişmanlığıyla kavrulacağı bir kader. Bencil bir anne, sevimsiz bir babanın peşine sevgisizliği boca etti ruhuna. Daha küçükken, koca bir insanın bile kaldıramayacağı yalnızlığın yükünü omuzlarına yükleyip içindeki intikam ateşinin altını yaktı. Ama yetmedi, acımasızlığını ko-nuşturmaya devam etti. Biraz çaresizlik akıtıp biraz da duygusuzlukla yoğurdu genç adamı. Sert bir beden koydu, kemikli bir yüz ama acısını belli edecek ne göz yazdı ne de yüz. Ruhuna duvar ördü genç adamın, kapıları kapalı bir kalp koydu kocaman bedeninin içine. Tüm bunları yazdıktan sonra, sonuna kordan kalemini kullanarak altın harflerle imzasını attı. Sıra bu iki yarım bedeni birleş-tirmeye gelmişti. Geçmişlerini kör düğümle birbirlerine bağlamış, gelecekleri-ni acı vaveylalarla yoğurmuş, bugünlerini de şimdilik onlara vererek satırlarını mürekkebe bulamaya devam etmişti.

Genç adam her zaman geldiği uçurumun her zamanki gibi gerisinde dur-muş onu izliyordu. O kadar özel biriydi ki ona bakınca dört bir yanını vecd sarıyor, mayın tarlasında kalmışçasına, adım atamadan, gözlerini çekmeden onu izliyordu. İçini karartan intikam planlarını bir tek onu izlerken unutuyor, bir tek o aklına gelince erteliyordu yapacağı kötülükleri. Elinden gelse onu izlerken zamanı dondurur sonsuza kadar bu uçurumun kenarında kalırdı.

Ağlamasına da gülmesine de bu uçurum kenarında şahit olmuş, hiçbir zaman bedenen yanına gitmese de ruhuyla ona destek çıkmış, tüm kalbiyle yanında olmuştu. Hiç karşısına çıkmamıştı ama bir gün karşısına çıkacağını biliyordu elbette. Fakat o günün hangi gün olacağını bilmiyordu işte. Belki o bilmiyordu ama aşk biliyordu. Kalem sahiplenmiş, aşkı benimsemiş, beynin-deki kelimeleri kâğıda aktaran sıradan insanda tıpkı aşk gibi o zamanın şimdiki zaman olduğunu biliyordu. Çünkü insanoğlunun en büyük aşklara düştüğü an, her şeyden vazgeçtiği anda olurdu. Genç kız da her şeyini geride bırakmak istemiş, her şeyden vazgeçmişti tam o anda. Her seferinde huzuru bulmak için geldiği bu uçurum kenarına bu sefer sonsuz huzura kucak açmak için gelmişti. En garip olan kısmı da ölü bedeninin bu uçurumun topraklarına karışacak ol-masıydı. Son birkaç adım kalmıştı geriye. Tüm hayatını bitirecek, aldığı soluk-lara son verecek birkaç adım. Daha sonra o hiç ölmemiş hatta hiç doğmamış gibi devam edecekti hayat. Son adımını da atıp ebediyete kollarını açmışken her şeyin sonu olduğunu sanıyordu. Hâlbuki çok yanılıyordu.

Genç adam neler olduğunu anladığı anda aradaki mesafeyi nasıl aştığını bilmeden, ne yaptığını farkına varamadan genç kızı kolları arasına çekmişti. İşte tam da bu andı her şeyi başlatan. Romantik bir filmin en aşk dolu sahnesi, ilkbaharın açan ilk çiçeği, yere düşen ilk kar tanesi gibiydi. Kısaca bu ilk merhabaydı. Ama acı gerçek şu ki her veda bir merhabayla başlardı. Evet, bu güzel günlere atılan ilk adımdı ama aynı zamanda da acı sona doğru atılan ilk adımdı.

Her şeyin miladı olan bu andan sonra iki yarım beden birleşmişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Aralarındaki büyüün ismini koymamışlar ama her gün aynı uçurumun dibinde her gün biraz daha birbirlerine ait olmuşlardı. Bugünün ardından gelen her yeni gün, yarının dününe karışırken, iki yaralı ruh geçmişlerini unutmış birbirlerine daha da kenetlenmişler. Aşkın en koyu günlerini yaşarken, sanki bu günlerin peşine gelecek olan acı günleri hissetmiş gibi bugünlerinin değerini biliyor birbirlerini doyasya yaşıyorlardı.

Kâğıt ve satırlarını mürekkebe boyayan kalem, yazılan hikâyeye heyecanlı gözlerle bakarak devamını merak ederken aşkın fısıldadığı gerçeği duyan sıradan insan, yazmaması gereken satırlara yaklaştığını biliyordu. Satırlara geçme- se de satır aralarındaki görünmez çukurlara yaşadıkları her güzel anıyı gömüyor, üstünü usulca kapatıyordu. Çünkü aşkın her evresini yazarsa biliyordu ki son noktaya kadar dile gelen aşk değerini kaybeder, yara alarak mağlup olurdu diğer duygulara. En güzel aşk, satır aralarında gizlenmiş, sayılı insanın anlayabileceği şekilde yazılmış olan aşktı. Bu yüzdendir ki yaşadıkları güzel günleri uzun uzun yazmamıştı. Ama aslında biliyordu ki onların aşkını yazmaya çalışsa da kelimeler kifayetsiz, sayfalar yetersiz kalırdı.

Genç adam daha küçücük yaşta kendisini terk edip başka bir adamın kollarına koşan annesinin öldüğüne, kendi mahkemesinde çoktan karar vermişti. Selasını içinde okumuş, mezarını da tam kalbinin üstüne inşa etmişti. Yokluğunu hissettiği her an, alacağı intikamı düşleyip içini rahatlatmaya çalışsa da olmuyor yine kendini sorgularken buluyordu. İşte o anlarda artık gidebileceği biri vardı ki o da, sevdiği kadından başkası değildi. Bir tek onun yanında nefes alıyor, küçüklüğünden beri tatmadığı huzuru bir tek onun yanında tadıyordu. Tek bir eksik vardı ama. Annesinin uğruna kaçtığı, ailesini yitirdiği o adamı bulup çocukluğunun intikamını alacaktı. O zaman her şey normale dönecek, o da kalbini bulayan kara lekelerden kurtulacaktı. Geçmişinin intikamını alarak geleceğine kavuşacağını sansa da aslında bugününü ve bugünlerinin hepsini kendi elleriyle yok edecekti farkında olmadan.

Genç kızsız hayatın ne kadar garip olduğunun yaşayan örneğiydi. Çünkü tam da yaşamaktan vazgeçtiği anda karşısına çıkan, onu kurtaran bu koca adam kısa sürede her şeyi olmuştu. Benliğiyle bütünleşmiş, ruhuna öylesine güzel işlemişti ki resmen iliklerine kazı mıştı adamın varlığını.

Aradan ne kadar geçtiği belirsizdi. Belki aylar belki yıllar geçmişti ama kimse geçen zamanı saymıyordu. Çünkü seven, sevdiğinin yanındayken geçen zamanın hiçbir önemi yoktu. Fakat olur da bir gün araya mesafeler girer, aşkın kutsadığı insanlar ayrı düşerse, bir saat bir yıl; bir gün ise yüzyıl gibi gelirdi. Aşkın bu seferki pençe taktığı aşıklarınsa ayrı düşme vakitleri gelmişti artık.

Kalem deli gibi merak ettiği hikâyenin sonunu artık eskisi gibi merak etmemeye başlamıştı. Anlamıştı sanki ya da hissetmişti. Kğıtsa en başından beri üzerine işleyen hikâyenin acı sonla buluşacağını biliyordu. Çünkü aşkın olduğu yer acısız olmazdı. Çünkü aşk hak edilmek isterdi. Tüm yolları kapatır, kan kustururdu aşığım diyen insana. Yetmez sevdiğini elinden alır, sevdiği olmadan aşkını devam ettirmesini isterdi. Bencildi aşk çünkü. Onun olduğu yerde başka duygu istemezdi. Genç adamdaki intikam ateşinin, intikamını da sevdiğini elinden alarak detecekti.

Yine her şey seyrinde ilerlerken sevdiği kadının evine doğru yol almıştı genç adam. Elinde koca bir buket yoktu anlamazdı da zaten ek böcekten, ama kalbindeki koca aşkıyla gidiyordu sevdiğine. Dakikalara sığacak kadar mesafe kalmışken sevdiğine ulaşmasına, tek bir telefon yolundan etmişti onu. Yolundan, solundan, soluğundan men eden tek şey uzun zamandır beklediği haberin o saniyede gelmiş olmasıydı. Annesini elinden alan, geçmişinin katili olan adamın izini sürüyor, intikam ateşini onun için taze tutuyordu. Yaptığı belki yanlış belki de saçmaydı ama geçmişi elinden alınmış, anne sevgisine muhtaç büyümüş bir insanın duygularını küçümsemek hiç kimsenin haddine değildi.

Uzun zamandır araştırdığı adamı belki bulamamıştı ama onun ailesinden bir parçayı bulmuş olmanın heyecanıyla, sevdiği kadına giden yolu çevirmiş, hayatının hatasını yapacağı yola hevesle atılmıştı.

İlkbaharın açan ilk eği gibi başlayan aşk hikyelerinin son bulması, bir silahın yanlışlıkla patlaması kadar hızlı ve ani olmuştu. Kötülüğe bulanmış kalbi bu saatten sonra asla iflah olmazdı. Hani şimdiye kadar kara lekeli kalbe sahipti ya artık katran karası olacaktı o kalbin rengi. Zaman hızla akımış iki

sevgiliyi ayırmak için ant içmişti sanki. Fakat hızlıca gelişen olayların sonuçlarına katlanmak hiç de hızlıca olmayacaktı.

Genç adam istediğine sonunda ulaşmıştı. Birkaç dakikalık kalan yolun sonunda, annesini elinden alan adamın, ailesinden birinin canını alacaktı. Ama bilmiyordu alacağı canın, kendi canından bir parça olacağını.

Aşk bu kez fazla gelmişti. Bu kez fazla acı yüklüydü. Aşkı uğruna, ailesini geride bırakıp giden kadının oğlu, intikamı uğruna aşkını feda etmişti. Bu gırtiftin içinde ise tek masum beden vardı. Her şeyden habersiz niye kaçırıldığını bilmeden, yüzünün neden kapatıldığını bilmeden, sadece ağlayarak bekleyen tek masum beden. En acısı da onu bu küf kokulu yerden kurtaracak olanın sevdiği adam olacağını zannetmesiydi. Hiç haberi yoktu ama aslında beklediği adam onu kurtarmaya değil Azrail'i olmaya geliyordu.

Kalem yazdığı kelimelere dur diyemiyor, kâğıtsa yazılan kelimelere katlanamıyordu. Artık bitmesi lazımdı. Bundan sonrasının önemi yoktu ki. Her şey açıktı. Hani herkes öldürürdü ya sevdiğini, genç adam da öldürmüştü işte. Hem de bakışıyla değil, sözleriyle hiç değil o tam anlamıyla almıştı sevdiği kadının canını.

Hikâyenin sonunu yazmadan bırakıp kalktı sıradan insan. Belki devam edecek gücü kendinde bulamadığından belki de herkesin anladığı gerçeği dile getirmek istemediğindendi yarım bırakişı. Acı son mu yoksa yarım bırakılış mı daha acı verirdi bilinmez ama sayfalarca yazsa da genç adamın çektiği acıyı tasvir edemeyecekti, biliyordu. Bu yüzden de herkesin anladığı sonu dile getirmemiş herkesin kendi kafasında hikâyesini tamamlamasını istemişti.

Evet, belki o da bilmiyordu ama aşk sındığı insanı aşk sınavından geçirmişti. Hem de yıldızlı notlarla. Fakat ne fayda, geçmişin intikamı uğruna seven sevdiğinden olmuştu. Sonsuz gökyüzünün altında başlayan ama mutlu sona erişemeyen hikâyeden geriye, sadece sonsuz aşkın tanımı kalmıştı.

ZOR KARAR

İKİNCİ MANSİYON

Rumuz: Kardem

Gülcan Arslan

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Yağmurun altında sessizce ilerliyordum. Yavaş yavaş, sanki zaman durmuş şekilde yürüyordum. Düşüncelerim ruhumu ele geçirmişti ve hepsi geçmişin verdiği acı ile bir bıçak gibi kalbime saplanıyor, acı veriyordu. Acı yavaşça bedenimin her yerini sarmıştı. Yürüyordum ama nereye gittiğimin farkında olmadan. Sanki ayaklarım benim istemim dışında hareket ediyordu. Yürüme komutunu benim beynim veriyordu ama bunun farkında değildim. Nereye gittiğimi düşünmekten çok geçmişteki acılarım ile yüzleşiyordum.

Birkaç adım daha attım ve kafamı kaldırıp etrafa baktım. İlk önce köşedeki bakkal çarptı gözüme, sonra bakkalın hemen yan tarafındaki rengi solmuş olan ve duvarlarında yer yer çatlakları olan turuncu bina, binanın hemen sol çaprazındaki aynı renkteki iki beyaz bina, binaların birisinin kapısı kahverengi diğerinin ise siyah. Durdum ve düşüncelerimi bunlar üzerinde yoğunlaştırarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Anlamam dakikalarımı aldı çünkü kafamın içi karmakarışıktı. Her şeyi düşünüyor ama hiçbir şeyi anlayamıyordum. Tam burnumun üzerinde sert bir şey hissettim. Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda yağmurun hızlandığını yeni kavrayabilmiştim. Sonra kendi mahallemde olduğumu ve tam şu bakkalın sağ tarafındaki yokuşun tepesinde olan apartmanda oturduğumu hatırladım ve adımlarımı bu sefer kendi kontrolüm altında o tarafa yönlendirerek eve gitmeye karar verdim.

Sakin adımlarımla apartmandaki basamakları çıkarak üçüncü kata çıktım ve oturduğum dairenin kapısının önüne geldim. Yağmurdan dolayı sırsıklam olmuşum. Apartmanda paltomdan sızıp yere çarpan su sesi yankılanıyordu. Elimini cebime sokup evin anahtarını yokladım ama yoktu. Sonra anahtarın paltomun cebinde değil pantolonumun sağ cebinde olduğunu kendime hatırlatarak anahtarını pantolonumun cebinden çıkartıp kapıyı açtım. Eve girdiğimde hemen üzerimdeki ıslak ağırlıklardan kurtularak rahat bir şeyler giydim. Kendimi yatağımın rahatlığına bıraktım ve bugün bana geçmiş yaralarımı hatırlatıp kanamasına sebep olan olayları düşünerek uyumaya çalıştım.

Bir anda annemin silueti geçti gözümün önünden. Kalp atışım hızlandı. Nefes alamıyordum sanki. Rüyalarımda bile göremezdim onu. Her gece onu rüyamda görmek için dua edip uyurdum ama kâbuslarım buna izin vermiyordu. En kötüsü de onu yıllar önceki kafasının paramparça olmuş ve kanlar içinde tahta zemin üzerinde yatarkenki haliyle hatırlıyor olmamdı. Onu ne zaman hayal etsem hep aynı görüntü ve bunu değiştiremiyorum. Ama az önce onu gördüm ve bana gülümsüyordu. Sanırım bir gün içerisinde bu kadar olay beni delirtiyordu. Aklımı kaçırıyor olma ihtimalini düşündüm.

Hiç kesilmeden tiz bir ses geliyordu kulağıma. Sesi duyuyor ama nereden geldiğini anlayamıyordum. Sonra ses kesildi. En fazla bir veya iki dakika geçti ki yine aynı ses... Gözlerimi açmak istedim ama sanki göz kapaklarımın üzerinde tonlarca yük vardı da bu isteğime engel oluyordu. Birkaç denemeden sonra gözlerimi açabildim ama ses kesilmişti. Ne olduğunu düşündüm ve bu sesin kapının zili olduğunu anladım. Hemen yatağımdan kalkarak dış kapıya yöneldim. Birden kalktığım için olacak ki başımın döndüğünü hissettim ve gözlerim karardı ama bunu umursamadan duvardan destek alarak yürümeye devam ettim. Kapının oraya geldiğinde geçmişti sadece biraz baş ağrım kalmıştı. Kapıyı açtım ve merdivenlerin orada birinin oturduğunu gördüm. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, dirseklerini de dizlerine dayayarak elini yüzüne kapatmış bir şekilde oturuyordu. İlk başta kim olduğunu anlayamasam da sonradan bunun Erva olduğunu anladım. Kapının açılma sesine hemen kafasını kaldırdı ve kızarmış gözlerle bana sinirli sinirli baktı.

Burnunun ucu ve yanakları kızarmıştı, başındaki kırmızı şapka ve boynundaki kırmızı atkıyla bu kızarıklıklar kendini iyice belli ediyordu. Beni gördüğünde rahatladığını belli eden bir nefes alarak merdivenlerden kalktı ve eve

girdi. Bende peşinden kapıyı kapatarak içeri geçtim. İlk başta ikimiz de sustuk. Sonra dayanamayıp konuşmaya başladı “Nerdesin sen? Dün hastaneden öylece çekip gittin ve haber vermedin. Arabanı da almamışsın otoparktaydı. Tüm gece aradım ama telefonların kapalı, saat kaç olmuş? Akşam oldu evine kaç kere gelip gittim, zile bastım, kapıyı yumrukladım neredeyse ama sen yine yoksun. Son kez şansımı denemek istedim ve iyi ki tekrar gelmişim. Ne oluyor Oğuz Baba? Senin için nasıl endişelendim haberin var mı?”

Konuşması bittikten sonra kendini tutamayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Dün eve gelir gelmez uyumuşum ve Erva tamamıyla aklımdan çıkmış. Ona bunları yaşattığım için kendime kızdım ve sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştım. O da biraz sakinleştikten sonra bana açıklamamı beklediğini belli eden bakışlarla bakıyordu. Ama kafamın içindeki bu büyük kargaşayı ve kendim bile zar zor sindirebildiğim bu konuyu şu an hiç kimseyle konuşacak durumda değildim.

“Şu an değil.” dedim ve oturduğum yerden kalkarak yatak odama geçtim. Erva da peşimden geldi. Israr etmedi çünkü tanıyordu beni. “Bugün hastanede ki bütün randevularını erteledim. Zaten akşam oldu gitsen de bir şey değişmez ama dün sabah yurtdışından gelen hastanın işlemleri yapılmadı. Bir oda ayarladık ama senin gelip halletmen lazım.” dedi. O an durdum “Dün yurt dışından gelen hastam...” o an nefes almakta zorluk çektim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve en kötüsü de acı çekiyordum. Nasıl hastaneye gidecektim, gitsem bile o hastaya nasıl müdahale edecektim bilmiyorum. Erva’ya dönüp “Hemen o hastayı hastaneden gönderin. Onu ne muayene edeceğim ne de tedavisine başlayacağım!” dedim. Erva çok şaşırmıştı. Benden böyle bir tepkiyi ilk kez görüyordu. Dediklerime anlam verememiş gözlerle bana baktı. “Ama...” cümlesinin devamını getiremedi sustu ve arkasını dönüp odadan çıktı. Ne yapıyordum ben, hani mezun olurken ettiğim yemin? Veya hani benim vicdanım. Babam hep “Altın madalyon gibi taşınmalıdır vicdan.” derdi. Bilmiyordum hiçbir şey bilmiyordum şu an tek bildiğim şey pılımı pırtımı toplayıp bu ülkeden de gitmekti. O ara bilgisayarıma gelen e-postanın sesiyle irkildim. Her gün gelen günlük plan dizisiydi. E-postayı açtım ve göz gezdirdim. *Saat 15.30’da 21.02.2030 Salı günü Bosna’dan gelen hasta için teşhis ve tedavi yönteminin belirlenmesi* gözüme çarpan e-posta bu olmuştu. Sinir kat sayım yükselmeye başladı o an. Erva’ya o hastayı hastaneden yolla dediğim halde ne işi vardı onun bu listede. Hızla masadan kalkıp yan odaya geçtim sehpanın üzerindeki

telefonu elime aldım ama o an içimde olan bir şey beni durdurdu. Az öncekine göre biraz daha sakindim. Telefonumu sehpanın üzerine koyarak hemen yanındaki berjere oturup düşünmeye başladım. O yağmurlu gecedeki sancılı acı tekrar içime oturmuştu, boğazım düğümlenmişti sanki. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bir karar vermek zorundaydım.

Yaşadığımız, yaşadığım o günler geldi aklıma. Babamın işi dolayısıyla Bosna Hersek'e gitmiştik. İlk başlarda niyetimiz birkaç yıl kalıp geri dönmekti memleketimize. Ama babamın işleri uzadı ve yaklaşık yedi yıl orada kaldık. Henüz on iki yaşındaydım. Bir gece... Hayatımı mahveden bir gece... İşte herkes o gecedan sonra değişmişti. Bosna Hersek'teki beşinci yılımızdı ve ülke içinde taşınmak zorunda kalmıştık. Neum'dan Srebrenitsa'ya taşındık. En üzüldüğüm şey okulumu değiştiriyor olmamdı. Çocukluk işte nereden bilebilirdim ki gelecekte çok daha kötü şeylerin beni beklediğini. Bilsem bu kadar ufak bir şeyi dert edip üzülmür müydüm? Keşke hayatımdaki sıkıntılar hep böyle minicik şeyler olsaydı.

Ben yine düşüncelerimle cebelleşirken az önce masanın üzerine koyduğum telefon çalmaya başladı. Telefonumu elime aldım, Erva arıyordu.

İstemeyerek de olsa telefonu açıp kulağıma götürdüm. “Efendim!”, “Oğuz Baba, birkaç gün önce gelen 5 yaşındaki hasta arenolökdistrofi tanısı koyduğun hasta havale geçiriyor, gerekli müdahaleleri yaptık ama işe yaramadı buraya gelmen lazım.” Hemen oturduğum yerden kalktım “Tamam, hemen geliyorum.” diyerek telefonu yüzüne kapattım. Odadan paltomu alarak hızlı evden çıktım. Arabama göz gezdirdim ama yoktu. Sonradan, arabayı en son hastanenin otoparkında bıraktığımı hatırlayarak koşar adımlarla caddeye doğru ilerledim. Bir taksi çevirerek direkt hastaneye geçtim.

Koşar adımlarla odama geçip kıyafetlerimi değiştirdim ve hemen hastamın yanına geçtim. Gerekli müdahaleleri yaptıktan sonra zamanın ne kadar çabuk geçtiğini anladım. Yaklaşık dört saat geçmişti ve farkında bile değildim. Mesleğimi bu yüzden seviyordum. Kendimi işime odakladığım zaman düşüncelerim duruyor ve zaman kavramı benim için o haldeyken yaşanabilir hale geliyor. İşimi hallettikten sonra odama geçtim. Derin bir soluk alıp kafamı koltuğun başına koydum. Anlaşılan bu gece buradaydım. O ara kapı çaldı “Gir.” dedim yorgun bir sesle. “Oğuz Bey iki gün önce gelen hastamız sizinle görüşmek istiyor.” dedi içeri giren asistanım. Kafamı çevirip ona baktım. Ne kadar kaçsam

da boş olduğunu anlamıştım artık ama şu an kendimi hazır hissetmiyordum. “Şu an acil bir hastamla ilgileniyorum, hastaya onunla yarın ilgileneceğimi söyle ve başka bir isteği varsa ilgilenin.” dedim. “Tamam, Oğuz Bey.” diyerek odadan çıktı. Şimdi bir çıkmaza girmiştim ve çaresizdim. Bir karar vermem gerekiyordu ya her şeyimi toplayıp buralardan gidecektim ya da kalıp onu yaşatmak için elimden geleni yapacaktım.

Zaman ilerliyordu, dakikalar saatler... Ama benim yaptığım tek şey odamda oturup düşünmekti. En sonunda oturduğum yerden kalktım. Sekretaryanın oraya giderek iki gün önce getirilen Adel Yelena adlı hastanın oda numarasını öğrendim. 783 numaralı odada kalıyormuş. Yavaş adımlarla odasına doğru gittim. 780, 781, 782 ve 783... İşte o oda, içeride onun yattığı oda. Kapı kapalıydı. Gece olduğu için koridorun lambaları sönmüştü. Sadece gece lambaları açıktı. O da gece hemşirelere ve doktorlara kolaylık sağlaması içindi. Elim kapının koluna gitti, derin bir nefes alarak sessizce kapıyı açtım. Sessiz ve yavaş adımlarla odaya girdim. O uyuyordu. Şu an onunla aynı odada olmak, sadece ikimizin olması bile beni germişti. Uzun uzun baktım ona. Yaşlanmıştı yüzü eskiye nazaran buruş buruş olmuştu ama ne yazık ki hafızam bana ihanet ederek onun yüzünü unutmama izin vermemişti. Yıllar sonra karşıma çıkacağını onu tanıyacağımı hatta ve hatta hayatının benim yapacağım bir tedavi yöntemine bağlı olduğunu nerden tahmin edebilirdim ki? Her gece rüyalarım gelip onları kâbuslara çeviren adam şu an buradaydı ve bu gerçektir. Ve en önemlisi de şu an kâbus görmüyordum, onun hayatı benim ellerimin arasındaydı.

İki gün önce odamda, hastamla ilgileniyordum. Kızım aynı zamanda stajyer öğrencim olan Erva odama gelip yurt dışından özel bir hasta getirildiğini ve hastanın gelme sebebinin son dönemlerdeki karaciğer kanseri için bulduğum tedaviyi duyduğundan dolayı olduğunu ve sadece bana muayene olup tedavi olmak istediğini belirtmiş. Başarım sayesinde başka ülkelerden hastaların gelmesi ve onların derdine deva olabilme düşüncesinin verdiği mutlulukla odamda ki hastayla ilgilendikten sonra yeni gelen hastanın yanına gittim. Özel odaya alınmıştı. Odadan içeri girdim ve... Sonrası yok. Gelen kişiyi görür görmez kanımın çekildiğini hissettim. Tam o an kalbimin ortasına bir hançer saplandı sanki. Acı ilk olarak ince bir sızı ile kalbimden başladı sonra yavaş yavaş bütün bedenimi ele geçirdi.

Avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

Etrafımda herkes bir şeyler yapıyor ve bir şeyler söylüyordu ama hiçbirini algılayamıyordum. Beynim onun dışındaki bütün etkilere kendini kilitlemişti sanki. Olabilir miydi gerçekten? Yoksa anılarım bana acımasızca bir oyun mu oynuyordu? Zaman ilerledikçe boğulduğumu hissettim. Nefes almam yavaşlamış ve daha sonra sanki durmuştu. Hemen çıktım odadan ve koşar adımlarla odama çıkıp eşyalarımı aldım. Tam çıkarken masanın üzerindeki evimin anahtarını görüp hızla sağ cebime koyarak odadan ve sonrada hastaneden çıktım. Yağmur çiseliyordu. Buna o durumdayken bile sevindim çünkü yağmurun büyüğü bir su olduğunu düşünmüşümdür hep. O su damlalarının insanların üzerindeki kötü enerjileri alıp götürdüğüne inanmışımdır. Ama şu an beni o yağmurun kurtarmayacağına emindim. İlk başta hızlı ve seri adımlarla hastaneden uzaklaştım. Sonra koşmaya başladım, sanki koştukça hafızamdaki o lanetli anılarımdan kaçıyordum. Ama bu kaçma hikâyesinde onlar galip gelip beni yakalıyordu. Bunun bir işe yaramadığını anladım ve bacaklarımın ağrıdığını hissettiğimden dolayı durdum. Ayaklarım artık beni taşıyamıyordu sanki. Olduğum yerde kalakalmıştım öylece. Ne bir adım ileri atabiliyor ne de bir adım geri gidebiliyordum. Düşündüm, o an acının beden bulmuş haliydim sanki. Annem geldi aklıma, sonra babam, sonra ablam... Sonra ölüm anları canlandı gözümün önünde, kulaklarımda onların ve benim çığlıkları yankılandı. Sonra ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Nereye olduğunu bilmeden yürüyordum. Yağmur biraz daha hızlanmıştı. Epeyce yürüdüm bir saat, belki iki saat. Beynim tamamen benim dahlim olmadan ayaklarıma komut veriyordu. En sonunda evimin oraya geldiğimi zor da olsa anladım. Omzumda bir ağırlık hissettiğim an düşüncelerimden sıyrılıp arkama döndüm. Erva gelmişti anladığım kadarıyla birkaç kez seslenmiş ama duymamıştım. O an nerede olduğumuzu kavradım. Onun odasındaaydık. Hala uyuyordu. Nasıl da huzurlu uyuyordu. Hiç mi uykuları kaçmıyor, hiç mi rüyasında yaptığı o eziyetleri, işkenceleri görüp içi sızlamıyordu, diye düşündüm. Sonra Erva'yı da alıp odadan çıktım. Bana endişeli gözlerle bakıyordu dönüp ona baktım sanırım hayatımdaki en değerli ve tek önemli kişiydi. Kızımdı o benim. Biyolojik babası ben olmasam da manevi babasıydım ben onun. İlk başlarda bana, yurttan aldığım için, minnettarlığından dolayı baba diye hitap etse de sonradan bu babanın yerini samimi ve gerçek sevgi barındıran "Oğuz Baba" aldı. Hadi, gidelim de sana sahilde bir salep ısmarlayayım güzel gözlüm." dedim. Sevindi, çok sevindi ama sonra yüzü tekrar düştü. "Artık bana bir şeyler anlatsan nasıl olur?"

diye sordu. Haklıydı, ona bir şeyleri anlatmalıydım artık. Onu haksız yere çok endişelendirdim. “Tamam, kızım gidelim anlatacağım.” dedim. Birlikte hastaneden çıktık. Sahildeki her zaman gittiğimiz salep dükkânına gittik. Ona bir şeyler anlatacağım için o hem sevinçli hem de heyecanlıydı. Nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Çünkü ne zaman o acı yaşantılarımı hatırlasam içim acıyordu.

“Yıl 1995’ti. O aralar ailemle birlikte Bosna Hersek’in Srebrenitsa şehrinde yaşıyorduk. Ülke olarak pek iyi bir dönem yaşanmıyordu. Biz, Müslüman kesime akla gelebilecek her türlü eziyet yapıyordu. Yine bir gün bize ne yapacaklar korkusu ile oturuyorduk evimizde. Ablam, ben bir şeyler anlamayayım diye benimle türlü türlü oyunlar oynayıp kafamı dağıtmamı sağlıyordu. Sonra birden silah sesleri geldi. Sırp askerleri evimizi basmıştı. Ben ne olduğunu anlamadan hepimizi bir odaya topladılar. Çok kalabalıktılar ama içlerinden bir tanesi vardı ki hepsinden üst bir rütbeye sahip olduğu belliydi. Çünkü diğerlerine komutlar yağıdıyor onlar da dediklerini ikiletmeden yapıyordu. Hepimiz ağlıyorduk. Kafamı çevirip babama baktım. Bizi koruma içgüdüleriyle en önümüze geçmişti. O da ağlıyordu. Babamı ilk kez ağlarken gördüm. Benim kahramanım, her şeyiyle örnek aldığım o cesur adam ağlıyordu.

İlk başta hepimizi sırayla dövdüler. O kadar çok dövdüler ki ağzımızdan kanlar gelmeye başlamıştı. Hepimiz kanlar içerisindeydik. Sonra o en öndeki adam konuştu “Şu iki yaşlıyı öldürün diğer ikisini alın işimize yarar belki.” diyerek gitti. O an hepimiz feryadı kopardık. Annem son bakışında bize son tebessümünü etikten sonra o anda Sırp askerinin silahından çıkan kurşun ile kafası paramparça oldu ve yere yığıldı. Sonra babama geldi sıra o kadar dövmüşlerdi ki yüzü paramparça olmuş, tanınmayacak hale gelmişti. Sonra başka bir askerinin silahından çıkan kurşun babamı da bizden almıştı. O da oracıkta yere yığılmıştı. İkisi de kanlarında yüzüyordu sanki. O anki görüntüleri hep aklımda... Ablam ve ben artık ağlayamıyorduk bile. Sonra bizi alıp kamplardan birine götürdüler. Zorla çalıştırıp her istediklerini yaptırıyorlardı. Tek dayanağım ablamın yanımda olmasıydı. Yaklaşık üç ay kadar orada kaldık. Kadınlara her türlü rezillik yapıyor erkelere ise işkenceler... Aralarındaki bir asker... Bizi buraya getirmelerini söyleyen o asker, en kötüsü de oydu. Bir gün ablam çok fena hastalandı zaten salgın vardı, ateşler içerisindeydi. O asker geldi ablamı aldı götürdü. Ne kadar engel olmaya çalışsam da olmadı, koruyamadım onu.” Birden hıçkırarak ağlamaya başladım. Erva elindeki fıncanı masanın üzerine koydu. Ellerin titremesinden bardağı bile tutamıyordu. Sonra o da bana sa-

rılarak ağlamaya başladı. Devam ettim. “Ablam öylece gitti. Ablamı götüren askeri her gördüğümde sordum onu nereye götürdüğünü ama her sorduğumda beni dövüp cevap vermedi. Kampta birkaç kişi ile bir olup kaçma planları yaptık bir iki denemede başarısız olsak da en sonunda kaçmayı başardık. Çok zor şartlar altında Türkiye’ye geldik. Geldiğimizde hiçbirimizin durumu iç açıcı değildi. Ben henüz 12 yaşındaydım, psikolojik tedavi gördüm, diğerlerine nazaran daha çabuk toparladım kendimi.” Hıçkırıklarımı tutamıyordum, artık daha fazla devam edemeyecektim.

İşte o asker, Adel Yelena’ydı. Karar vermek zorundayım. Yarın hastaneye gideceğim, ya istifamı vermek için ya da hastanın tedavisine başlamak için. “Peki, kararını verdin mi baba?” diye sordu Erva. Cevap vermedim sustum öylece. Vakit epey geç olmuştu sahilden kalkıp eve geçtik. İlk önce Erva’yı eve bıraktım sonra da kendim hastaneye uğrayıp eve geçtim. Gece boyu uzun uzun düşündüm karar verebilmek için ve vermiştim artık kararımı. Ertesi gün oldu Erva beni almaya geldi beraber kahvaltı yaptıktan sonra hastaneye gittik. Ve ben karar verdiğim şeyi yaptım.

ÜÇÜNCÜ MANSİYON

Rumuz: Edelvays

Şeyda Nur İbiş

Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

*Küçükken bana ölüm ninnisi fısıldadılar,
Sonra ölüm için uyuttular.
Şimdi geçmiş darağacında sallanıyor,
Geleceğim yok oluyor.*

Geçmiş, kararıp geleceğe aktı. Anılar, idam sehpasında asılı kalan ceket gibi sonsuzluğun üzerinde sallanmaya başlamıştı. Sonra ip koptu, anılar kurumuş yapraklar gibi döküldü etrafa. Ölen ve öldürülen zaman oldu. Her şey boşluk oldu. Ve her şey son...

Yaşamayı duvar kenarında ağlayıp, insanları izlerken öğrendim; ölmeyi ise doğduğum zaman. Yalnızdım. Eksiltili cümleler kuracak kadar yalnızdım, uzayıp kendi yanağımı öpmek isteyecek kadar; kendime sarılacak kadar yalnızdım. İçime zorla ilıştırılmış ruhumu özgürlük tanımaktan korkacak kadar...

Zamanın akrep ve yelkovanı bedenimi etrafa savuracak hızda dönüyordu fakat bu süre beni yaşlandırmıyordu. Aynaya hapsolmuş aksim hep aynıydı ya da anılar oraya sıkışmış, hep aynı sahneyi tekrarlıyordu. Yalnızca bir gerçek vardı; ben geleceğe koşarken bile üzerimde geçmişin günahlarını taşıyordum.

“Her zaman olduğu gibi ölmemi istiyorsun,” merhametin kendini öldürdüğü gözlerle ona baktım.

“Ölmeni istemiyorum,” kine gebe kalmış ses tonuyla şeytanları ürkütmekten korkarak fısıltıyla konuştu. “Senden istediğim Araf’ta asılı kalman. Cehen-

nemin ateşinden korkacak ama cenneti de reddedecek güçte olmanı istiyorum.” Cümleleri ruhumun üzerine yığıldı, acı çektim.

Sessizlik, müzik oldu yayıldı aramızda. O beni apaçık bir yenilgiye davet ediyordu ben ise merhamete. Zihnim, her şeyi bulanıklaştırırken onun varlığını en net hale getiriyordu. Varlığını kurtulmamı engelleyecek şekilde tüm benliğime kazıyordu.

“Medet umduğun gölgeler seni yok etmeden varlığını güçlü hale getirmek benim babalık vazifem kızım.” Sesinde en ufak şefkati hissetmiyordum. Hissetmemi istemiyordu zaten. “Babaya itaat etmek ise uslu çocukların görevidir,” yüzünde soğukkanlı bir gülümseme belirdi. “Sözümü dinlersen iyi bir çocuk olmuş olursun.”

“Sen iyi bir insan değilsin baba,” nefret oturmuş bizi izliyordu. Onunla konuşurken ruhunu ele geçirmiş bir şeytan ve gözlerinden yansıyan cehennemin ateşlerini görüyordum. Ruhum eziliyordu.

Yazılı bir metin okur gibi yüzüme dikkatle baktı. “Belki de haklısın; ölme-ne izin vermeliydim.” Sarkık lambanın sallantısı gibi başını iki yana yavaşça salladı. “O zaman tüm emeklerime rağmen karşımda dişlerini belerten kızım olmazdı.”

Oturduğu yerden yavaşça kalktı. Gözlerim anında parlak ve temiz ayak-kabılarına kaydı. Ağır adımları yerde tok bir ses çıkarıyordu. Bana gelirken zihnimde parçalara ayrılan ölüm notaları yeniden şekil almaya başlamıştı bile. “Seni o yangından kurtardım ve hayata kazandırıdım. Hem de hiçbir kan bğımız olmadığı halde. Bana baba dedin, kızım kabul ettim seni. Ölecek bir öksüzken hayat kıldım sana, bir aile verdim. Eğer hakkım bu ise...” git gide sesi kurumuştı. Her zaman olan öksürük krizi konuşması önüne yıkık bir set oluşturmuştu.

“Beni sevmediğini biliyorum,”

“Sadece sevgi anlayışlarımızı farklı.” Gözleri cehennemi yansıtan birer ayna gibiydi, tüm kötü niyetleri görmüştüm. “Sana göre seni sevmiyordumdur, bana göre ise oldukça değerlisindir,” göz kırptı. Cehennemi seyir kapılarımın birisi kapanmıştı. “Olabilir, değil mi?”

“Neden rahat bırakmıyorsun beni? Neden mutlu olmamı istemiyorsun baba?”

Farklı bir konunun kapısını araladığımda o kapının altından sular sızmıştı zihnime. Kirli sular tüm düşünce sistemimi çökerttiğinde o selin altında tek canlı kalan hatıralar babamın hatıralarıydı. Dimdik ve güçlüydüler, onlarla yüzleşmemi bekliyorlardı. Yapmadım.

“Annemin ateşe verdiği o evden neden kurtardın beni? Neden yaşattın?” sorduğum soruların içimi sızlatması gerekiyordu değil mi, peki bende neden hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Gölgelerin beni boğmasını istemiyorsun, peki ya bana en karanlık gölge sensen?”

Kalktığı tekli koltuğuna yeniden oturdu. Sorularımı askıda bırakmayı ve birkaç saniye sessiz kalmayı tercih etmişti. O saniyelerde göz bağımız hiç zedelenmemiş, tam aksine daha da güçlenmişti.

“Küçük bir çocuğu ölüme terk edecek kadar canı değildim, hâlâ değilim.”

“Bir kızın hayatını her gün yeniden ateşe verecek kadar kötüsün ama.”

“Bunların kendi beyninin kurduğu senaryolar olduğunu biliyorsun. Anlaşılan hastalığın baş gösterdi yine.” Kaşları çatıldı, o kaşlar arasında bir mezar oluşmuştu. “Ben seni kanımdan olmayan ama kanıma ve kendime yakışır bir evlat olarak büyüttüm.” Ses tonu düşüktü ama her bir kelimenin hiddetini hissediyordum. “Saygısızlık yapma.”

“Sen bana on sekiz yıl boyunca insanları katil yapmaya zorlayacak bir günahkâr olduğumu hissettirdin. İstemediğim halde bana babalık yaptın, beni kendi ruhunu kemiren bir canavara çevirdin. Şimdi ise omuzlarıma diktığın iplerle beni oynattığın kukla haline getirdin.”

Cevap vermedi bana. Başını arkaya yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Dışarıdan vuran ay ışığı loş ortamda yüzünün diğer yarısını kaplamıştı. Burnunun gölgesi yüzünün sağ tarafına, kirpiklerinin ise yanaklarına düşüyordu.

“Öz annemin beni öldürmesini istemedim. Daha bir yaşındaydım.”

Yine cevaplamadı beni. Bir şeyler düşündüğünü tahmin ediyordum. Beyninde dönen tilkiler o kadar çoktu ki, kuyrukları birbirine dolanıyordu ve çözülmek için yine birbirlerinden yardım istiyorlardı.

Etrafa bakındım. Her zaman sanatı seven biriydi. Odanın duvarında farklı portreler vardı. Aralarında en çok dikkatimi çeken boynuna yılan dolanmış kadın resmiydi. Arkası dönüktü ve boynuna sarılı yılanın kuyruğu belli olan

omurgasına doğru sarkmıştı. Yılanın kızıl gözleri dışında tüm resim siyah beyazdı. Ürkütücüydü ve dikkat çekici.

“Beğendiysen senin olabilir,” kenetlediği elleri çenesinin altında duruyor benimle aynı resme bakıyordu. “Gerçi sen doğa resmi sevmezsin ama.” Dudağını büzerek omzunu silkti. “Baban sana hediye edebilir.”

“Doğa resmi?” anımı kırıstırarak bir ona bir kadın resmine baktım. “Sanırım yılanlar ve kadınlar sana artık doğa harikası olarak gelmeye başladı.” Alayla tıslayarak güldükten sonra tekrar resme baktım. “Sevgi anlayışlarımız farklı olduğu gibi sanat yorumlamalarımız da farklı.”

“Mersa,” donuk sesiyle bana seslendiğinde omzumun üzerinden ona baktım. Kaşlarını derince çatmıştı. “O tabloda kar manzarası var.”

Bedenimi tamamen ona çevirdim. Gözleri gece ortasında yalnız ve aç kalmış kurdun gözleri gibi keskin bakıyordu. Bu beni yeniden ürkütmeye yetmişti ve aklıma unuttuklarımı getirmeyi de başarmıştı. İlaçlar? Bugün almamış mıydım?

Hızla babamın çalışma odasından çıkmıştım ve merdivenleri aynı hızla inip odama geldim. İlaçlar. Her yerde onları arıyordu gözlerim.

Telaşla çekmeceleri karıştırmaya başladım. Dün gece ilaç kutularını buraya koyduğumdan emindim. Hızlı hareketlerle masanın üzerini, rafları her yeri arıyordum. Beynimden gelen uyuşma, parmak uçlarıma kadar yayılmıştı. İçimin çekildiğini daha çok hissediyordum.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. Dün gece kullandığım ve yerine kaldırdığım ilaçlar bu akşam yerinde yoktu. Bir bebek gibi emekleyerek kıyafetlerimin olduğu uzun çekmecelere gittim.

Çektiğim çekmecelerdeki kıyafetlerin hepsi yerle buluşmuştu, çekmecelerin dibini görüyordum fakat ilaçlar yine yoktu.

“Lanet olsun!” diyerek yerden hızla kalktım. Hızlı adımlarla salona girip, oranın lambasını yaktığımda aynı hızla etrafı taramaya başlamıştım. İlaçlar yine yoktu.

Sonra bir şey oldu, tüm anılarım gözümün önüne gelmekten ziyade bulunduğum ortama geldi. Önce yerde emekleyen bebekliğim, garp bir şekilde elini

bana uzattı; sonra elinde yırtık ayıcığını tutan pijamalı çocukluğum... O da elini bana uzattı. Ve sonra resimlerden tanıdığım annem belirdi. Elini bana uzattı, sessizce ‘hadi gel’ dediğini duydum.

Tüm görüntüler silikleştikten sonra tamamen kayboldu. Geriye yerdeki büyük sehpanın üzerindeki silah kaldı. Geriye özlediğim o bir yaş kaldı, geriye acılar kaldı ve geriye ölüm isteği...

Düşünmedim, yalnızca o silaha yürüdüm ve elime aldım. ‘Hadi gel’ yankısı yeniden beynimin şeffaf camlarında leke bıraktığında başımı kaldırdım. Bu sefer bebeklik ve çocukluk yoktu; yalnızca annem vardı ve bana elini uzatmıştı.

Ve annem yeniden ölüm için buradaydı. Üvey babamın ‘Uslu ol kızım’ sesi vardı bu sefer zihnimde. Uslu olacaktım, annemi dinleyecektim. ‘Ebeveynlerine itaat etmek ise uslu çocukların görevidir’

Namlu şakaklarımda filizlendi. Barut kokusunu tüm bedenim istedi, ölümümü ise annem. Zehirli sarmaşık, kaburgalarıma dolandı ve kalbimi sarmaladı. *“Ebeveynlerine itaat etmek ise uslu çocukların görevidir,”*

Bas bas bağırдыңız günahkâr olduğumu,

Şimdi görün;

Ben Araf’ta asılı,

Ölü ya da diri aranan o kızım.

Parlak ayakkabılarıyla içeriye sakın adımlarla girdi adam. Yerde yüz üstü yatan kızının ölü bedeni içinde hiçbir duyguyu uyandırmamış, tam aksine bu sahne; içerisinde yaşanmış şeytanı uyuduğu yerden uyandırmıştı.

Kolunun altına sıkıştırdığı Yılanlı Kadın tablosunu hemen sehpanın dibinde yatan kızın başına bıraktı. Doğrulup bu sahneye tepeden bakmayı tercih etmişti. Bir ömür bu anı bekliyordu, şimdi ise senaryonun son kısmını izleyen seyirci gibiydi.

“Sana güçten bahsederken sanırım paranın gücünden bahsetmemiştim,”

Dudağının kenarı yılan gibi kıvrıldı. Gözleri ise mücevher gibi parılıyordu. Galibiyetin tatlı sızısı damarlarında kan olmuş, dolaşıyordu bedeninde. Tek kişilik zaferini yine tek kişi kutluyordu.

Yere yığılmış cesede zevkle baktı. Kanlı, kötü fakat olağan üstü bir başarıydı onun için bu sahne.

“Sen hep haklıydın, sevgi anlayışlarımız farklı değildi, çünkü seni dediğin gibi hiç sevmemiştim; sen haklıydın seni her gün yeniden yaktım; sen haklıydın seni bir ateşten kurtarıp bir cehenneme attım. Çılgınlıkların haklıydı; bu nasıl bir vaveyla küçük Mersa? Seni ilk önce yaktım, sonra kurtardım ve sonra Araf’ta sallanmaya mahkûm bıraktım.”Kadehini ayakları dibinde yatan cesede bakarak kaldırdı. “Huzur içinde uyu kızım.”

UMUDUN KADERİ

Rumuz: Duru

Yağmur Akbudak

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

İnsan yaşadığı sürece hayatın onun karşısına ne getireceğini bilemez. Hayat bazen ağlatır bazen de güldürür. Bunların hepsine kader denir. Tıpkı Umut'un yaşadıkları gibi. Umut, dünyaya gelir gelmez yalnız olmaya mecbur kalmış bir çocuktur. Annesi onu doğumdan hemen sonra terk etmiştir. Daha yeni doğmuş bir bebekken hayat ona acımasız tarafını göstermiştir. Umut bebek onu kucağına alan Nazlı Hemşire'ye öyle bir bakmıştır ki aralarında hiç kopmayacak güçlü bir bağ oluşmuştur. Maalesef Umut bebek Çocuk Esirgeme Kurumu'na verilmek zorunda kalınmıştır. Nazlı Hemşire her fırsatta Umut bebeği ziyarete gitmiş, Umut da hep hemşire ablasının yolunu gözlemiştir. Gel zaman git zaman yıllar böyle geçmiş Umut annesinin yokluğunu çok daha fazla hissetmeye başlamış. Artık on sekiz yaşındaymış. Hiçbir şey onu artık teselli etmez olmuş. Nazlı Hemşire, Umut'u kendi oğlu gibi sahiplenmiş. Umut'un üzülmesine dayanamıyormuş. Umuda annesini bulacağını söylemiş. Başlamış araştırmalara ve bir iz bulmuş. Umut'u da alıp hemen yola koyulmuş. Ellerindeki adrese geldiklerinde kapıyı çalmışlar. Bir kadın kapıyı açmış. Umut, dolu gözlerle kadını incelemiş. "Acaba, annem mi?" diye içinden geçirmiş. Kadın bir anda panikleyerek kapıyı suratlarına kapadı. Kapıyı çalsalar da bir daha açmadı. Umut, yurda geri döndü ve ağlamaya başladı. Vazgeçmeyecekti, gerçeği öğrenecekti. Nazlı Hemşire'den habersiz o eve tekrar gitti. Kapıyı yine aynı kadın açtı. Umut daha tek kelime etmeden "Git buradan!" diye bağırmaya başladı. Umut sadece tek bir şey öğrenmek istediğini söyledi. Sadece "Sen benim annem misin?" dedi.

Kadın: “Ne fark eder ki bundan sonra annen olup olmadığım.” dedi. “Artık sen benim oğlum olamazsın, ben de senin annen. Ben evlendim eşim ve çocuklarımla yeni hayat kurdum. Seni doğurduğumda kucağıma bile almadım. Ben sana annelik yapamam.” dedi. Umut tek bir söz söylemeden orayı terk etti. Ve bir daha annesini hiç ağzına almadı. Aradan 5 yıl geçmişti. Nazlı Hemşire hastanede Umut’un annesine rastladı. Kanser hastalığına yakalanmış. Durumu kötüydü. Hastalığı çok ilerlemişti. Artık yatağa düşmek üzereydi. Birkaç gün Umut’un annesini takip etti. Kocasını artık ziyarete gelmiyordu. Daha önce kesmişti zaten. Nazlı Hemşire, Umut’un yanına gitti. Ona gördüklerini anlattı. Annesinin çok hasta olduğunu söyledi . Umut başını yere eğdi sadece sustu. Tek bir kelime etmedi. Annesi onu istememişti. Ama nasıl olur da o annesi için bu kadar çok üzölmüştü. Demek ki annesini hâlâ çok seviyordu. Dayanamayıp hastanenin yoluna koyuldu. Annesinin bu halini görünce çok üzöldü. Annesi uyuyordu. Gözlerini açıp karşısında Umut’u gördüğünde gözyaşlarına boğuldu. Oğlundan kendini affetmesini istedi. Umut annesinin elinden tuttu: “Üzölme anne” dedi. “Sen iyileş, her şey çok daha güzel olacak. Ben senin elini hiç bırakmayacağım.” Umut, annesinin yanından hiç ayrılmadı. Hastalığının her aşamasında annesiyle ilgilendi. Doktorların olmaz dediğı oldu ve annesi iyileşti. Doktorlar bunu açıklamakta zorlandılar. Ama, Umut ve annesi çok iyi biliyorlardı ki bu mucizenin adı sevgiydi.

KADERDEN KAÇIŞ

Rumuz: Küheylan

Umut Akdağ

Bayburt Fen Lisesi

Vakti zamanında genç, yakışıklı, sarıya çalan saç rengine ve yemyeşil gözlere sahip bir delikanlı vardı. Bu delikanlı mükemmele yakın fiziksel özelliklere sahip olmasına karşın, tamamen kötü giden bir kadere veya başka bir deyişle kötü bir bahta, şansa sahipti. Bugüne kadar eline attığı her işte bir aksaklık, bir kusur meydana gelmişti. Fakat bu aksaklıklara karşı yıllar önce vefat eden babasından öğrendiği “sabır” duygusunu silah olarak kullanmayı da biliyordu. Her ne kadar bazen isyan edecek seviyeye gelse de sabrı hiçbir zaman kalbinden eksik etmemiştir. Hayatta sahip olduğu tek kişi olan annesiyle beraber yaşadığı onca maddi sıkıntıya büyük gayret ve umutlarla başladığı her işteki olumsuz sonuçlara rağmen hiçbir zaman pes etmemiş, aksine bir sonraki işine daha gayretli başlamıştır. İşte bu da Murat’ın hayata attığı küçük bir tokattı sadece. Murat’ın yaşam felsefesine eklemek istediği bir söz vardı. “Ne ekersen onu biçersin.” Murat bu sözü hayatında uygulamak istemişti. Fakat hiçbir zaman ektiğinin karşılığını biçtiğini düşünmemiştir.

Murat, bir gün yine babasından kalmış olan ve namı ülkede padişahın kulağına kadar giden atını yemiyor, atına su veriyor ve onunla vakit geçiriyordu. Bir gün Murat’ın karşısına birkaç adam çıkıverdi. Gelenlerin giyimlerinden ve konuşma üsluplarından devlette önemli mevki sahipleri olduğunu anlamıştı Murat. Adamlar kendilerini tanıttuktan sonra padişahın atının artık yaşlandığını ve yeni bir at almak istediğini söylediler Murat’a. Adamlar, padişahın, atın namını duyduğunu ve atı satın almak için gerekli olan tüm bedel neyse onu

verebileceğini söylediler. Murat, düşünmek için adamlardan biraz zaman istedi ve adamları gönderdi. Aslında Murat'ın kararı belliydi. Bunca yıldır yoksulluk çekmiş ve hiçbir işte başarıya ulaşamamıştı. Bu atı satıp hem yoksulluktan kurtulacaktı hem de ilk defa başarılı bir iş yapacaktı. Olaydan bir gün sonra Murat çarşıda gezinirken dönemin önemli din âlimlerinden olan Molla Sait ile karşılaştı. Molla Sait'e durumu anlattı ve atı satacağını söyledi. Molla Sait Murat'a ona uzun uzun birkaç şey söyleyeceğini ve bunların da onun hayatını değiştireceğini belirtti. Başladı Murat'a anlatmaya:

- Senin bana anlattıklarına göre kaderin pek çilelerle, pek olumsuzluklarla dolu, doğru mu? der.

Murat, evet, deyince Molla Sait hemen atılır:

- Hayır. Aslında bugüne kadar senin karşına hiçbir olumsuzluk çıkmadı, sadece sen karşına çıkan fırsatları olumsuz yönde kullandın. Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle ve ben buradan kalkıp gidince söylediklerimi hemen hayatında uygulamaya başla. Senin kaderin kötü çizilmemiş sen sadece kaderinde karşına çıkan olayları nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Sana kaderinden kaçmanı tavsiye ediyorum. Nasıl diye soracak olursan da karşına çıkan bir olayda hayırlı görünen işi değil hayırlı olanı yap. Hayırlı olanı bulmak da senin işin. Bak, şimdi sen her işte başarısız olup bir sonraki işe daha gayretli başladın ve böylece hayata bir tokat attığını düşündün. Aslında açıkçası bu durumda tokadı hayat sana atmış oldu ve sen farkına bile varmadın. Daha açık bir şekilde söylemem gerekirse bir işte başarısız olduğunda bir sonraki işe daha gayretli başlamak yerine başarısız olduğun işi bir daha yapmayı denesene. Çünkü bu durumda sen o işin nasıl yapıldığını belki öğrenmedin ama nasıl yapılmayacağını öğrenmedin. Hayata karşı hiçbir zaman pes etmediğini düşündün ama aslında sen her defasında pes edip yeni bir işe başladın Murat. Umarım bu söylediklerim sana bir şeyler çağrıştırır. Ha bunu da unutma her şerde bir hayır vardır, der ve kalkarken de tekrardan “Hayırlı görüneni değil, hayırlı olanı yap.” der ve gider.

Murat, Molla Sait'in söylediklerini uzun uzun düşünür içinden şunları geçirir: “Atımı satarsam ortaya çıkacak sonuç belli, yoksulluktan kurtulacağım, pekiyi, ya sonra?” Doğru, pekiyi, ya sonra ne yapacaktı Murat? Bundan hemen sonra Murat atını satmaktan vazgeçer. Bütün köylüler Murat ile alay eder «O kadar paraya at satılmaz mı?» der. Murat'ın ise onlara tek bir cevabı vardır “ Kaderimden kaçıyorum.” İyi de Allah'ın kaderinden kaçılır mıydı ki?

“Kaderimin olacaklarından kaderimin vereceklerine kaçıyorum.” der Murat. Köylüler bir şey olmaz deli divane der geçirirler Murat’ı. Aradan uzun bir zaman geçince Murat’ın atı kaçır ve kaybolur. Bunun üzerine köylüler Murat’ın başında toplanır. Atını satsaydın en azından şimdi paran olurdu ama şimdi ne paran var ne atın ikisi de yok ortada hadi gezin şimdi avare avare derler Murat’a. Murat’ın yine onlara tek bir cevabı vardır; “Her şerde bir hayır vardır, görüne değil, olacıklara bakmalısınız.” der. Köylüler yine deli divane diye geçirirler Murat’ı. Murat’ta başlar atını aramak için yola koyulmaya. Bir hafta boyunca dağ taş gezer atını bulur ve köye gelir ama köy eskisi gibi değildir. Köyde çıkan salgın hastalıktan dolayı köydeki tüm hayvanlar telef olmuştur. İşte bu Murat’ın hayata attığı ilk tesirli tokattır. Aynı zamanda ilk kez bir işte başarılı olmuştur. Olaydan sonra köylüler Murat’a biraz hak verir ve özür dilerler. Aradan biraz zaman geçince Murat’ın yanına yaşlı bir adam gelir ve elinde iki tane yaban atının olduğunu ama yaşından dolayı onları evcilleştiremediğini söyler. Murat’tan iki yaban atına karşılık Murat’ın atını ister. Murat biraz düşünür ve şöyle der içinden “Mantıklı görünen, bu teklifi kabul etmemem, eğer teklifi kabul etmezsem sonuç belli hiçbir şey değişmeyecek, hayırlı olanıysa ben bulacağım.” der ve teklifi kabul eder. Murat, bu yaptığından dolayı yine köylülerin alay konusu olur. Köylüler ona, padişah sana o kadar para ve altın verecekti sen kabul etmedin şimdi ise beş para etmez iki yaban atına güzelim atını değiştin derler. Murat onlara “Her işte bir hayır vardır, bekleyin ve görün.” der. Köylülerin içinde her zamanki gibi deli divane olur. Bir gün Murat atları evcilleştirirken birinin üzerinden düşer ve kolu ile ayağı kırılır. İşte tam bu sırada köylülerin maskarası olur. Köylüler deli divane diye geçinirken ülkede savaş çıkar ve eli silah tutan tüm erkekler askere çağırılır. Murat ise sakatlığından dolayı savaşa gidemez. İşte bu da Murat’ın hayata attığı ikinci kuvvetli tokattır. Köylüler bir kez daha söylediklerine pişman olmuşlardır. Murat ise köylülere: “şimdilik görünen bu, oysa hâlâ bir şeyi öğrenemediniz. Olanlara değil olacıklara bakmalısınız.” der.

Murat da köylüler de sonunun nereye varacağını bilemeyecekleri kim bilir daha neler neler yaşayacaklardı...Kim bilir?

BİR GENÇ KIZ KALBI

Rumuz: Hiç

Züleyha Bakır

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Belki de en çaresiz günlerini yaşıyordu. Vicdanı sızlıyordu belki de ölmek istemesinin sebebi de buydu.

Ayşe on sekiz yaşına yeni girmiş bir genç kızdı. En büyük hayali okuyup annesine rahat bir yaşam sürdürmektir. Annesinin adı Sadile, babasının adı Aliydi. Bir gün Ali Bey iş bahanesiyle evden çıkıp zenginlerin takıldığı bir kafeye gidip bir şeyler içmeye karar vermişti. Kafasını sağa sola çevirdiğinde, etrafının zengin ve ünlü insanlarla dolu olduğunu gördü. Metin teklifsiz bir şekilde sandalyeyi çekip oturdu. Ali şaşırmıştı, böyle bir şey beklemiyordu Metinden. Metin biraz daha konuştuktan sonra birden ayağa kalktı ve söze başladı:

-Ali, sözün kısası ben bu akşam size misafirlğe geleceğim.

Ali şaşırmıştı. Metin birden söze başladı:

-Korkma, korkma! Hayırlı bir iş.

Sadece başını onaylar şekilde sallayarak tepki verebildi. Metin, Ali'nin başını salladığını görünce bu duruma epeyce sevinmiş, yerinde duramıyordu. Ali'ye "Hoşça kal" bile demeden hızla masadan uzaklaştı. Ardından bakakalan Ali, kahvesini bitirdikten sonra hesabı ödeyip çıkışa doğru yöneldi. Eve gelmişti. Kapıyı çaldı, açan eşi Sadile Hanım'dı. Sadile Hanım eşinin yüzündeki ifadeyi görünce hemen fark etti ve sordu:

-Ne oldu Ali? dedi.

Ali ise soruyu sindirdikten sonra söze başladı:

-Arkadaşım Metin'i gördüm, Hayırlı bir iş için bize gelecekmiş, dedi. Ali'den daha küçük olsa bile kızının okumasını, hayatını kurtarmasını istiyordu annesi. Kapı çaldı. Ayşe hiç konuşmadan babasının yanına salona gitti. Ayşe soluklandıktan ve yüzünü sildikten sonra, "Üniversite sınavını kazandığını, artık karşılarında üniversiteli bir genç olduğunu" söyledi. Ali Bey hiç bozuntuya vermiyor kızının sevincine ortak oluyordu. Annesi Sadile Hanım ise bir yandan seviniyor diğer yandan da içi kan ağlıyordu. Annesine dönerek:

-Anne sen sevinmedin mi?

-Olur mu kızım tabii ki de sevindim de...

Sadile Hanım sessizliğe büründü. Ali Bey ise söze başladı:

-Akşama hazırlan, misafir gelecek, dedi.

Ayşe babasının söylediğine bir mana veremedi çünkü altı üstü bir misafirdi.

-Kızım akşam seni istemeye gelecekler, dedi Sadile Hanım.

Ayşe şimdi anlamıştı annesinin neden böyle sessiz olduğunu. Ayşe bir anlık sinirle odasına girip kapıyı hızlı örttü. Aynada yüzünü silerken yatağın üzerinde bir şeyler olduğunu gördü. Ali Bey, kızı için kıyafetler hazırlamış ve yatağın üzerine koymuştu. Ayşe öyle dalmıştı ki kapının sesiyle ürpermişti.

Ayşe hızla kapıyı açtı ve salona doğru yöneldi. Babası annesine bir yandan bağıyor bir yandan da vurmaya devam ediyordu. Ayşe ilk defa babasının annesine vurduğunu görmüştü. Babası kızar, bağırır, çağırır ama asla vurmazdı. Ayşe bir anlık öfkeyle babasının elinden annesini aldı ve mutfağa götürdü. Annesi durmaksızın ağlıyordu. Ben senin evlenmeni istiyorum, benim çektiğim acıları senin de çekmeni istemiyorum. Ayşe bunu duyunca annesine sarıldı ve onu teselli etmeye çalıştı. Tam annesini teselli etmişken zil çaldı. Evin içinde bir sessizlik oldu. "Hoş geldin" sesiyle yankılandı. Bir yandan çay demleyip bir yandan da ağlıyordu. Annesinin durumunu görünce babasına karşı bir nefret ve içten içe babasına kin besliyordu. Düşünceler içinde boğuşurken babasının sesini duydu. "Ayşe, Ayşe" diye bağırıp duruyordu. İstemeyerek de olsa mutfaktan dışarı çıktı. Babası birden söze başladı "Kızım bir kahve yap da içelim" dedi.

Mutfığa adeta uğarak gitmişti. Annesine sevinęle sarıldı.

-Anne, babamın yanındaki arkadaşı, beni istemeye falan gelmemişler, rahat ol.

Annesi hiç ses ęıkarmadı. Çünkü gelen adamın Ayşe'yi isteyeyeğini biliyordu. Ayşe kahve pişiriyordu. Babasının yanındaki adamın isminin Metin olduğunu öğrenmiş. Babası sanki hiçbir şey olmamış gibi bir yandan kahveleri yudumluyor bir yandan da eskilerden bahsediyordu. Metin Bey bir an konuşmaya başladı:

-Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Ayşe'yi kendime istiyorum, dedi. Sadile Hanım bunu duyunca hızla mutfaktan salona gelmişti. Bir anlık sessizlikten sonra bir ses ęınladı kulaklarında.

-Verdim gitti, diye.

Metin Bey cebinden yüzük kutusunu ęıkardı. Yüzük kutusunun kapağını aınca bir tektaş yüzük ęıkmıřtı. Metin Bey, yüzüğü takmak için Ayşe'ye yöneldi. Ayşe ise kendini ęekiyordu. Metin Bey ile göz göze geldiğinde Ayşe'nin gözünden iki damla yaş szld. Metin Bey silmeye ęalıřmıřtı ama Ayşe izin vermemişti. Metin Bey dışarı ęıkmıřtı. Sadile Hanım kızının üzüntülü olduğunu görünce elinden tutup mutfığa götürdü. En çok üzüldüğü şey de niversiteye gidememektir. Ali Bey bir an duraksadı ve söze başladı:

-Bu iş çabuk olsun, bitsin.

Metin Bey ise bir kakhaha atarak konuşmaya başladı:

-Ali yarın istersen telli duvaklı alıp gideyim, dedi.

-Olur gel al, dedi, samimi bir şekilde.

Yüzlerindeki o ifade Ali Bey'in sözlerine göre değişip duruyordu. İyi olduğunu belirtmek için başını salladı. Metin Bey aniden ayağa kalktı. "Hadi, yarın görüşürüz" dedi. Kapıya ulaştığında arkasına dönerek "Ellerine sağlık kahven de çok güzel olmuş" dedi. Ayşe hiçbir şey söylemeden odasına gitti. Yatağının zerindeki kıyafetleri alıp çöpe attıktan sonra yatağın üzerine uzandı. Ayşe bir an duraksadı çünkü aklına bir fikir gelmişti. Asayışte alışan çok iyi tanıdığı bir adam vardı. İsmi Cafer'di. Hemen telefonu eline aldı ve aradı.

Bütün olup biteni Cafer abisine anlattı. Cafer Bey işinde uzman ve alışkan bir adamdı. Ayşe olayları anlatırken Cafer Bey hemen sözünü kesti:

-Seni istemeye gelen adamın ismi ne? diye sordu.

Ayşe ise hemen yanıt verdi “Metin” dedi. Cafer Bey hemen atıldı:

-Soyadı ne? dedi. Ayşe duraksadı çünkü Metin’in soyadını biliyordu.

Cafer Bey “Tamam neyse ben araştırır, sana haber veririm” dedi. Ayşe biraz vakit geçtikten sonra uykuya daldı. Her şeyin bir an rüya olduğunu zannetmişti ama çöpte bulunan elbiseleri görünce gerçek olduğunu anlamıştı. Sadile Hanım hızla kahvaltı masasını hazırladı. Babası birden söze başladı:

-Kızım hazırlan, Metin gelip seni alacak, dedi. Ayşe hâlâ rüyadan uyanmamış gibiydi, babasına yanıt vermeden odasına gitti. Artık bir kukla gibiydi. Kapının sesini duydu, Metin’in geldiğini anlamıştı. Metin, Ali Bey’den izin aldıktan sonra Ayşe ile beraber arabaya binip hızla uzaklaştılar. Ayşe bir şeyin farkındaydı, hep telefonla konuşuyor onunla ilgilenmiyordu. Her konuşmasında “İyi birini buldum” deyip duruyordu. Metin’in evine gelmişlerdi. Ayşe arabadan inip eve bakıyordu. Evin kapısını açtı. Evin içi çok güzel dekore edilmiş, altın işlemelerle doluydu. Metin, Ayşe’yi koltuğa oturtup içecek bir şeyler istiyor musun, diye sordu. Ayşe, su istediğini söyledi. Metin mutfığa su getirmek için yöneldi ve birden durdu «Biraz buz olsun mu?» diye sordu. “Evet” diye cevap verdi. Biri aramıştı. Arayan kişi evin bodrum katında bekleyen Rıfat Bey idi. Metin telefonu açtı, çok hızlı bir cevap “tamam, tamam geliyoruz” dedi ve kapattı. Metin suyu doldurdu, içine buz koymayı ihmal etmedi. Metin cebinden hızla bir şey çıkardı ve suyun içine döktü.

Suyun içine döktüğü şey uyku ilacıydı. Ayşe içince anlamamıştı. Metin, Ayşe’ye “Hadi gel sana evi gezdireyim” dedi. Metin Ayşe’ye bodrum katı göstermek için merdivenlerden aşağı indirdi. Ayşe bir an kendinden geçti ve bayıldı. Metin ise onu kucaklayıp ileride bulunan ameliyathaneye götürdü. Organlarını alıp gömmek için bahçeye çıktı. Diğer genç kızların bulunduğu mezarlığa yönelecekti ama birden yağmur başladığı için ameliyat masasında bıraktı Ayşe’nin cansız bedenini. Ayşe evden çıkarken telefonunu masanın üzerinde bırakmış ve aceleyle evden çıkmıştı. Babası evdeydi ve Ayşe’nin telefonunun çaldığını fark etti. Ali Bey telefona bakınca telefonun üzerinde “Asayiş Cafer Abi” yazıyordu. Ali Bey, Caferi tanıdığı için hemen telefonu açtı. Cafer abi ise hemen söze başladı:

-Ali Abi, Ayşe beni arayıp her şeyi anlattı. Benden Metin’i araştırmamı

istedi. Metin'in soyadı Karaman mı diye sordu.

Ali Bey "Evet" deyince Cafer Bey korku içinde:

-Ali abi çabuk kızını onun elinden kurtar. Metin aslında doktor değil organ mafyası, dedi.

Ali Bey bunu duyunca telefonu yavaşça bıraktı ve ağlamaya başladı. Ağlaya ağlaya evden çıkıyordu ki eşi onu gördü. "Ali ne oldu ne?" diye soru yöneltti ama Ali Bey cevap vermedi. Sadile Hanım Ali Bey'in arkasından gitti. Ali Bey bir taksi durdurdu ve ona binerek Metin'in evine doğru gidiyorlardı. Sadile Hanım çok korkmuştu çünkü ilk defa Ali'nin ağladığını görmüştü. Tam Metin'in evine doğru geldiğinde Metin'i görmüştü. Elinde bir siyah torba içinde kabaca bir şey vardı. Ali Bey siyah torbayı görünce hızlı bir şekilde Metin'in yanına gitti. Metin, Ali Bey'i görünce çok şaşırılmıştı. Ali Bey hızla gidip Metin'in boynunu tuttu sıkıyordu ama gücü yetmiyordu. Gücünün daha kalmadığını anlayınca Metin'i bıraktı.

Hemen torbanın ağzını açmaya çalıştı. Açtığı zamanda gözlerine inanamadı. Ayşe'nin cansız bedenini görünce dayanamamıştı. Sadile Hanım ise daha yeni gelmişti Metin'in yanına. Eşinin yerde yattığını görünce nedenini sormamıştı bile çünkü yerde siyah torbanın içinde kızını görünce dünya başına yıkılmıştı. Ayağa kalkıp Metin'in canını yakmak istemişti ama yapamamıştı. Çünkü kızı yerde kanlar içinde yatıyordu. Onlarda ölmek, canlarına zarar vermek istiyorlardı. Metin Bey onların bu hallerini görünce kaçmaya başlamış ama polis olan Cafer Bey bahçede onu yakalamıştı. Ali Bey artık hayattan ümidini kesmişti ve ölmek istiyordu. Kızının ölümünden sonra hayata küsen Ali Bey ve Sadile Hanım kızının kırkı çıkmadan boşanmışlar, Ali Bey kızının ölümünden suçluluk hissi duyduğu için mahallerinde bulunan yüksek bir inşaattan atlayarak intihar etti. Sadile Hanım ise dört sene yaşamış ve kızının ölüm tarihinde kalp krizi yüzünden hayata gözlerini yummuştu.

Rumuz: Kağan

Yunus Emre Bayraktar

İmam Hatip Lisesi

Sabahın ilk ışıkları uykuya doyamamış gözlerine vuruyordu. “Yine sabah Oldu.” dedi. “Uyuyamadan geçen gecenin kaçınıcı sabahı...”

Onun için sabah olmuş, akşam olmuş, gece olmuş çok da önemli değildi. Uzun bir süreden beri gece ve gündüz ile ilişkisini kesmişti. Zamansızlık içinde yaşıyordu. Buna yaşamak denilirse tabi. Ağzında akşamdan kalma pas tadı, dağınık saçları, sürekli yatmaktan dolayı uyuşmuş kolları bacakları, hiç durmadan uğuldayan başı ve etrafa dağılmış eşyaları, kıyafetleri, yiyecek ambalajları... Çoktandır tüm dünyası bunlardan ibaretti. Hiç açmadığı pencerelerinden gelen gürültüler ve sadece pansiyon görevlisi tarafından çalınan kapısı dış ortam ile tek bağlantısıydı.

Aslında altı sene öncesini hatırladığında şu andaki kendisiyle pek bir alakası yoktu. O yıllarda cıvıl cıvıl, hayatının baharında bir genç kızdı. Tıp fakültesinde üçüncü sınıfta okuyordu. Geleceğin doktoru Nihan Hanım olacaktı. Sıcacık gülümsemesi ile hastalarına şifa dağıtacaktı. Çok çalışkan, çok başarılı bir öğrenci sayılmazdı ama o insanları, insanlara faydalı olmayı seviyordu. Bu sebeple doktor olmayı kendine daha yakın bulmuştu. Annesi ve babası kendi hallerinde iyi insanlardı. Babası memurdu. Sık sık yer değiştirirler, farklı insanlarla tanışırlardı. İnsanlara olan sevgisi bundan dolayıydı.

Hayat sürprizlerle doludur, hem iyi hem kötülerile ve bunlar aniden gelir karşımıza özellikle kötü olanlar.

Sade, mütevazî huzurlu bir yuvada yaşıyor, tek çocuk onların ayrıcalıklarını her zaman hissediyordu. Annesinin ve babasının birbirlerine olan sevgisi onu da sarıyordu. Ama o gece ne olduğunu anlamadığı bir tartışma ve sonra babasının kapıyı çarpıp gitmesi onun için hiç bilmediği bir olaydı. Bütün gece annesi ile ağladılar. Ancak sabaha karşı uyuya bilmişlerdi. Okula gidip gitmemekte kararsızdı. Annesinin zoru ile onu kırmamak adına istemeye istemeye okula gitti fakat akli hep evdeydi. Son dersi bitirip telaşla eve annesinin yanına gitti. Kapıyı açtığı anda dünyadaki her şeyin son bulmuş olduğunu hissetti. Annesini yerde çırpırırken gördü ve annesine müdahale etmeye başladı. Ama çok geç kalmıştı. Annesi vefat etmişti. Komşuları sesine koşup gelmeye başladı. O tanıdık sıcak bir çift göz arıyordu yani babasını. O yoktu. Neredeydi? Haberi var mıydı, bu acı günden hem de buna babası sebep olmuşken. Böyle düşünüyordu. Babası böyle yapmasaydı; kendisi de annesini yalnız bırakıp gitmeseydi annesi ölmeyecekti. Bu acı sona kendileri sebep olmuşlardı. Böylece bütün dünyaya, babasına, kendisine küstü. Artık doktor olmasının, insanların hayatlarını kurtarmak için yapması gerekenlerin hiçbir önemi yoktu. O annesinin ölümüne sessiz kalmış elinden hiçbir şey gelmemişti. Başkalarına nasıl yardımcı olabilirdi?

İşte uykusuz gecelerinin kabusu altı sene önce yaşadığı bu olaydı. O günden sonra ne bir arkadaşını ne akrabalarından birini ne de çok sevdiği babasını görmüştü. Acaba ne haldeydi, o da kendisi gibi miydi? Hangi ay hangi gün geçmişti bilmiyordu. Zaten merak da etmiyordu. Bir gece pansiyondukkilerin sesi kapısında uyandı. Koşuşturanlar vardı. Ne olduğunu anlamadan kendini koridora attı. Etrafta “Ambulans çağırın! Doktor çağırın!” çığlıkları dolaşıyordu. Birden dinçleştiğini altı sene önceki Nihan olduğunu damarlarında hissetti. Koşarak adamın yanına gitti. Başına toplananları çekerek bildiği müdahaleleri yaptı. Bir yandan da gözlerinden yaşlar akıyordu. Yılların öfkelerini gözyaşları ile akıp gidiyormuş gibi hissetti. Evet, bu gözler hiç yabancı değildi. Aradığı, özlediği sınırsız yeşil gözler onundu. Babasının gözleri. Şu anda ona minnetle ve şefkatle gülümsüyordu.

BABAM İÇİN

Rumuz: Babam

Aleyna Bayram

Bayburt Lisesi

Bir meslek ancak bu kadar önem taşır ve ancak bu kadar layıkıyla yapılabilirdi.

Öğrencileriyle ilgilenip onlara anne şefkati veren, hanım hanımcık bir öğretmendi Nida öğretmen. Onun için öğretmenlik paha biçilemez bir değerdi.

Yine sıradan bir gün dersine girmesine dakikalar kala Müdür Bey, Nida öğretmeni odasına çağırdı. Öğrencilere dağıtılmasını istediği formlar vardı. Nida öğretmen formların dağıtılmasından yana değildi. Çünkü o yaşlarda kendisi de bu formları doldurmaktan nefret ediyordu. Anne ve babası olmayan çocukların formda aile bilgilerini doldururken nasıl zorluk çekeceğini çok iyi biliyordu; ama Müdür Bey bu formların doldurulmak zorunda olduğunu söyledi. Nida öğretmen istemeden de olsa kâğıtları dağıttı. Öğrenciler formları doldururken onları gözlemliyordu ve en arka sırada kağıda kapanmış, ufak tefek bir öğrencisinin formu doldurmakta zorluk çektiğini gördü. İsa sınıfın en sessiz, içine kapanık öğrencisiydi. Öğretmeni, İsa'nın formu doldurmak istemediğini görünce yanına gidip kağıdını usulca aldı ve titrek bir sesle teneffüste beraber doldurabileceklerini söyledi. İsa, korku ve endişeyle teneffüste öğretmenin yanına gitti. Öğretmeni, İsa'ya neden sadece anne-babasının isimlerini yazdığını sordu. İsa gözyaşlarıyla dolu olan gözlerini öğretmeninden kaçırdı. Kelimeler boğazına düğümleniyor, konuşamıyordu İsa. Sesi duyulamayacak kadar kısık bir sesle, yutkunarak “çünkü anne ve babamın isimlerinden başka hiç bir

şeyi bilmiyorum. Ben daha bir yaşındayken onlar trafik kazasında... sözünü tamamlayamadan ağlamaya başladı.

10 Ekim 2014 sonbahar ayı, hüzmün mevsimiydi. Sararan yapraklar kısalan günlerin habercisiydi. Acı o kadar büyüktü ki hiçbir kelime tarif edemezdi onu. Saat gece 00:30 civarı üst kattan evine inmek istedi. İçine doğmuştu sanki o hırçınlığa çoktan bürünmüştü bile. Gördüğü kalabalığın anlamını çözmeye çalışan küçük bir kızdı. Evet o daha 12 yaşındaydı. Akranları top oynayıp gülüp eğlenirken, o bu sorumluluğun altına girmişti. Şaşkın şaşkın yengesine “Neden herkes burada, ne oldu?” gibi sorular sormaya başladı. Hayatında duyduğu en saçma yalanlardı belki ama o an onları duymaya ihtiyacı vardı. Uğultu kulaklarını tırmalıyordu sanki. Sebebinin bilemediği kalabalıkta gözleri annesini, babasını, abi ve ablasını arıyordu. Neredeydi onlar hiçbir şey bilmiyordu. İçerdeki kalabalıkta tanıdığı tek yüz anneannesiydi.

Yalnızlığını gidermek için kendini anneannesinin sıcak kollarına attı. Canı bilmediği bir sebeple yanıyordu. Herkesin gözleri dolu dolu ona bakıyordu. Korkarak tekrar sordu: “Ne oluyor burada?” Minicik dünyası karmakarışık olmuştu. Anlayamıyordu ne olduğunu, belki de anlamak istemiyordu. Tek istediği şey ailesiydi. Dün akşam babası biraz ateşlenmişti. Annesi, babası ile birlikte hastanedeydi. Hâlâ neden gelmediler? Diye soruyordu kendi kendine. Odadaki kalabalıkta konuşmalar anlaşılamayacak kadar boğuk ve yoğundu ama bir söz duydu canını yakan. Cenaze arabasıyla mı gelecek...? Cenaze mi? Kim öldü? Kim geliyor? Cevap bulamadığı sorular beynini iyice kemiriyordu. Hıçkırarak odasına koştu. Annemi istiyorum, babamı istiyorum diyerek ağlıyordu. Dışarıdan bir ağlama sesi geldi. Bu annesinin sesiydi. Koşarak yanına gitti. “Anne babam nerede? Neden getirmedin, ne oldu babama?” gibi sorular soruyordu. Annesinin cevap verecek gücü yoktu. Ağlayarak “yavrularım... yetim mi kaldınız?” dedi. Bunun üzerine evde feryat koptu. Bu yaşananlar keşke bir kâbus olsaydı. Küçük kız yetim kalmıştı. Yetimliğin ne olduğunu çok iyi bilmeseydi de ağlıyordu. Nasıl ağlamasın? Kolu, kanadı, sığınağı, tek güvencesiydi babası. Oysa ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda ölüm haberini almıştı onun. “Benim babam ölemez, beni bırakmaz, ben daha çok küçüğüm, onsuz yapamam, yokluğuna dayanamam, daha doymamıştım babama.” Daha kırk gün önce evlenen ablasının evdeki yokluğuna alışmadan, babasının hayatlarından tamamen çıkmasına nasıl dayanacaktı? Üstelik birkaç ay sonra abisi de askere gidecekti. Evde sadece o ve annesi kalacaktı.

Yaşanan bu kadar acı güneşin doğmasına, günlerin geçmesine engel değildi. Küçük kızın içini yakıp kavuran acısı onu her gecen gün daha da hırçınlaştırıyordu. Gözleri her gece ağlamaktan kan çanağına dönüyordu. Ne kadar sürecekti içindeki bu feryat bilmiyordu. Seneler geçse de acısı bir nebze olsun dinmiyordu.

Şimdi babası için yapabileceği tek bir şey vardı. Onun istediği gibi bir öğretmen olmak.

Nida öğretmen İsa'yı üzmemek istemediği için gözyaşlarını silip üzgün bir şekilde, "Biliyor musun İsa, benim babam da ben çok küçükken vefat etti. Seni çok iyi anlıyorum." dedi. Ona yalnız olmadığını, kendini daha rahat hissetmesini sağlayacak sözler söylemişti. İsa öğretmenin de babasının onun gibi küçükken vefat ettiğini öğrendikten sonra biraz olsun kendini rahat hissetmişti. Ders zili çalmasıyla konuşmaları bitmek zorunda kalmıştı. Tabii bu olay Nida öğretmeni oldukça etkilemişti. Aklından bir an olsun çıkmıyordu İsa.

Acaba kimle yaşıyor? Geçimini nasıl sağlıyor? Onu kırıp üzmeden nasıl öğrenecekti bunları. Çünkü kendisi de, öğretmenleri sorduğunda üzülüp ağlardı. Kendini kötü hissedip "Neden ben?" diye kendini harap ederdi. Bu duyguyu İsa'ya yaşatmak istemiyordu. Bunları İsa'dan değil de kimden öğrenebilirdi. Veli toplantısı yaparak velisinin kim olduğunu öğrenebilirdi. Yine İsa'nın üzüleceğini biliyordu. Adeta eskiyi hatırlıyordu Nida öğretmen. Lise yıllarında okurken veli toplantısı olmuştu. İlkokulda veli toplantılarına hep babası katılırdı. Babası öldükten sonra ilk veli toplantısını annesine söylememişti. Bunu sonradan öğrenen annesi neden haber vermediğini sordu. Nida ağlayarak, "Benim toplantılarına hep babam giderdi ama şimdi babam yok anne! Babamın gitmesini istiyorum. Benimle el ele konuşarak okula gittiğimiz günleri istiyorum." Babasına olan özlemi her gecen gün daha da artıyordu. Biliyordu babası geri gelmeyecekti, acısı dinmeyecekti ama şimdi yapması gereken öğrencilerine verimli bir eğitim vermektir. Çünkü Nida, öğretmenlerinden böyle görmüştü. Babasının yokluğunda ona okulu sevdiren öğretmenleriydi. Nida öğretmen de iyi bir gelecek için İsa'ya yardımcı olacaktır.

Nida öğretmenin aklına ev ziyareti yapabileceği fikri geldi. İsa'ya okul çıkışı bahçede beklemesini söyledi. Öğretmenin neden böyle söylediğini merak eden İsa dersi bittikten sonra, bahçede öğretmenin beklemeye başladı. Korkulu ve meraklı gözlerle, merdivenlerden inen öğretmenin yanına gitti.

Merakını fark eden öğretmeni, onu daha fazla heyecanlandırmadan başını okşayarak eve beraber gideceklerini, bunun okul genelinde yapılan bir etkinlik olduğunu ve daha önce başka öğrencilerin evlerine de ziyarete gittiğini anlatmaya başladı. İsa ve öğretmeni konuşa konuşa evin yolunu tuttular. Öğretmenin bu ilgisi İsa'yı bir yandan mutlu ederken bir yandan da üzüyordu. Öğretmenini tanıştırabileceği anne ve babası yoktu çünkü. İsa içinden bunları geçirirken öğretmeni de evde kimle karşılaşacağını merak ediyordu. Bir süre yürüdükten sonra sokağın sonunda müstakil, sarı boyalı, bahçesinde yemyeşil ağaçları olan bir ev görüldü. Bu ev İsa'nın yaşadığı evdi. Eve yaklaştıkça öğretmenin merakı artıyor, acaba kapıyı kim açacak diye düşünüyordu. İsa'nın zile basmasıyla kapıyı yaşlı, kısa boylu, tombul, omuzları düşmüş bir kadın açtı. Yüzündeki çizgiler yaşadığı yılların hatırası gibiydi. Naif bir ses tonuyla "Hoş geldiniz" dedi ve onları içeri davet etti. Nida öğretmen yaşlı teyzenin elini öpüp "Ben İsa'nın öğretmeniym. Buraya sizinle tanışmak için geldim" dedi. Yaşlı teyze "Ben de İsa'nın babaannesiyim" dedi ve odaya geçtiler. Bir süre tanışıp konuştuktan sonra İsa'yı mahalleden arkadaşları dışarı top oynamak için çağırdılar. İsa'nın dışarı çıkmasıyla Nida öğretmen merak ettiği her şeyi İsa'nın babaannesine rahatça sormaya başlamıştı.

Nida öğretmen:

-Ben İsa'yı okulda gözlemliyorum. İçine kapanık, sürekli dalgın. Ona bir kere neler olduğunu sordum anne-babasını trafik kazasında kaybettiğini söyledi. Onu daha fazla üzmemek için sizinle konuşmak istedim.

Babaanne:

-İsa'nın anne ve babası bir gün iş dönüşü, yoğun kar yağışı nedeniyle kaza yaptılar. Onlar isteyken İsa'ya ben bakıyordum. O günden beri İsa'yla hiç ayrılmadık. Yavrucuk anne-babasını fotoğraflarda gördüğü kadar tanıyor. Aile sevgisi nedir bilmedi. Arkadaşlarına benim onun annesi olduğumu babasının da uzak bir yerde çalıştığını söylerdi. Onlar öldü demezdi. Sanki sadece onun anne babası ölmüş gibi davranıyordu.

Bunları anlatırken babaanne ve Nida öğretmen gözyaşlarını tutamadı. Nida öğretmen merak ettiği bütün soruların cevabını almıştı. Bundan sonra İsa, öğretmeni için daha önemliydi. Nida öğretmen İsa'nın babaannesine İsa'nın bundan sonraki hayatında maddi, manevi yanında olacağına, her şeyiyle

ilgilenip ona daha iyi bir gelecek için emek vereceğine söz verdi.

Nida öğretmen, hayatın ona yaşattığı bütün zorluklara, acılara rağmen dimdik ayakta durmayı başarabilen ve etrafındaki insanlara da hayatı sevdiren bir kadındı...

On iki yaşında babasını kaybeden o kız çocuğu mu?

Evet, o şimdi benim annem...

T İ K T A K

Rumuz: Saat

Caner Bayram

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Tık tak, tık tak... saat sınırlarını bozuyordu. Dışarıda yine karşı komşusu balkondan bağıra bağıra günlük dedikoduları veriyordu alt komşusuna.

Sandalyenin üzerinde elleri, masada başı ellerinin arasında... Masaya bakıyor sanki orda yazılı bir şey varmış gibi okumaya çalışıyordu. Bitmişti. Her şey bitmişti. Yapayalnızdı. Tık tak, tık tak ... zaman hızla geçiyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Kalkmak istedi ama yerinden doğrulamadı. O kadar ağırdı ki yükü, kalkamadı. Gözlerini kapattı. Gözyaşı niye akıyordu gözünden? Yoksa üzgün değil miydi? Yoksa göz kapaklarını mı yenemiyordu gözyaşları?

Annesini düşündü. Ne olursa olsun, ne hata yaparsa yapsın ona şefkatli kucaklarını açan annesini... Tüm yüküyle kalktı hızla. Odasına gidip çantasını aldı. Telefona elini uzattı ama vazgeçti. Almayacaktı telefonu yanına, hiç çalmayan telefonu. Kapıya doğru gitti. Saate baktı. Tık tak, tık tak... dışarı attı kendini çarçabuk.

Hızlı adımlarla gidiyordu. Zaman akıyordu, hızla akıyordu. Bir daha hiçbir zaman tekrar yaşayamayacağı bir sürü dakika ve saniye durmadan akıyordu. Yürümeli mi idi? Hayır hayır zamanını boşa harcayamazdı. Taksiye el salladı. Taksi zamanı hiç umursamadan ağır ağır gelip durdu. Taksici sorular soruyordu. Zamanı düşünmüyor ağır ağır gidiyordu. Tık tak, tık tak zaman nasıl da hızlı akıyordu. Yaşanmayan birçok şey yaşanma şansını kaybediyordu.

Taksi durdu. Arabadan indi. Hızlı hızlı yürüdü, zaman kaybetmemeliydi. Birinci ara... Hayır, ikinci ara idi sanırım. Daha dün gelmişti, ne çabuk unutmıştu. İkinci aradan girip ilerledi. İşte, işte annesi oradaydı! Daha dün dökülmüş taze toprağın altında. Hızla yürüyüp sarıldı toprağa, annesine sarılmadığı zamanların hasretini almak için. Kaybetmişti. Tik tak, tik tak ... zaman kazanmış, o kaybetmişti.

Rumuz: Hasret

Yunus Bozat

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Bir zamanlar köyün birinde yaşayan Selim adında bir çocuk varmış. Annesi Fatma Hanımla küçük bir evde yaşayan Selim’in babası trafik kazasında hayatını kaybetmiş. Ne yazık ki Selim o zamanlar daha küçücükmüş, şimdi ise ortaokul beşinci sınıfa gidiyor. Fatma Hanım ise karakolda temizlik işleriyle uğraşıyor.

Selim, okul derslerinde gayet başarılı ve öğretmenleri ondan memnunar. Okulda kimseye dokunmaz, kendi halinde bir çocuktur. Okuldan sonra eve gelir az da olsa annesine yardım ederdi. Hafta sonları ise genelde ahıra gidip ineklerle ve tavuklarla vakit geçirirdi. Yine bir hafta sonu Selim arkadaşlarıyla oynarken annesinin bağırma seslerini duydu. Selim koşar adımlarla nefes nefese annesinin yanına geldi. Bir de ne görsün annesi yerde yatıyor. Selim hemen koştu annesinin yanına oturdu ve “Anne, anneciğim neyin var? Söyle ne olur, korkutma beni” dedi. Annesi kısık bir sesle cevap verdi: “Selim oğlum ambulansa haber ver beni hastaneye götürsünler çok kötüyüm” dedi. Selim ambulansı aradı ve hemen annesini doktora götürdüler. Yolda annesinin beyin kanaması geçirdiğini fark eden doktorlar Fatma Hanımı hemen ameliyata aldılar. Selim beklerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Derdinin tek çaresi annesinin iyi olmasıydı. Fakat doktor elinden gelen her şeyi yapmıştı ama annesi de babası gibi ölmüştü. Doktor Selim’e nasıl söyleyebilirdi ki annesinin öldüğünü. Selim’i görünce doktorun gözünden damla damla yaşlar akmaya başladı. Selim koşarak doktora sarıldı ve “Doktor Bey ne olur annemin iyi olduğunu söyle

yoksa ben onsuz ne yaparım” deyince doktor da ağlayarak Selim’i elinden tutar ve ona; “Selim biliyorum, seni anlıyorum ama anneni kurtaramadık. Çok üzgünüm.” demesiyle Selim hıçkırarak ameliyathanenin kapısına koştu ve bağıra bağıra “anne, anne bırakma beni ne olur. Sen de beni bıraktın değil mi babam gibi?” diyerek içini çeke çeke ağlar ama ne çare, giden gitmiştir. Selim’in kimsesi kalmamış ve yetimler yurduna gönderilmiştir.

Yıllar geçer Selim büyür eline mesleğini alır. Eski evlerine geri döner. Çoluk çocuk sahibi olur. Selim kendine bir söz vermiştir. Ben asla çocuklarımı, karımı yalnız ve yüzüstü bırakmayacağım, diyerek hayatına dört elle sarıldı.

EN GÜZEL HEDİYE

Rumuz: Menekşe

Rabia Bozkuş

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Son dersti. En sevdiğim şiiri müzik dersinde okuyacaktım. Öğretmenimiz “Anneler günü ile ilgili şiir yazın, en güzel şiir yazanı yarışmaya alacağım.” demişti.

Bir hafta boyunca şiiri yazıp bitirmek için uğraştım. Sonunda şiiri bitirmiş ve ezberlemiştim. Artık hazırdım. Kendimi topladım, sıranın bana gelmesini büyük bir heyecanla bekliyordum. Kalbimin hızla atmasına ve ellerimin titremesine rağmen tüm heyecanıyla sınıfın karşısına geçtim. İlk defa şiir okuyacaktım. Artık hiçbir şey beni durduramazdı. Arkadaşlarım meraklı gözlerle beni dinlemeye başladılar.

Bir ara gözlerimin karardığını hissettim. Kalbim hızla çarpmasına rağmen öğretmenimizin gözlerini kırparak başla demesiyle başladım.

“Annem!

Doğduğumda nasıl beni kucağına alıp şefkatle baktıysan,

Hep öyle bak olur mu?

Sen sev hep!

Seviyorsun biliyorum.

Bunu söylemesen bile biliyorum,

Seni hissediyorum anne.

Derdimin çaresinin ancak sen olduğunu biliyorum.

Senin duygularına hiçbir şey ortak olamaz.

Senin yerini kimse dolduramaz.

Sen farklısın, merhametlisin, şefkatin güzelliğın bambaşka.

Sen başkasın annem.

Annem sen bırakma ellerimi.

Beni bırakma.

Bu yalan dünyada baş edemem,

Gücüm yok senin gibi,

Ben senin gibi sağlam değilim.

Ben sen gibi değilim anne.”

Şiirin sonuna gelmeden kalbimde aniden bir sızı hissettim. Havada uçuyordum, sanki bulutların üstünde gibiydim. Heyecanım her dakika biraz daha fazlalıyor. Ama şiirimi bitirmeliydim.

Sonra kendimi kaybedip birden yere düştüm. Uyandığım anda kendimi hastane odasında buldum.

“Benim burada ne işim var?” dedim kendi kendime. Başımda doktorlar bir şeyler söylüyordu. Şaşkınlık içerisinde onları dinliyordum. En iyi anladığım şey “Yazık, daha çok küçük.” demeleriydi.

Neden öyle dediklerini anlamıştım. Doğduğumda kalbimde sorun varmış benim, annem öyle demişti. Şimdi ne anlama geldiğini biliyordum. Keşke şiirimi tamamlasaydım diye üzüldüm. Sonra birden kapı açıldı, merakla kapıya doğru baktım. Bütün arkadaşlarım karşımdaydı. Onları görünce çok şaşırdım diğer yandan da çok sevindim. Hepsine tek tek sarıldım ve bir o kadar da uygulandım.

Herkes biliyordu hastalığımı, öğrenmişlerdi. Bana moral vermeye çalışıyorlardı. “Sen nelerin üstesinden gelmedin ki bunun da gelemeyesin.” dediler.

Öyle konuşurken doktorum birden içeri girdi. Orada herkesin duyacağı bir şekilde “Kalp nakli olman gerekli, yoksa durumun çok kötü.” dedi.

Onun bu konuşmaları beni derinden etkiliyordu. Orada bütün arkadaşlarım doktorun dediklerine bir türlü anlam veremediler. Her ne yaparsak yapalım kimsenin düşüncesini değiştiremiyoruz ne yazık ki!

Hayat bu bazen acımasız insanlar acımasız sözleriyle yaşamımıza müdahale edebiliyor. Ben hiçbir insanın benim yüzümden üzülmelerini istemiyorum.

Her birinin yüzü asıktı, bana yansıtmamak için şaka yapıyorlar moralimi düzeltmeye çalışıyorlardı. O kadar üzölmüştüm ki kimsenin dediğini duymuyordum bile. “Sen rahatına bak, biz yine geliriz.” dediler.

Bir ay boyunca bana uygun kalp bulunabilmesi için gecelerini gündüzlerini kattılar. Her gün bir arkadaşım gelip işledikleri dersleri bana anlatıyorlar, küçük kağıtlara güzel sözler yazıp odamın duvarına asıyorlardı. Rengarenk balonlar ayrı bir güzellik katıyordu o kasvetli ortama.

Her odada ağlayan çocuk sesi, sevmediğim ilaç kokusu ve iğnelerin dayanılmaz acısı canımı çok yakıyordu. Buradan biran evvel kurtulmak istiyordum. Okulumu, arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi çok özlemiştim. Onlara kavuşmak için günleri tek tek sayıyordum.

Üç ay oldu.

Hastanedeyim hâlâ, uygun kalp bulunamadı. Kimseyi görmek istemiyorum, seslerine dayanamıyorum. Geldiklerinde her birine teker teker söyledim “Sizi görmek istemiyorum beni rahat bırakın!” dedim. Onları kırmıştım. Benim için çok çaba gösterdiler, kendilerinde fazla benim iyiliğini düşündüler. Kendi yaptığımı kızıyor, kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Bir sene doldu.

Hastanede her geçen saniye benim için ölmüştü. Sonradan alıştım, çünkü yaşam alanım burasıydı. Aradan birkaç gün geçti, canım çok sıkılmıştı. Üzgün bir halde uykuya daldım. Yüksek bir sesin kulaklarımda çınladığını hissettim, korkuyla uyandım. Herhalde rüya görüyorum deyip umursamadım tekrar aynı sesi duyunca yatağımdan hızlıca kalktım. Odanın kapısını açtım, hastane koridorunda gördüğüme inanamadım. Bütün sevdiklerim gelmişti. Herkes oradaydı. Herkes hep bir ağızdan iyi ki doğdun diye bağırıyorlardı. Kendimi tutamayıp birden ağladım, doğum günüm olduğunu unutmuşum bile.

Sonra tamamlamadığım şiirimi dinlemek istediklerini söylediler. Şiirimi okuduktan sonra bana sürprizleri olduğunu söylemek istediler. Öğretmenim “Artık aramıza katılma vakti geldi.” deyince şaşırdım. Her birinin gözündeki mutluluğu gördüm. “Sana uygun kalbi bulduk.” dedikleri anda çok sevindim.

Doğum günüm en sevdiğim şiirle ve sürprizle geçirdiğim en güzel gündü. Bu benim için inanılmaz bir mutluluktu. Aslında onlar benim için “**En güzel hediye**di”.

NE HÂL?

Rumuz: Muharrir

Berk Cimuli

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Günlerden Cuma saat 07.00. Nihal uyanıyor, bu sabah içinde bir kederle bir boğuklukla uyanıyor. Bunu havanın puslu haline veriyor. Nihal çok güzeldir, uzun bacaklarıyla, turuncu saçlarıyla, kara gözleri ve zarif vücuduyla herkes ona gıptayla bakar. Nihal yatakta dört dönüyor, kederinin sebebini çözmeye çalışıyor. Derken koridordan annesi Hacer Hanım'ın o kucaklayıcı, o şefkatli, o sıcak sesi geliyor. O anda içindeki keder dağılıyor, yerini bir mutluluk kaplıyor.

Hacer Hanım:

-Hadi kızım, banyo yapıver, hazırlan okuluna geç kalma, diyor.

Nihal banyoya koşuyor, adımını küvete atıyor ama annesi aklına geliyor ve hemen attığı adımı savururcasına geri çekerek kendini annesinin sıcacık şefkatli kollarına atıyor. Sanki bu ona son sarılışıymış gibi onu öpücüklerle boğuyor öpüyor öpüyor, öptükçe kederi dağılıyor, içini neşe kaplıyor, annesinin zayıf çelimsiz vücudunu elleriyle sararak onu adeta içine sokmaya çalışıyor çünkü o annesini her şeyden çok seviyor belki de sevecek başka kimsesi yok da ondan. Bu kızın babası nerde dediğinizi duyar gibiyim, elbette bir zamanlar bir babası vardı. Nihal'in babası Seyit Bey dağcıydı. Dağdan dağa, maceradan maceraya koşan bir maceraperestti. İşte yine bu maceraların birinde teknik bir hatadan dolayı dağdan düşüp hayatını kaybetti. Diğer aile fertleri neredeler? Seyit Bey işsiz güçsüz ortalıkta dolaşan bir avareyken Hacer Hanım'ı görmüş, o anda da âşık olmuş. Bu işsize kız vermek istemeyen aile fertleri

kızlarını vermemiş, böyle olunca da Seyit Bey'in aşkına karşılık veren Hacer Hanım da kaçmayı tek çare olarak görmüş, böylelikle o günden beri ne Seyit Bey'in ailesiyle ne de Hacer hanımın ailesiyle görüşmüşler. Artık Nihal'in okul saati geliyor, annesinin merdiven temizleyerek, ev temizleyerek zar zor aldığı kıyafetleri giyinip okul yolunu tutuyor. Yolda herkes Nihal'i selamlıyor, sanki ağaçlar, kuşlar, gökyüzü, güneş bugün ona merhaba diyor. Sanki bugün doğa Nihal'i avutma, gönlünü hoş tutma peşinde. Nihal okula varıyor, sınıfına gidip yerine oturuyor. Bu okul günü onun için pek boş, pek sıkıcı geçiyor ama saat öğlene yaklaştıkça içindeki keder nedense yine baş gösteriyor, Nihal'i rahat bırakmıyor Nihal'i durup dururken üzüyor, dokunsalar ağlayacak hale geliyor, bu halde sırasında oturduğu yerde ölmüş birini andırıyor. Sebepsizce ofluyor, yine çıkış yolunu hayallerinde buluyor. Yine kendini Londra Moda Haftası Açılış Defilesi'nde baş manken olarak görüyor. Bu onun en içteki, en derindeki hayali. Hani hepimizin o en derinlerde sakladığı kimseye söyleyemediği hayallerinden.

O bu hayal etrafında nice hikâyeler kurdu oynadı, o kaç kere genç mankenlik yarışmalarına katılmayı denedi, ne formlar doldurdu sanki o bunları hayal ederken bir müzik çalmaya başlıyor ve bu hayaller müziğin etrafında raks ederek akıp gidiyor. Nihal, uyuklar halde bunları düşünürken, güneş gibi ışıldayan saçları sıraya serilmişken sınıfa nöbetçi öğrenci giriyor. "188 Nihal!" diye bağırıyor. Nihal uykudan uyanmış gibi gözlerini ovuşturuyor ve kıyafetini düzelterek nöbetçiyle birlikte idari kata iniyorlar. Müdür Recai Bey'in odasının kapısı açık halde, Recai Bey odada telaşlı ve korkmuş şekilde dolaşıyor. Odada korku var, kasvet var. Nihal'in kederi hat safhaya ulaşıyor. Hızla âdet gereği zaten açık olan kapıyı yandan tıklatıyor. Kendini içeri atıyor. Müdür onu eski, deri bir koltuğa buyur ediyor. Nihal korkuyla oturuyor. İçinden müdür böyle biri değildir, ölse bizi odasına alıp buraya buyur etmez, diye geçirirken müdür çekinir gibi söze başlıyor:

-Nasılın kızım?

-İyiym efendim, siz nasılsınız?

-Teşekkürler yavrum sana söyleyeceklerim var.

-Buyurun efendim!

-Kızım sana bunu söylemek çok zor. Ben de ilk defa böyle bir şey yapıyo-

rum. Lütfen beni mazur gör ve sakın ol!

Nihal'in içindeki korku artıyor.

-Efendim, söyleyin ne oldu?

-Sözü fazla uzatıp seni korkutmak istemiyorum yavrum, bunu benden duymuş olmanı da istemezdim lakin yavrum annen bir trafik kazası geçirdi ve hayatını kaybetti.

Nihal donakalıyor, diyecek bir şeyi yok, dili dolanıyor, boğazı düğümleniyor, söyleyecek bir çift söz arıyor, beyni yerinden çıkmak istercesine zonk-luyor, kalbi hızla çarpıyor, rengi atıyor, bir soğukluk hissediyor, daha fazla direnmek istemiyor, gözleri kararıyor ve olduğu yere yığılıveriyor.

Nihal gözlerini aralıyor, burası bir hastane odası. O koku, hastane kokusu geliyor burnuna. Yerinden kalkacak gibi olurken başı yastığa düşüyor. Hemşire, doktora hastanın kendine geldiğini haber veriyor. Doktor içeri geliyor, Nihal'i kontrol ediyor. Açlıktan ve ani bir şoktan kaynaklı bir bayılma olduğunu ona açıklıyor.

Nihal o an hatırlıyor ve "Annem!" diye haykırıyor, bütün hastane inliyor. Nihal "Şaka bu şaka." derken göz pınarları açılıyor, sanki bir çeşme gibi durmadan gözyaşı akıyor gözlerinden, haline acıyan doktor, hemşireyle birlikte odayı terk ediyor. Nihal ağlıyor, annesiyle yaptığı onca şey ona ait iyi veya kötü her şey gözünün önünden geçiyor. Nihal fazla dayanamıyor bu kokuya ve duvarlara. Kendini hastanenin bahçesine atıyor. Rüzgâr ona "İçeri!" der gibi kuvvetlice esiyor, yapraklar havada demek her sonbahar günü güzel olacak diye bir şey yok diye içinden geçirirken bağılıyor, dağ taşını inletiyor, bütün sokaklar "Annem!" sedalarıyla inliyor. Çevreden onu görenler üzümlüyor haline. Nihal buna inanmak istemiyor. Derhal hastanenin girişindeki danışmaya koşuyor, önündeki hiçbir şeyi görmek istemiyor. Koşuyor, yaşlı dedeleri, kızgın kadınları iterek danışmaya varıp soruyor.

-Annem nerede?

Danışmadaki kadın, kızın halinden anlıyor, yerinden kalkarak büyük bir şefkatle Nihal'i kucaklayıp odasına götürüyor. Odadan sesler geliyor. Bunlar öğretmenleri, müdürü ve bazı yakın arkadaşlarının sesleri. Soruyor Nihal:

-Neden geldiniz?

Sınıf öğretmeni:

-Yavrum başın sağ olsun, biz ne gerekirse, elimizden ne gelirse sana yardımda bulunacağız.

Nihal, öğretmenin sözünü keserek:

-Benim annem ölmedi, evde beni bekliyor.

Odadaki herkesin o anda gözleri doluyor, kendilerini Nihal'in yanında tutmaya çalışıyorlar fakat nafile. Bu acıya ne dağ dayanır ne deniz. Biraz sonra Nihal'e hepsi baş sağlığı dilediler ve odadan kaçarcasına çıkıp gittiler. Nihal de daha fazla kalamadı bu yerde, eşyalarını toplayarak uzun bir yürüyüşten sonra eve vardı. Anahtarıyla kapıyı açtı, hızlıca içeri girdi ve umutlu bir sesle:

-Anne, ben geldim, diye bağırdı. Odalara tek tek baktı. Annesini arıyordu. Bir yandan da bağırıyordu "Anne neredesin?" diye. Ama kendi sesinin yankısından başka bir ses çıkmıyordu. Yere oturdu, sobayı yakan olmadığı için ev soğuktu. Hayallerindeki müzik artık çalmıyordu. Sanki o an annesinin öldüğünü anlamıştı. Yine ağlamaya başlamıştı. Annesinin elbiselerini giydi, terliklerini ayağına geçirdi ve yatağına girdi. O yorgunlukla ağlaya ağlaya uykuya daldı. Sabah olmuştu. Hava dunkü gibi pusluydu.

Saat 07.00'ydı. Hızlıca giyindi, okula gidecekti.

Sanki her şey aklından gitmişti, kapı çalındı bunlar belediyeden gelen cenaze görevlileri ve komşularıydı. Kaynar sular başından aşağıya döküldü. Donakaldı. Dünyü hatırlıyordu. Bunu hatırlamadığı için kendinden nefret ediyor, bir yandan da gözünün önünde olan biteni izliyordu. Robot gibiydi. Her şeyi görüyor fakat tepki vermiyordu Komşular bu halini acısına veriyor, onu hor görmemeye çalışıyordu. Kur'an okundu, dualar edildi, helvalar yenildi, ağıtlar yakıldı ama Nihal aynıydı. Kaskatı kesilmiş, olduğu yerde oturuyordu. Çaresizdi. Nasıl davranacağını bilmiyordu. Vakit öğlene yakındı. Artık annesini toprağa verme vaktiydi. Arabayla mezarlığa gittiler. Nihal annesinin tabutunu gördü, üzerine eğildi. Yine ağlamaya başladı. Bu ağlayış başkaydı. Her şey ciddiydi, gerçektir. İçini çekerek, bağırarak ağladı. Annesini kara toprağa vermek istemiyordu. Başka kimsesi yoktu. Bu dünyada tek başına kalmıştı. Zorla mezarın başından ayrıldı. Komşularıyla eve geldi. Şimdi ne yapacaktı. Tek başınaydı. Hayatını nasıl devam ettirecekti? Günleri böyle ağlayarak bağırarak geçti derken bir haftanın sonunda kapı çalındı. Gelenler Aile ve Sosyal Politikalar

Bakanlığından memurlardı. Onun için hiç kimsesi olmadığını fakat bir teyzesi ve bir eniştesi olduğunu söylediler. Bu durumda onun vekâleti hiç tanımadığı bir kadındaydı. Kapıyı kapatıp kilitledi ama nafile bu memurlar inatçı ve gad-darlardı. Onu alıp götürme derdindelerdi. Kapıyı araladı:

-Benim evim var, ben kendi kendime bakabilirim, dedi. Kadın memur bu-nun üzerine konuşmaya başladı:

-Eviniz satıldı ve borçlarınız ödendi. Şimdi bizimle teyzene gitmekten baş-ka çaren yok, dedi ve kapıyı açarak Nihal'i kucakladı. Nihal ağlıyordu yine. Gözleri yorgun ve kızarıktı. Hastaydı ama ağlıyordu, artık kendini boşlukta hissediyordu Arabaya bindirildi. Nihal'in gözleri biraz dinlenmişti. Araba Ni-hal'i hep uyuturdu zaten. Korna sesiyle irkildi. Araba bakımlı süslü ve ihtişamlı bir yalının önünde durdu. Belli ki teyze ve eniştesi zengindi. Ne önemi vardı. Onun annesi artık yoktu. O çok sevdiği dünyadaki tek varlığı elinden kayıp gitmişken ne önemi vardı Memur, "Burası." deyip kafasını sallarken Nihal'in memura siniri arttı ve arabadan dışarı atlayıp kapıyı hızla kapattı. Memur aşağı indi. Nihal'in elini tuttu ve kapının önüne ilerleyerek zili çaldı. Kapıyı onun yaşlarında, kıvrıkcık saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli, güzel giyimli bir kız çocuğu açtı. Şaşkın bir biçimde annesine bağırdı. İçerden "Gelsinler." sesi duyuldu ve memurla birlikte ihtişamlı yalının içine girdiler. Salonda kilolu, dişleri altın kaplamalı, meymenetsiz bir adam... Yanında ona benzeyen kilolu, kısa boylu bir çocuk elinde tabletle oynuyordu. Yavaş adımlarla üçlü koltuğa oturdu. Kar-şı merdivenden gelen topuk sesiyle kafasını çevirdi.

Bu, evin hanımı, yani teyzesi; bu kız ve çocuk kuzenleri; bu meymenetsiz adam da eniştesi olmalıydı. Bu kadın annesine benziyordu. Zayıf vücutlu, küt saçlı, siyah elbisesiyle eski dönem kadınlarını andırıyordu. Memur kadın, dos-yaları bu kadına imzalattı, bir şeyler okuttu ve gitti.

Ev hanımı:

-Ben, teyzen Müzeyyen! Bu, eşim Harun. Çocuklarımız Bengü ve Sami... Sen de Hacer'in kızı Nihal olmalısın.

Nihal 'evet' anlamında başını salladı. Kendini yabancı hissediyordu. Ga-liba bu kadın iyi birisiydi. Müzeyyen Hanım bu hissini anlamış olacak ki söze daldı. Evin işleyişini, hayatını, kardeşini, ailesini, babasını ona anlattı ve sözü Nihal'in bu evde kalmasına getirdi. Gece olmuştu. Nihal'in zaten yorgun olan

gözleri uyumak istiyordu. Müzeyyen Hanım gün boyu her şeyi anlatmış, Nihal ev halkıyla tanışmış, kaynaşmıştı. Müzeyyen Hanım ona bu evde kalmak ve para kazanmak isterse ancak bunu çalışarak ve yardımcılık yaparak kazanabileceğini söylemişti.

Nihal'in hayatı bundan sonra değişmişti. Yirmi yaşına kadar bu yalıda hizmetçilik yaptı. Çalıştı, bunun karşılığında ambardan bozma karanlık bir odayı ve Bengü'nün eski kıyafetlerini kazanıyordu. Kendisini külkedisi gibi hissediyordu. Hayat böyle geçemezdi. Bir gün televizyonda gözüne bir reklam ilişti "ÜNLÜ KAREOGRAF SEBASTIAN MİLLAÇ YENİ TÜRK MANKENLERİNİ ARIYOR." Bu ses kafasında tekrar edip duruyordu. San-ki bu ona bir çağrıydı. Yarışmaya göre ilk turu geçen mankenler Londra'ya götürülecek ve orada bir kampta mankenlik dersi alacaklardı. Nihal kafasında bir plan kurdu. Alışveriş bahanesiyle Müzeyyen Hanım'ın kredi kartını alacak, böylelikle hem ilk elemeye katılacak hem de Londra'ya uçak bileti alacaktı. Plan böyle doğru eksiksiz görünüyordu. Ya karttan bilet aldığım anlaşılsa diye düşünürken bu planı iki kere tekrarlayıp ilk aşamada elemeye katılıp ikinci aşamada bilet alıp ilk uçakla Londra'ya kaçacaktı. Bundan bir hafta sonra yarışmaya plana uygun şekilde katıldı ve bir ay sonra da yine plana uygun bir şekilde Londra'ya kaçtı. Çünkü yarışmayı kazanmıştı. Kazandığını gazetenin magazin bölümünden öğrenmişti. Bu sayfayı yanından hiç ayırmıyordu. Çünkü nereye gideceği burada yazıyordu. İlk uçakla Londra'ya indi. Karttan son bir defa para çekip kampa gideceği yere taksiyle gidecekti fakat kart bloke olmuştu. Demek ki artık kaçtığı anlaşılmıştı. Yürüyerek gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Bir ay sonunda birinci oldu. Çok çalışmış ve bunu hak etmişti. Hayalleri gerçek olmuştu. Artık müziği yeniden çalmaya başlamıştı. Artık zengin ve ünlü bir mankendi. Hayallerinin peşinden koştuğu için mutluydu. Vazgeçmemiş ve başarmıştı.

Rumuz: Nilüfer

Nur Coşkun

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Kış mevsiminin ilk günleriydi, henüz kar yağmamıştı. Oysaki karın o güzel beyazlığını görmeyi, soğukluğunu ellerimle hissetmeyi, yüzümü hafifçe okşamasını isterdim. Kar yağdığı zaman hayallerin gerçek olacağına inanırdım benim de kendimce dileklerim vardı tabi. Odamdan artık çıkmalıyım, kahvaltı yapıp arkadaşlarla buluşmam gerekli. Beni bekliyorlardı evden çıktım. Sultan beni arayıp nerede olduğumu sordu. Hava da soğuktan haliyle buluşacağımız kafeye gittim hepsini çok özlemiştim ayrı okullar da olduğumuz için pek buluşamıyor ve görüşemiyorduk. Okullarımız ayrı olsa da Sultan diğerlerinden farklıydı benim en iyi arkadaşım. Sultan'ın annesi hayatta olmadığı için babası Yusuf amca ile birlikte iki odalı bir evde yaşıyordu. Sultan annesinin ölümünden sonra biraz sarsılmış ve dış dünyaya iletişimini kesip kendi halinde yaşayan biriydi ta ki benimle tanışıp en iyi arkadaşım olana kadar. Biz Sultan'la geçen sene bu ayda tanıştık, tabi o zaman kar yağıyordu. Bu yüzden değerliydi ya benim için karın yağın yağması. Soğuk bir akşamdı karın yağdığını görünce dışarıya fırladım o kadar güzel yağıyordu ki sabaha kadar karın altında durabilirdim. Bahçenin arka duvarında bir gölge gördüm. Ve ağlama sesi gelen yöne doğru “kimsin?” diye bağırdım. Bir ses, hıçkırımlarla ağlayan bir kızın sesiydi. Bahçenin kapısından çıkıp ağlama sesinin olduğu yöne ilerledim. Bir köşeye oturmuş ve ağlayan güzel bir kız. Gidip neyin var diye sordum cevap vermedi ama aramızda farklı bir bağ oluştu o an. Hava çok soğuk olduğundan hemen içeri aldım ağlayan kıızı gerçi adını da bilmiyordum ya, sakinleşti ve tekrar neyi olduğunu ve bu saate

neden dışarıda olduğunu sordum önce adını söyledi sonra da neyi olduğunu anlattı. Sultan'ın annesi o gün vefat etmişti ve gidecek kimsesi olmadığı için bir köşede ağlamayı seçmişti. Zavallı babası gece gündüz çalışıp Sultan'ın ihtiyaçlarını karşılamaktaydı. O gün Sultan bizde kaldı. Bizim hikayemiz de böyle başladı işte. Saat baya geç olmuştu artık eve dönmesi gerekti, Sultan'a bizde kalmasını söyledim ancak ödevleri olduğu için kalmayacağını dönüp ödevlerini yetiştirmesi gerektiğini söyledi sarıldık ve ayrıldık. Çok yorgundum eve gidip sadece uyumak istedim o kadar yorgundum ki saati duymamış ve okula geç kalmıştım. Kar yağar umuduyla yataktan pencereye fırladım ancak yine de yağmamıştı. Artık evden çıkmalı okula gitmeliydim her zaman olduğu gibi Sultan'ı aradım okula gidene kadar onunla konuştuk sabaha ödev yaptığını söyledi ve uykusuz olduğunu söyledi bense okula geç kalmıştım. Gitmemeye karar verip Sultan'ın yanına gidip ödevlerini alıp okuluna götürdüm, ödevleri sınıftaki bir arkadaşına verip uykusuz olduğunu ve okula gelmediğini söyledim. Eve doğru yol aldım. Eve gittiğimde hava soğuk ve karanlıktı. Sultan'ı aradım ve nasıl olduğunu merak ettim, sesi biraz kırık ve üzgün geliyordu neyi olduğunu ve neden ağladığını sordum, bana cevap vermeyip telefonu yüzüme kapatmıştı ne olduğunu anlamadan defalarca aradım. Onu o kadar merak ettim ki sabaha kadar uyumayıp sürekli ona mesaj gönderip nasıl olduğunu sordum fakat cevap vermedi. Sabah olduğunda ilk işim Sultanların eve gitmek oldu. Ben ona bu kadar değer verirken onun beni umursaması gerçekten de canımı acıtiyordu. Onu bu kadar merak etmişken bana cevap vermemesini aklım almıyordu. Evine gittiğimde evde kimse olmadığını fark ettim peki ya neredeydi? İnsanın olgunlaşması için mutlaka acılarla yoğrulması gerekir fakat insan acılarını da paylaşmadan nasıl rahatlayabilir ki? Bir insanın bu dünyada mutlu olabilmesi için sadece üç şeye ihtiyacı vardır; sevecek birisi, yapacak bir şeyi ve umut ettiği bir şey ancak bunların hiçbirisi Sultan'da yoktu. Yani en azından ben öyle biliyorum. Onun mutlu olması için elimden geleni yapmışken o neden beni düşünmeyip beni kırmak istiyordu. Evde olmadıklarını görünce yapacak bir şeyim olmadığı için eve döndüm. Annem neyin var diye sorduğunda yok bir şey deyip odama çekildim. O gün sadece uyudum. Sultan'ın neden böyle yaptığa dair bir fikrim bile yoktu gece yarısı uyandığımda aklımda sadece Sultan ve karın yağmasıydı. O gece bekledim Sultan ara diye ya da kar yağıyor diye ama hiçbirisi gerçekleşmedi. Sabahın ilk ışıklarıyla tekrar uyandım kalkar kalkmaz ilk işim Sultan'ın yanına gitmek oldu.

Ama bir terslik vardı ev boştu yani taşınmışlardı onun bana söylemeden böyle bir şey yapması canımı gerçekten acıtıyordu ne yapacağımı bilemedim ve eve döndüm. Aklım hâlâ Sultan'daydı ama bana değer vermeyen biri için neden bu kadar üzülüyordum ki? İki hafta sonra haber geldi. Sultan İzmir'e taşınmıştı. Aslında sadece bunu öğrenmiştim. Sultan farklı şeyler yaşamıştı.

Peki ya neden benim haberim yoktu bunlardan?

Ben onun en iyi arkadaşıyken! Ne olduğunu gerçekten ben de bilmiyordum. Şu anlık tek isteğim karın yağmasıydı. Okuldaki bir arkadaşına ulaşıp ondan dinledim. Duyduklarıma inanmadım. Yaşadıkları çok ağırdı, sevdiklerini, bu şehri terk etmekle çok haklıydı ve böylelikle tüm iyi anılarını olduğu gibi kötü anılarını da geride bırakacaktı. Beklediğim kar yağmaya başladı. Karın yağdığı bir günde gelen bir dostluk yine karın yağdığı bir günde karlarla karışıp son buldu.

Rumuz: Sisifos

Sümevra Çakır

Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi

Bugün tam üç ay oldu. Aynı adam, aynı bankta, aynı saatte, aynı kitabı okuyor. Ve bu ritüel üç aydır aralıksız devam ediyor. İlk başlarda pek dikkatimi çekmemişti, ama üç ay boyunca her gün aynı saatte gelince dikkatimi çekmeyi başardı. Ne zaman gelmekten vazgeçeceğini merak ettiğim için ben de aynı saatlerde camın önünde oturmaya başladım. Ona bir isim bile koydum, Sisifos. Sisifos, Yunan mitolojisinde ilk cezalandırılan insan. Cezası ise sonsuza kadar bir kayayı dağın tepesine iterek çıkartacak ve tepeye ulaştığı anda tekrar en başa dönecek, döngü sonsuza kadar sürecekmiş. Sisifos bir süre sonra en azından yapacak bir işim var diyerek kendini avutmuş. Bazı Tanrılar onun bu haline acımışlar ve kayayı yok etmişler, ama Sisifos kendini bu işe o kadar çok kaptırmış ki hemen başka bir kaya almış ve onu yuvarlamaya başlamış.

Bu adamın cezalandırıldığını düşünmüyorum ama neden bir insan üç ay boyunca aynı yerde ve saatte, aynı kitabı okur? Buna akıl sır erdiremedim. Sonunda bir karar verdim, bugün gidip ona neden sürekli bu işi yaptığını soracağım.

Saat birde pencerenin önüne geçtim, beklemeye başladım. Saat biri yirmi geçerken banka oturmuştu. Beş dakika camın ardından ona baktım ve kararımı değiştirmeden dışarı çıktım. Seri adımlarla banka doğru yürüdüm. Bankın önüne geldiğimde göz ucuyla bile bana bakmadı. “Oturabilir miyim?” dediğimde kafasını yavaşça kaldırdı ve yüzüme baktı, o an dikkatim şah damarına

kaydı. Şah damarından göğsüne doğru sanki tırnakla çizilmiş yaralar vardı. Bana şaşkın şaşkın bakarken “Elbette oturabilirsiniz.” dedi. Oturduktan birkaç saniye sonra cesaretimi toplayarak konuşmaya başladım.

“Üç aydır aynı saatte, aynı kitapla buraya geliyorsunuz. İlk başlarda pek dikkatimi çekmemiştiniz ama bir süre sonra ne zaman gelmeyi bırakacaksınız diye merak ettiğim için pencerenin önüne oturup sizi beklemeye başladım. Ama merak ettiğim neden buraya ya da hep aynı saatte geldiğiniz değil. Neden hep bu kitabı okuyorsunuz?”

“Belki şu an benim yerimde başka biri olsa sana sapık gözüyle bakabilirdi, ama ben de insanları izlemeyi severim. Bu kitapta bir katilin vicdanını rahatlatmak için kendine söylediği bahaneler var. Kitap ilk çıktığında kimse kitapla ilgilenmemiş, yazarı da zaten bir daha kitap yazmamış. Ben de üç ay önce bir sahafta buldum kitabı, o zamandan beri burada okuyorum. Bence birini öldürmek acizlik değil, vicdanını rahatlatmak için saçma sebeplerin arkasına sığınmak acizlik. Bu yüzden kitabı üst üste okuyorum, ben de bu acizlikleri yapmamak için.”

“Evet, haklısın, artık bir insanı öldürmek için bir bakış bile yeterli. Peki, sen daha önce birini öldürdün mü hiç?” “Evet, özellikle bakışlarımla insanları öldürüyorum.”

“Saat geç oldu, ben artık evime gideyim. Tanıştığımıza memnun oldum. Bu arada ismin neydi?”

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum, ama ismimi söylemeyeceğim. Çünkü yarın buraya gelmek için bir sebebin olmalı, değil mi?”

Gülümsedim ve eve doğru yürümeye başladım. İçimde şu ana kadar hissetmediğim farklı duygular filizlenmeye başladı ve kesinlikle gülümsememi durduramıyordum. Eve girdiğimde beni televizyondaki haber sunucusunun sesi karşıladı. Salona annemin yanına geçtim. Annem heyecanla seyrettiği televizyonda kocaman fotoğrafı olan kişi, parkta kitap okuyan adam, benim koyduğum isimle Sisifos’tu.

“Kızım biliyorsun son dört aydır şehre bir katil musallat olmuştu. Dört ayda dört kadın, üç adam öldürmüştü. İşte fotoğraftaki bu kişi katilmiş. Üç gündür kayıp olan kızın cesedini dere kenarında çalıların arasına sıkışmış halde bulmuşlar. Kızın otopsisinde, tırnaklarının arasında DNA testi yapılabilecek

parçalar bulunmuş. İşte DNA sonucu da bu adamı gösteriyormuş. İnsanlar dikkatli olsunlar diye polisler fotoğraflarını dağıtmaya başlamışlar. Aman kızım dikkat...”

Artık annemin dediklerini duymuyordum. Üç ay boyunca izlediğim, yüzümde sebepsiz bir gülümseme oluşturan ve bana bir cümlesiyle farklı duygular yaşatan adam başka insanlara hayatlarının en korkunç anlarını yaşatmıştı. Bunu düşününce gözlerim kararmaya başladı. Bilincimi kaybetmeden önce adamın şah damarından göğsüne doğru inen yaraların hayatta kalmak için çırpınan bir kızın tırnak izleri olduğunu düşündüm.

BİR AŞK UĞRUNA

Rumuz: Bayan Şair

Hayriye Sinem Çalışkan

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

Her şey yolunda gidiyordu. Elif’in hayata dair yeni bir başlangıcı vardı. Günlerden salıydı. Elif ve babası karnesini almak için okula gitmişlerdi. Eski okulunda fazla arkadaşı hatta hiç arkadaşı yoktu; ama şimdi çok mutlu. Çünkü yeni bir okul, ev, şehir, arkadaşlar yeni bir hayat onu bekliyordu. Eve gelip çantasını askıya astı, ayakkabılarını holde çıkarıp koşarak annesinin yanı başına oturdu. “Çok mutluyum, bu şehri sevmeye başladım, babamın bu ani kararı beni havalara uçurdu.” Kızının yüzüne bakıp saçlarını yüzünden çeken kadın, kızının minik ellerini avucunun içine alarak “Seni böyle gülerken görmek çok güzel. İnşallah hepimiz için bu karar iyi olur.”

Sevgi neydi? Bir insan nasıl âşık olabilirdi?

Karnımda kelebeklerin uçtuğunu hissettiren bu şey çok garip. Daha önce hissetmediğim duyguları hissetmişim, belki de bir rüyaydı. Şıpsevdî gibi bir şeydi. Nerden bilebilirdi ki insan âşık olacağını, o kişi için hayatını karartacağını... Aşk; fedakârlık gerektirir, güven bağıllık esastır. Bazen o sizi sevmese de hâlâ sevmeye devam etmektir aşk.

Evlerini topladıktan sonra birkaç gün içinde yola çıktılar. Elif çok mutlu ve sevinçliydi üniversite birinci sınıfa gidecekti. Kulaklıklarını takıp en sevdiği şarkılarını açıyordu mp3’ünden. O kadar heyecanlı ki bir saat aralıklarla babasına: “Geldik mi”? diye soruyordu. Yolculuk o kadar uzun sürdü ki oraya vardıklarında uykuya dalmıştı çoktan. Eve geldiklerinde hiçbir şey yerinde değildi. Sabah olduğunda rüyasının en güzel kısmındaydı.

Yaz tatili bitmek üzereydi. Hayallerinin okuluna gidecekti ve orada özgürce şiirler yazacaktı. Bir hafta içinde beklemeden üniversite kaydını yaptırmıştı. Sonunda ilk gün gelmişti. Güzelce giyinip hazırlandı. Çok güzel uzun kahverengi saçları vardı kaşı gözü karaydı. okula geldiğinden beri tüm ilgi üstündeydi. Ortaokuldaki halinden eser yoktu. O herkesin “inek” dediği gözlüklü, garip, sessiz kız yoktu artık. Sanki asosyal değil de sosyal yeni bir kızdı. Herkesle çok iyi anlaşmıştı. Kafasını çevirip sınıfa giren birisini fark edene kadar. Uzun boy-lu ve oldukça egolu ve bir o kadar da ortamla alakası olmayan bir tipti. Kum-ral, gözleri kehribar gibi gözlerini gözlerinden alamayacağı bir renkтейdi. En arkaya geçip çantasının içinden bir not defteri çıkardı, orada hiç yokmuş gibi kimseyle konuşmadan yazmaya başladı. Elif, sırasına oturup onunla şakalaşıp konuşan kişileri tamamen gerisinde bırakarak düşüncelere daldı. Ne olmuştu? Her şey güzel ve eğlenceli geçerken birden karnında kelebekler kıpırdamaya başlamıştı, kalbi hızlı hızlı atmaya devam ediyordu. Günün sonunda okuldan çıktı ve tramvaya doğru yürümeye başladı. Kendisine ne olduğunu düşünür-ken yanından bisikletle “o çocuk” geçmişti. Eve girdiğinde “İlk gün nasıl geç-ti?” gibi sorulan sorulara karşı tebessüm ederek sözde “Harika!” diyerek kar-şılık veren Elif, biraz dinlenmek için odasına geçmişti. Sadece tavana bakarak uykuya daldı.

Aylar geçmişti; ama Elif’e ve diğerlerine soğuk bir bakıştan başka bir tepki göstermiyordu. Kendisini neyin rahatlatacağını düşünen Elif, şiir defterini alıp bir asma ağacın altına oturup gördüğü ve günlerdir aklında olan kişi için şiir yazdı. Sonra kafasını yavaşça kaldırdı, ileride bankta onu otururken gördü. Cesaretini toplayıp bir selam vermek istedi. Elindekileri apar topar çantasına tıktırıp koşar adımlarla karşısına çıktı. Elini uzatarak “Merhaba, ben Elif. Tanışma fırsatı bulamamıştım “

Donuk gözlerle; ama bir o kadar çekici olan bakışlarla Elif’e baktı, kafasını kaldırıp yüzüne bakıp istemsizce hareket ettirdiği dudaklarını oynatarak “Mer-haba” dedi sadece. Özür dileyip kaçır adımlarla oradan uzaklaştı. Elif donup kalmıştı. Nasıl bu kadar ilgisiz olabilirdi. Elif, içinden homurdanıp “Gerçekten egoist ve çok sessiz.” Bu hareketi Elif ‘i çıkması zor düşüncelere boğmuştu. İşte her şey düzeldi derken “aşk”la hayatı yeni bir çıkmaza girmişti.

Sene 2012. Olanların üstünden üç sene geçmişti.

Bu mektubu ona vermek için yazmıştı:

“Sevgili Aliciğim;

Kaç sene oldu yüzünü görmeyeli. Ben hiçbir kimseye bu kadar bağlanmamıştım. Nasıl seveceğimi, nasıl âşık olacağımı senden öğrendim. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, sayfalar yetmiyor. Çok zor, karşılık beklerken yüzüme bile bakmaman. Sadece bunları söylemek istedim. Çünkü daha fazla yazamayacağım. Artık dayanacak gücüm kalmadı.”

Mektubu çantasına attı çok sevdiği ayakkabılarını bir hamlede giyinip okula doğru yürüdü. Arkasından annesi seslense de duymamış gibi yaptı ve ilerledi. Kulaklığını taktı ve en sevdiği şair Cemal Süreya’dan şiirler dinledi. Dinlerken zaman çok çabuk geçti. Okula gittiğinde acele adımlarla Ali’yi aradı. Niha yet bulmuştu. Koridorun sonunda camın kenarına yaslanmış, elindeki kitabını okuyordu. Karşısına geçerek elindeki kâğıdı avucuna tutuşturdu ve koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Eli ayağı titriyordu. Nasıl böyle bir şey yapmıştı. Hâlâ kendinde değildi. Bunlara rağmen yüzünde tebessüm belirdi. Ali’nin herkesin önünde mektubu yırtıp atması, onun herkesin önünde utanmasına sebep oldu. Herkes üzerine gülmeye başlamıştı. “Bu nasıl iş, bu devirde mektup mu yazılmış?” Güldüler. Ağlayarak oradan uzaklaştı. Eve gittiğinde annesi: “Ne oldu?” dedi. Cevap bile vermeden odasına girdi. Sabahlara kadar gözyaşı döktü. Günlerce evden dışarı çıkmadı. Annesi ve babası durumun ne olduğunu öğrenince hemen bir çözüm aradılar. Durumu hiç iyi değildi. Gecele ri sayıklıyordu. Bir psikolog için randevu aldılar. Doktor Büşra Hanım eve erkenden geldi. Birkaç test, birçok görüşme... Bir türlü teşhis konulamıyordu.

Durum iyice kötüye gitmişti. Kendisini tanıyamaz hale gelmişti. Bir yıl sonra geçirdiği psikolojik rahatsızlıklardan dolayı ailesi onu hastaneye yatırmaya karar verdi. Kâbus gibi günler geri dönmüştü. Çok sessiz ve kasvetli bir ortamdı. Çıldırılmış gibiydi. Şiir yazması için verilen kâğıtları avuçlarının arasına alarak ellerini kanatırcasına sıkıyordu. Bir sağa bir sola kâğıtları fırlatıyordu. Hastanedeki diğer insanların çığlıklarını duydukça içinden “Ben deli değilim!” diyordu. Dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı. Sonra kafasını yavaşça kaldırıp sağ tarafındaki mavi kalemi alıp, buruşturduğu kâğıtlardan birisini alarak yazmaya başladı.

Yalnızca değişsin istiyorum yaşadıklarım. Az kullanılmış kirpikli bir hayatı aldım yanıma. İçimde olmayanlar bedenimde hiç istemediğim biri... Koca bir çığlıkla... Beni kendine mahkûm eden dünyadan yaşadıklarımı, yaşattıkları-

ma, yaşayamadıklarına elveda. Sözü bittiği yere gidiyorum. Yaşayamadığım gençliğim gidiyorum...

Yavaşça yerinden kalkıp kimsenin olmadığı bir vakit çatıya çıkma fırsatı buldu. Koridoru neredeyse yarılamıştı. Sakinleşmesi için verilen iğne etkisini yavaş yavaş göstermeye başladı. Bayılacak gibi olmuştu. Toparlanıp parmaklıklardan tutunarak kan ter içinde merdivenleri çıkmaya başladı. Çatıya ulaştığında son bir kez hayatı gözünün önünden geçmiş gitmişti. Yapmak zorunda değildi; ancak bu körpe dünyada tek başınaydı. Yalnız hissediyordu aslında. Çok da yüksek olmayan binadan aşağı bakınca uslu dolandı, tökezledi ve kendisini toparladı. Aşağıda onu görenler hemen polise haber verdi. Kurtarma ekipleri olay yerine geldi. Tüm önlemler alındı. Meraklı ve endişeli bakışlar arasında birden kendisini boşluğa bıraktı. O kısacık anda saçları savruluyordu çok hafıflemişti. Hayat onun için bitmişti...

DERVİŞ BABA

Rumuz: Cevher

Hüseyin Çoban

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Yağmur damlaları dergâhın penceresine huşu ile yaklaşıyor ve eriyip gidiyordu. Kalp ile vücut bir olmuş aynı duygular hissiyatında hareket etmişti. Mevlevi dergâhında o gün şölen vardı. Şölen dediysek öyle düğünlü pastalı zevk ve nefisin kazandığı şölen değil nefisin zevkin sefanın kaybettiği bir şölen vardı. Derviş Baba'nın mürit olduğu dergâhta Şeb-i Arus töreni vardı. 13 Aralık günü Mevlana Celalettin Rumi(Hz.)'nin sevgilisine kavuştuğu gündü. Rivayet odur ki Hz. Mevlana ölümünün yaklaştığı vakit kimsenin ağlamamasını istemiş yas ve matem tutulmamasını söylemişti. Çünkü onun için ölüm günü tam tersine sevinme günü bayram günüydü. Sevgiliyle buluşma günüydü, bir ömür boyunca beklenen gündü.

13 Aralık günü tüm şeyhler, dervişler, Derviş Baba dergâhında toplanmışlardı. Bu günü huşu, saygı ve rahmete kutlayacak Hz Mevlana'nın görüşlerini, hayatını saygıyla hatırlayacak ve hatırlatacaklardı. Tüm dervişler ve şeyhler dergâhın büyük salonunda ayakta elleri bağlı bir şekilde Derviş Baba'yı bekliyorlardı. Derviş Baba'nın yetiştirdiği şeyh ve dervişler hatta meczup tayfası dahi ordaydı. Yağmur sanki o güne özel çok güzel bir şekilde yağıyordu. Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu. Yağmur damlaları sanki birazdan dergâhta olacakları biliyor ve ses çıkarmadan görevlerine eda ediyorlardı. Bir vakit dervişler ve şeyhler bekledikten sonra Derviş Baba başında kahverengi bir Sikke*, mavi sade bir hırka, kremi beyaz renginde bir tennure*, ve tennurenin üzerine giyilen beyaz bir destegül*, belinde ise sade siyah bir elifi mamed* vardı. Der-

viş Baba 47 yaşında, siyah gür sakallı, ince yağız tenli, fırlak elmacık kemikli, uzun boylu ve geniş omuzlu biriydi. Derviş Baba içeri girince orada bulunan şeyler ve dervişler saygıyla kafalarını eğip hep bir ağızdan “Huu” dediler. Derviş Baba orada bulunanları selamlayıp oturdu ve diğerlerinin oturmasına izin verdi. Derviş Baba bu gün daha sessizdi ve bu sessizlik tüm vücuduna sirayet etmişti. Bir vakit sessizlik olduktan sonra Derviş Baba tennuresini düzledi ve konuşmaya başladı.

- “Eeee pırdaşlar bugün buraya ne için toplandığınızı biliyorsunuz. Canlar bugün buraya toplanmamızın sebebi pırdaşımız müridimiz Mevlana Celalettin’i anmak ve Peygamber Efendimiz(sav)’e ve ashabına salat-u selamlar okumaktır.

Ve de canlar bugün bir konuğumuz vardır, yanıp tutuşan bir konuk içinde hazırlanmaktadır. Etten ve kemikten uzaklaşıp dervişlik ve şeyhlik yoluna girmiştir.”

Orada bulunan derviş ve şeyhler yeni geleni merak etmişler ve birbirlerine merak ile bakmışlardı. 40 yaşında olan, uzun boylu, beyaz tenli, yuvarlak elmacık kemikli ve seyrek sakallı Molla Hasan merakını tutamayıp Derviş Baba’ya sual sordu;

- “Derviş efendim icazet verirsiniz bu yeni pırdaş kimdir öğrenmek isterim.”

Derviş Baba bu sual karşısında yüzünü sertleştirdi. Bir vakit sessiz kaldıktan sonra sorulan suale cevap verdi;

- “Kaç yıldır bizim dergâhtasın Molla!” Sesi sert ve tok çıkmıştı. Molla Hasan yutkundu ve sikkelerini düzledikten sonra cevap verdi:

- “Yedi yıldır pirim.”

- “Yedi yıldır bu dergâhtasın lakin sabretmeyi öğrenemedin. Bilmez misin ki sabretmek bu yolun en büyük ilacıdır. Sen hiçbir şey öğrenememişsin bre Molla!”

Derviş Baba’nın yüzünde sinirlendiğine ait bir görüntü yoktu. Lakin Molla Hasan’ın yüzü kızarmış ve elma gibi olmuştu. Sorduğu sual için bin pişmandı. Derviş Baba az önceki olayı çoktan unutmuştu. Bir vakit sonra kapıda Derviş Baba’dan biraz büyük yaşta olan adam belirdi. Yakışıklı uzun boylu, gür sakallı,

uzun ve ince kaşlı, yuvarlak gözlü biriydi. Boyu uzun gövdesi ise genişti, dervişler ve şeyhler ilk gördüklerinde bir asker sanmışlardı. Derviş Baba bu kişiyi gördükten sonra hafif bir tebessüm etti.

- “Beri gel Tebrizli!”

Adı Tebrizli olduğu anlaşın yakışıklı adam yavaş adımlarla gelerek Molla Hasan’ın yanına oturdu. Derviş Baba orada bulunan şeyh ve dervişlerin merakını hem gözlerinden hem de hareketlerinden anlamıştı.

- “Tebrizli kendini tanıt bizim pirlere canlara!”

- “Tabii şeyhim. Adım Tebrizlidir. Mahmut’tan olma, Hatice’den doğma Tebrizli. Şemsin doğduğu yerden gelmekteyim. Asli mesleğim kadılıktır, lakin bırakıp dervişlik ve de şeyhlik cüppesi giymek için geldim. Bundan gayri etten ve kemikten olmamaya, ayıbı görmemeye, nefsimi hâkim olmaya yemin ettim. Himmet mi Makam mı dediler bende himmeti seçtim inşallah muvaffak olurum. ”

Bu konuşmanın ardından diğer şeyhler ve dervişlerle tanışıldı sonra zikirler eda edilip namazlar kılınıp Kur’an-ı Kerim okundu. Tebrizli akşam kendisi için ayrılan odasına giderken Molla Hasan’la karşılaştı.

- “Bre Tebrizli pirdaş sende de hiç akıl yok ha. Koskoca kadılığı bırakıp dervişlik, insanın hiç inanası gelmemekte bre”

- “Molla pirdaş od ne demektir bilir misin?”

“Bilmem mi ateş demektir od. Ne için dediydin?”

“Ha işte od benim gönlümü vurdu yaktı, ilahi aşkı bulmak için ne makam önemlidir ne de mevki, önemli olan oddur. Ama bakarım ki sen daha ne ham-mışsın ne de pişmişsin. Hala etten kemiktensin. Haydi, selamete pirdaş.”

Molla Hasan Tebrizli’nin arkasından sinirli sinirli baktı ve gülerek odasına doğru yol aldı.

**

Yedi yıl sonra...

“Leyla öldü, Mecnun öldü, aşk kaldı sağ!”

Tebrizli dergâha gelip derviş olduktan sonra yedi yıl geçmişti. Derviş

Baba'nın icazeti ile yollara düşmüş gezmediği diyar, görmediği yurt kalmamıştı.

“Her yeri gezdim lakin ne oğlumu buldum ne de içimdeki odu söndürebildim. Sabır ya Rab!”

Tebrizli, her gittiği yerde oğlunu soruyor lakin bulamıyordu. İmdi Hz. Yakup'un halini iyi anlıyordu lakin kendini avutamıyor ve içindeki ateşi bir türlü söndüremiyordu. Köyünde çıkan bir yangın sonucunda yarı baygın bir şekilde tek gördüğü oğlunu iki atının kaçırmasıydı. Elli yedi yaşında olan Tebrizli, kendinden küçük olan Derviş Baba'ya pirim, şeyhim diyor ve içindeki şeytan onu bu konuda sürekli dürtüyordu.

Tebrizli'nin saçlarına aklar düşmüş, yüzünün kırışıklığı artmıştı. Derviş Baba'nın hediye ettiği baston ile dolanıyordu. Bir gün Eskişehir ormanlarında dolanırken mağarada mola verdi. Bir vakit sonra yanına iki derviş geldi. Dervişlerin biri uzun diğeri ise kısaydı. İkisi de ellili yaşlardaydı.

- “Pirdaş sen nerelisin?”

- “Tebrizli diyarındanım pirdaş.” İki derviş birbirine bakakaldılar. Kötü bir olayı anımsar gibi olup yüzlerini buruşturdular.

- “Pirdaş Tebriz'de bir yangın oldu daha doğrusu bir köyünde, bilir misin?”

- “Evet pirdaş ben o yangın sonucunda oğlumu kaybettim, yani kaçırdılar oğlumu.” İki dervişin içtiği su boğazına düğümlenmişti. Uzun olan derviş sesi titreyerek anımsadığı olayı anlatmaya başladı; “Pirdaş bizim geçmişimiz çok kötüydü. Köylere gider yangınlar çıkarır hırsızlık yapar ve bulduğumuz erkekleri alıp yetiştirdik. Sonra bir genç oğlan kaçırdık, çok sessizdi başka alemlerdeydi sanki. Sürekli bize yanlış yaptığımız söyler bizi telkin ederdi. Biz ona Derviş Baba lakabını takmıştık.”

“Ne dedin sen Derviş Baba'mı?”

“He pirdaş, Derviş Baba. Hatta Konya diyarında bir dergah açmış, yaşlı bir amca gördük yolda, artık vakti geldi dedi, şu şu vakitte, şu şu yerde Tebrizli adında bir dervişe yaptığınız şeyi anlatın dedi. Biz de korktuk ve seni bulduk, senin oğlun Derviş Baba pirdaş.”

Tebrizli'nin içindeki od iyice artmıştı. İki dervişin atının birisini alıp hızlıca

Konya'ya doğru dört nala koştı. Atının nalları yağız yeri titretiyordu. Konya'ya geldiği vakit yağmur hızlanmıştı. Derviş Baba dergâhında büyük bir topluluk vardı. Tebrizli koşar adımlarla içeriye girdi. Tüm derviş ve şeyhler toplanmış ağlıyorlardı. Tebrizli meraklı bakışlarla oradakileri süzüyor ve Derviş Baba'yı arıyordu. Koşar adımlarla derviş ve şeyhlerin yanına geldi.

- “Derviş Baba gitti! Fakirlerin sultanı dervişlerin ve şeyhlerin piri Derviş Baba gitti beyim hey! Gök yıkıldı yer yarıldı beyim hey! Güneş doğmaz yağmur yağmaz oldu beyim hey! Gitti Derviş Baba gitti beyim hey!”

Tebrizli haberi alıp ağladıktan sonra yere yığıldı. Rüyasında oğlu Derviş Baba'yı gördü. Ağlama baba, bizim kavuşmamız ebediyettir artık. Ben seni beklemekteyim baba. Unutma bizim için ölüm sevgiliye kavuşmaktır. Sen artık Şeyh Tebrizlisin. Artık biz Mevlana ve Şems'siz. Tebrizli ve Derviş Baba”

Tebrizli ter içinde uyandı. Yağmur bereket versin hızını artırmıştı. Cenaze namazı kılınmış ve Derviş Baba dergâhının önüne defnedilmişti. Tüm herkes şeyhinin Derviş Baba'nın yolculuğuna kavuşmasına şahitlik etmişti. Tebrizli oğlunun mezarının başında sessiz bir şekilde bekliyor dua ediyordu. Oğlu öldükten sonra yemeden içmeden kesilmiş, saçlarının akları iyice artmış, kamburu çıkmaya başlamıştı. Tebrizlinin yanına yaşlı bir ihtiyar geldi. Bembeyaz sakallı bir ihtiyar.

- “Tebrizli!” dedi yaşlı ihtiyar. Tebrizli bu ses üzerine kendine gelmiş gibi oldu. İhtiyarı görünce istemsiz bir şekilde tebessüm etti. “Hiç bilmez misin Allah kimi ondan daha çok severse alırım der ve onsuz yaşayamam deme seni yaşatırım der. Bre Tebrizli mecnun gerçek aşkı Leyla'da değil Mevla'da bulmuş. İmdi kendine gel artık bu dergâh senindir. Böyle yaparak oğlunla kavuşmanı erteliyorsun bilmiş ol. Hem ne demiş Yunus Emre'm ölen ten imiş âşıklar ölmez. Tebrizli ihtiyarın bu kelimelerinin ardından ayağa kalktı ve herkesin duyacağı şekilde bağırdı;

“Dinleyin ey insanlar Leyla öldü.

Dinleyin ey insanlar Mecnun öldü.

Dinleyin ey insanlar aşk kaldı sağ!”

Tebrizli ve Derviş Baba'nın kavuşması ebedi hayata kalmıştı. Tebrizli bir vakit sonra Derviş Baba olarak anılmış ve dergâhta müritlik etmeye devam etmişti...

KİMSESİZ ÇOCUK

Rumuz: Süleyman

Görkem Demir

İmam Hatip Lisesi

Temmuz ayının gölgeleri bile kavuran sıcaklığı bütün köyü esir almış gibiydi. Sıcak hava hayvanları, bitkileri, insanları yakıp kavurmak için bütün gücüyle çabalıyordu sanki.

Her yaz olduğu gibi bu yaz mevsiminde de yine köydeki arkadaşlarımla köyün dış kısmındaki boş arsada top oynuyorduk. Biz çocuklar için oyun oynamak için havanın soğuk olması sıcak olması fark etmezdi. Biz oyuna dalmışken yanımıza bir çocuk geldi, on üç on dört yaşında ip gibi uzun, zayıf ve kara kara gözleri olan bir çocuktü. Ve bizimle oyun oynamak istediğini bu kara gözleriyle anlatıyordu. Çekingen bir hali yoktu. Sanki hep burada bizimle oyun oynuyormuş gibi hali vardı. Bu durumu biz de yadırgamadık ve onunla hemen kaynaştık. Oyunumuza aldık ve bu durumda çok mutlu oldu.

Oyun bitip evlerimize yemek yemek için dağılmaya başladık. O ise tarlada taşta oturmuş bekliyordu. Diğer arkadaşlarım koşarak gittiler. Ben meraklı tabiatımdan dolayı olacak ona yaklaştım ve isterse benimle yemek yemeğe gelebileceğini söyledim. Eve doğru giderken o hayat hikâyesini ben ona sormadan anlatmaya başlamıştı bile.

Annemin yaptığı çömlük pilavını yerken ve soğuk ayranı içerken çoktan bizim aileye katılmış; bizden biri olmuştu. Bu hali dedemin bile ilgisini çekmişti. Yarı memnun yarı meraklı bir şekilde dedem sordu:

- Annen ve babana ne oldu peki? Senin kimin kimsen yok mu çocuğum?

İşte bu anda yutkunduğunu, bulgur pilavının boğazına düğümlendiğini ben de fark ettim. Kaşığı bırakıp başını yana büküp anlatmaya başladı: “Bizim evde yangın çıktı. Annem ve babam vefat etmiş beni de itfaiyeci kurtardı. Ben o akşam hastanede kaldım. Annem ve babamı sorduğumda öldü dediler ve dünyam başıma yıkıldı, ben de çaresizce amcamlara gittim. Amcamın durumu iyi değildi; ailesini zar zor geçindiriyordu. Bir de bana bakacak olursa belki iyice bükülecekti. Ben de amcama yük olmamak için bir gece evden kaçtım. Kaçtığım gece sokakta kaldım. Etraf pek de tekin değildi. Kimsesiz yaşlı, genç ve çocuklar etrafta dolanıyordu. Akşam olup hava kararınca; el ayak çekilip insanlar evlerine gidince sokaklar kimsesizlere, evsizlere kalırmış. Sokakların, caddelerin yüzü değişir; sefalet sararmış. Hayatın bu yönünü gösterdi bana gece. Ben de onların biraz yakınına geldim. Gecenin soğuğunu içime çeke çeke sabah olmasını bekledim. Sabahın ilk ışıkları vurunca bu kimsesiz insanlar birer ikiye dağıldılar.

Bende onlar gittikten sonra kalktım ve yorulana kadar yürüdüm. Annemi, babamı, evimizi, mahallemizi düşündüm. Bu köye geldiğimde tarlada oynayan çocukları gördüm ve onlara katıldım. Bu arkadaş da bana sahip çıkıp buraya sizin yanınıza getirdi. İşte bütün hayatım bu.

Bu anlattıkları hepimizi çok üzmüştü. Dedem sessizce sofradan kalkıp odasına gitti. Bu durumda ne yaptığını bilirdim. Şimdi dolabındaki küçük sandığından babaannemin fotoğrafına bakarak onunla dertleşiyordu.

Ben Murat’ı alıp alt kattaki Karagöz’ün yanına götürdüm. Bu atı bir akşam dedem eve gelirken yolda acı içinde inerken bulup bana getirmişti ve: “Bu at senin olsun. Buna gözün gibi bak!” demişti. O günden sonra bu at benim en iyi dostum olmuştu. Üzülünce derdimi anlatırdım; mutlu olunca sevincimi onunla paylaşırdım.

Biz ahırda vakit geçirirken dedem geldi. Bir elini benim omzuma diğerini Murat’ın omzuna koydu. Bana dönerek: “Bundan sonra senin ikinci dostun Murat olsun. Murat artık benim bir torunumdur.” dedi ve gözleri buğulanarak ahırdan çıktı.

Murat ile dostluğumuz bu yazın en güzel hikâyesi oldu.

Rumuz: Defne Yapağı

Satılmış Demirözü

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Enes, hastalığı nedeniyle uzun süredir uyuyordu. Yaşamı boyunca zor zamanlar geçirmiş hastalığı onu epey yıpratmıştı. Hele kedisi Boncuk'un ölümü onun ruhunda çok derin yaralar açmıştı. Boncuk ölünce günlerce ağzına tek bir lokma koymamıştı. Mahallenin meraklı bir afacanıydı ama o kadar sevimliydi ki kimse Enes'e kızamıyordu. Enes merak ettiği her ne ise onun peşinden gidiyor, merakını giderebilmek için bazen başını belaya sokmaktan geriye kalmıyordu. Kıyafetlerini giydi, kitaplarını topladı ve annesinin kendisi için hazırladığı o muhteşem sofraya oturdu. Kahvaltının ardından babası Enes'in iki yanağından öperek harçlığını verdi ve iyi dersler diyerek biricik oğlunu okula uğurladı.

Enes çantasının ağırlığından bir o yana bir bu yana sallana sallana mahallenin köşesine kadar geldi. Burası Enes'in yakın arkadaşı Sinan'la okula gitmeden buluştukları yerdi. Sinan akşam izlediği haberlerin etkisiyle Enes'e:

- Enes, sence bizim bir ailemiz olmasaydı ne yapardık? Akşam televizyonda izlediğim çocuklar için o kadar üzüldüm ki anlatamam.

Enes:

- Sinan neden bu soruyu sorma gereği duydun şimdi? Sabah sabah içimizi karartacaksın.

Sinan:

-Dedim ya dün televizyonda yetim çocukları gördüm de o yüzden sordum.

Enes:

-Sinan biliyorsun ki bizim bir ailemiz var.

Sinan:

-Olsun sen yine de soruma cevap ver.

Enes, Sinan'ın bu sözü üzerine bir hayli sinirlendi:

- Sinan kapatır mısın şu konuyu bak okula geldik sayılır, dedi.

Yolun geri kalanını tek kelime etmeden tamamladılar. Ancak içlerinden hâlâ konuşuyorlardı. Okula vardıklarında doğruca sınıflarına gidip çantalarını sıralarına koydular. Aralarındaki sessizliği ilk bozan Enes oldu.

Enes:

- Of! İlk ders Matematik olmasaydı keşke. Sayılar kafamı kurcalayacak yine.

Sinan, Enes'e cevap vereceği sırada kapı açıldı ve öğretmen içeri girdi. Matematik öğretmeni Ali Bey son derece agresif bir kişiliğe sahipti. Verdiği ödevler zamanında yapılmadığında sinirleniyordu. Enes ve Sinan öğretmenlerinin bu huyunu bildiklerinden ödevlerini zamanında yapmaya gayret gösteriyorlardı. Pencere kenarında en arka sırada oturuyorlardı. Ali öğretmen derse başladığında Enes ve Sinan fısıldaşmaya başladılar.

Sinan:

- Öğretmenimiz dersi çok iyi anlatıyor ancak çok ödev veriyor. Bu ödevleri yetiştirmekte çok zorlanıyorum.

Enes:

- Al benden de o kadar Sinan. Dün gece ödevi bitirebilmek için geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım.

Ders çıkışı Ali öğretmen otuz soruluk yeni bir ödev daha verdi. Okul bittiğinde Enes ve Sinan'ın yüzünde yorgunluk; ellerinde resim dersinden kalma sarı, siyah boya lekeleri vardı. İki yakın arkadaş eve doğru yol aldılar.

Enes eve geldiğinde Sinan'ın sorduğu soruyu düşünüyordu. Bu düşünceleri, annesinin onu sofraya çağırmasıyla dağıldı. Enes sofraya oturduğunda babasını göremedi. Annesi Enes'in bu durumunu fark edip hemen açıklama

yaptı: “Baban telefonda işlerinin uzadığını, geç gelebileceğini, merak etmememizi söyledi. Sen yemeğini ye, yakışıklı oğlum.” Enes yemeğin ardından tekrar odasına gitti. Matematik öğretmenin verdiği otuz soruluk ödevi yapmak için kolları sıvadı. Enes ödevini bitirdiğinde saat epey geç olmuştu. Bütün günün verdiği yorgunlukla yatağına uzandı. Babası hâlâ gelmemişti. Belli ki işi epey uzayacak, sabah mutlaka beni öpmeden okula uğurlamaz diye düşündü. Enes sabah uyanınca her zamanki gibi okula gitmek için hazırlandı. Babasının gelmediğini fark edince oldukça üzüldü. Mahallenin köşesinde Sinan, Enes’i bekliyordu. Bu sırada Enes’in babası eve geldi. İş yerinde kaza olduğunu bu sebeple sabaha kadar çalıştıklarını, telefonunun şarjı bittiği için haber veremediğini belirterek eşinden özür diledi. Enes’in annesi Gamze Hanım eşini anlayışla karşılayarak henüz toplamadığı kahvaltı sofrasına çağırdı. Hatice Hanım eşine “Enes bu sabah seni göremediği için biraz üzgündü ama bana belli etmemeye çalıştı.” dedi. Enes’in babası Rıfat Bey, kahvaltının ardından bütün gecenin yorgunluğuna rağmen uyumadı. Oğlunu görmek için okula gitmek istedi.

Enes ile Sinan okulda çok güzel bir gün geçirmişti. Her ikisi de Ali öğretmeninden “Aferin” almış, üstüne otuz soruluk ödevin hepsini doğru yaptıkları için on puan ile ödüllendirilmişti. Enes ile Sinan eve dönerken sokağın başında bir kalabalık belirdi. Sinan kalabalığa karışmamak için yollarını değiştirmeyi teklif etti. Ancak Enes’in merakına yenik düştüler ve yollarına devam ettiler. Enes’in gördüğü ilk şey bir ayakkabı oldu. İyice meraklanan Enes biraz daha ilerleyince yerde yatanın babası olduğunu gördü. Rıfat Bey bıçaklanarak öldürülmüştü. Enes olay yerindeki polislerin tüm engellemesine rağmen babasına sarıldı. Gözünden akan yaşlara engel olamıyordu. O küçük yüreği bu acıya dayanamıyordu. Enes babasının ölümünden dolayı büyük bir çöküntü yaşadı. Zayıf bedeni gittikçe daha da eridi.

(Rıfat Bey’in ölümünden bir hafta sonra...)

Enes, o hafta okula gitmedi. Bu büyük acıyı annesiyle paylaşıyor ve onu teselli etmeye çalışıyordu kocaman kalbiyle. Ancak Enes yastığa kafasını her koyuşunda sadece şunu düşünür olmuştu: Kim? Bunu yapan kim?

Enes babasının kim tarafından öldürüldüğünü merak ediyordu. Enes babasının ölümü üzerine araştırma yapmaya başladı. Hemen her gün karakola gidiyordu. Her defasında umutla karakola gidiyor ama eli hep boş dönüyordu.

Vaktinin büyük çoğunluğunu babasının öldüğü yerde geçiriyordu. Bu araştırmalarının sonucu bazı ipuçları da buldu ve heyecanla koşarak karakola haber verdi. Olay yeri inceleme ekipleri gelerek bulunan bıçağı büyük bir titizlikle aldı. Enes'in içindeki merak duygusu bitmek bilmiyordu. Enes bu sefer görgü tanıklarını araştırma işine girişti. Polislerin sorgulamayı atladığı sokağın köşesinde mendil satan çocukları buldu ve onlarla konuştu. Fakat çocuklardan herhangi bir bilgi alamadı. Daha derin araştırmalar sonucu, sokaktaki pastanenin güvenlik kameralarını buldu. Fakat olay saati yaşanan elektrik kesintisi sebebiyle güvenlik kameralarında herhangi bir kayıt bulamadı. Bu yaşadığı son olay Enes'in o küçük yüreğine bir ateş gibi düşmüştü. Katili bulmaya bu kadar yaklaşmışken, bu aksilik onu derinden yaralamıştı. Ancak Enes'in vazgeçmeye niyeti yoktu. Enes istisnasız her gün karakola gider, bir haber olup olmadığını sorardı. Karakoldaki polisler artık Enes'i tanıyor, bu çaresiz çocuğun geldiğini görünce katili henüz yakalayamamış olmanın üzüntüsünü duyuyorlardı. Enes o gün her zamanki gibi karakola gitti. Bu sefer polislerin yüzünde bir gülümseme vardı. Bıçağın üzerinde parmak izi bulmuşlar ve araştırmalarını bu noktada yoğunlaştırmışlardı. Bu haber Enes'in kalbine bir umut ışığı oldu. Enes karakoldan çıkıp minik adımlarla evinin yolunu tutarken aklını kurcalayan sorular vardı. Babasını katilini polislerden önce yakalarsa ne yapacaktı? Öldürecek miydi, yoksa polislere mi teslim edecekti?

Enes, ertesi gün karakoldan gelen haber üzerine karakola doğru yol aldı. Enes emniyete varınca mutlu haberi bir an önce duymak için meraklı gözlerle polis ağabeylerinin gözlerine baktı. İçlerinden göreve yeni başlayan bir memur, Enes'in elini tutarak komiser yardımcısın odasına götürdü. Komiser yardımcısı Haldun Bey, Enes'i içeri buyur etti. Enes meraklı gözlerini Haldun Bey'in üzerine dikti. Ağzından çıkacak tek bir sözcüğü bile kaçırmak istemiyordu. Dosya emniyette gizli tutulduğu için hemen bir açıklama yapamıyorlardı Enes'e. Bazı prosedürler gereği çeşitli belgeleri doldurduktan sonra Haldun Bey söze başladı. Haldun Bey:

- Enes sen misin?

Enes biraz çekingen bir tavırla:

- Evet, ben Enes.

Haldun Bey:

- Neden böyle bir araştırma yaptın? Yaşın daha küçük, korkmadın mı?

Enes gözlerinden akan yaşlara zor da olsa hükmederek:

- Babamı çok sevdiğim için.

Haldun Bey:

- Biliyorsun ki babanın ölümü yeni açıklığa kavuştu. Bu olayın açıklığa kavuşmasında senin bulduğun bıçağın büyük etkisi oldu. Ancak katili bilinmesine rağmen hâlâ bulunamadı.

Yavaşça elini göğsüne götürdü ve gözleri kararmaya başlamıştı.

Haldun Bey, Enes ile konuşurken aniden fenalaştı. Enes koşarak diğer polis memurlarına haber verdi. Karakola gelen ambulans ile Haldun Bey acil olarak hastaneye kaldırıldı. Hastanede kalp krizi geçirdiği anlaşılan Haldun Bey'i doktorlar kalp masajı ile güçlkle hayata döndürdüler. Haldun Bey bir süre gözlem altında tutuldu. Bu süre içinde Enes her gün hastaneye ziyarete gitti. Haldun Bey gözlem süresi dolunca refakatçi ile kalabileceği bir odaya nakledildi. Enes ise Haldun Bey'in kapısında gözlerini açmasını bekliyordu. Haldun Bey gözlerini açar açmaz Enes elinde çiçeklerle Haldun Bey'in yanına geldi. Haldun Bey yüzünde bir gülümsemeyle karşıladı Enes'i. İsteddiği şeyi biliyordu ve onu daha fazla bekletmek istemezcesine söze başladı.

Enes, hastaneden çıktığında dünya başına yıkılmıştı. Hastane bahçesinde çaresizce bir ağacın dibine çöktü hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bu küçük yüreği daha fazla dayanamıyordu yaşadığı bunca acıya. Canından çok sevdiği biricik babasının katili en sevdiği arkadaşı Sinan'ın babasıydı.

Enes, katili bulmadan önce düşündüğü her ne varsa silinmişti sanki aklından. Hiçbir şey düşünmeden minik adımlarını Sinan'ın evine yöneltti. Ancak katilin kim olduğu bilinmesine rağmen henüz bulunamamıştı. Katil uzundur aranan biriydi ve parmak izinden çıkan sonuçlara göre bu ilk cinayeti de değildi. Enes mahalleye geldiğinde Sinan ile karşılaştı. Sinan'ın yaşananlardan haberi yoktu. Son günlerde babasının eve gelmemesinden dolayı son derece üzüntülüydü. Enes, Sinan'la merhabalaştıktan sonra yürümeye devam etti. Sokağın başına geldiğinde Sinan'ın babasını, evlerini gözetlerken gördü. Belli ki uygun bir anda eve girmek için fırsat kollamaktaydı. Enes, Sinan'ın babasını görür görmez yavaş adımlarla ona doğru yaklaştı. Sinan'ın babası bunu

fark eder etmez, bir eliyle Enes'in ağızını kapatarak boğazını sıkmaya başladı. Enes'in gözleri nefes alamamaktan kararmaya başlamıştı. Aldığı son nefeste ağızından sadece tek bir çıktı: "Neden?"

Enes gözlerini açtığı anda doktorlar başucunda bekliyorlardı. Enes'in alnından soğuk terler dökülüyordu. Hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi. Babasına sarılmak için bir an önce yataktan kalkmak istiyordu. Bir saniyesi bile bir ömür gibi geliyordu. Tam o sırada babası odadan içeri girdi. Yaklaşık 36 saattir uymakta olan oğlunun uyandığını görünce sevinçten gözlerinden iki damla yaş döküldü.

KÜÇÜK BİR KAR TANESİYİM

Rumuz: Gece

Hilal Dumanoglu

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Kar tanesi gibi olmak isterim çoğu zaman. Süzüle süzüle inmek gökyüzünden. İnsanlara mutluluk veren. Oysaki kar tanelerinin yere düşünce hiçbir değeri kalmıyor. Umursamıyor insanlar. İşte yine süzülüyor gökyüzünün en derininden. Yavaş yavaş, süzüle süzüle. Tatlı bir heyecan alıyor insanın içi. Yüzümde mutluluk, elimden tutmuş bir tebessüm... Neden kar tanesi olmak istiyorum biliyor musun? Çünkü insanların hayallere ihtiyaçları var, gerçeklere değil. İmkansız olan hayallere mesela. Bolca umut taşıması gereken bir çantaya. Şimdi cesurca gökyüzüne bakıyorum. Bu sadece bir başlangıç...

Lisedeyken sürekli bir şeyler yazardım. Kim bilir bir gün belki bir yazar olurum ve ilk kitabıma da o yıllarda yazdığım sözlerden hikâyelerden parçalar eklerim umuduyla. Küçük bir hayal ama fazlaca anlam yükledim yazdıklarım. Her gün bir adım daha yaklaşıyordum. Yaşadığım şehir küçük olsa da hayallerim büyüktü. Lise bitince bir sene beklemeye karar verdim. O sene başlamıştım kitabı yazmaya. Biraz da hayallerimden, hayatımdan bir şeyler ekleyerek. Sonra tüm bunlar küçük bir kitap içinde toplanacaktı. Yazma işi bittikten sonra bir yayınevi ile anlaşp kitabımı bastıracaktım. Artık bir engel kalmamıştı. Fakat atladığım bir yer vardı. Her şey hazırdı ama bir başlık bulamamıştım. Biliyordum bir yerlerde bir aksilik çıkacağını. Zaten hayatım boyunca her işin sonuna gelip karşıma koca bir duvar çıkardı. “Böyle olacağını biliyordum.” demek artık gelmiyordu içimden. Ben bu yola pes etmek için çıkmadım. Gecelerce düşünmüştüm ve tekrar tekrar okumuştum yazdıklarımı. Artık biraz durup

kafamı toparlamam gerekiyordu. Yoksa işler iyice kötüye gidecekti. Kahvemı alıp pencerenin önündeki sandalyeye oturdum. Kar yağıyordu. Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi kapattım. Lise yıllarım geldi bir an gözümün önüne. O zamanlar gerçekten çabalamadan hiçbir şeyin olmayacağına inanıyordum. Dört yıl bana o kadar çok şey kazandırmıştı ki. Hayatla yüzleşmişim, kimseye güvenmemem gerektiğini anlamıştım. Evin içerisinde dolaşmaya başladım. Ben inanmasaydım o kadar şeyi başaramazdım. Kitabıma bir başlık bulmam için de inanmam gerekiyordu. Olur muydu ki? Neden olmasın? “İnanmak” olacaktı başlık. İnanmadan hiçbir şey olmaz ne de olsa. Yazdıklarım zaten bir sürü umutla dolu değil miydi? Evet, sona yaklaşmıştım artık. İmkansız diye bir şeyin olmadığını bir kez daha anlamıştım. Bilgisayarımı alıp masama oturdum. Arka kapağa yazacağım yazıyı ekrana getirdim: “Kelimeleri uzattıkça yalnızlaşıyorum. Konuştukça insanların beni anlama ihtimallerinin azaldığını düşünüyorum. Yabancı gibi bakıyorlar bana. Çünkü ben onlara gökyüzünü anlatıyorum. Hayatı boyunca kanat görmemiş insanlara, uçmaya âşık olmayı anlatıyorum... İnsanların hayallere ihtiyaçları var, gerçeklere değil! Küçük şeylerle bile mutlu olan canlılarız. Hadi başlayalım. Kelimelerimin içinde kendini bulman dileğiyle...” Sona gelmişim artık. Bu yola başlarken de söylediğim gibi “Pes edersen neden başlıyorsun?” Bu hayal çok uzak derdim ama hiçbir şey uzak değil. İstedim, hep en güzeli olsun istedim. En güzeli olsun diye de sabrettim, inandım. Sonunda o muhteşem duyguyu yaşadım. Bir hayalin bu kadar güzel bir his vereceğini bilmiyordum. Hayat kadar inatçı olmak gerekiyor. Her ne kadar yerden yere vursa da yine de ona karşı çıkmak gerekiyor. Her yere düşüşünde yeniden ayağa kalkmak gerekiyor ve buna da “Zoru başarmak” deniyor. Ben bunu başarmıştım. İnanırsak yapamayacağımız hiçbir şey yok. Daima bana güvenmelisin, diyor içim. Sabretmek için de sabır gerekiyormuş, bunu anladım. Pes etmeyi düşündüğüm anda neden başladığımı hatırlıyorum. Vakit az... Öyleyse arkama bakmadan inandığım yolda hızlıca yürüyorum.

Ne için varsanız onu yaşamanız dileğiyle...

Rumuz: Şifa

Ömer Faruk Eylence

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Savaştan kaçan insanlar komşu ülkeye yani Türkiye'ye sığınmışlardı. Türkiye Cumhuriyeti eşi görülmemiş bir misafirperverlik gösteriyordu. Sınıra yakın bir kamp kurmuşlar, kamp nerdeyse bir büyükşehir kadar vardı. Furkan da bu kampta çalışan doktorlardan biriydi. Küçük yaşta annesini bir trafik kazasında kaybetmiş, babası asker olan Furkan babasıyla birlikte burada görevliydi.

Bir gün kampta masasında oturup kitap okurken dışarıdan sesler geldi. Büyük bir kalabalık toplanmış dikkatlice bir noktaya bakıyorlardı. Furkan kalabalığı yararak ilerledi ve yerde yatan yaşlı adamı gördü. Yaşlı adam yüzü kıpkırmızı olmuş şekilde kendinden geçmişti. Furkan: “Neden yerde yatıyor, n'oldu?” diye sordu. Yaşlı adamın yakını cevap verdi: “Öksürmeye başladı ve birden yere düştü”. Furkan adamı alıp çadıra götürdü ve sedyeye yaşlı adamı yatırdı. Adamın yüzündeki çaresizliği görüyordu. Yaşlı adam hâlâ baygındı ve kendine gelemiyordu bir türlü. Furkan olası bir salgın hastalık için adamdan kan alıp test için göndermişti.

Olayın üzerinden daha altı saat geçmemişti ki diğer insanlarda da burun kanaması, bayılma, kızarıklık gibi belirtiler görülmeye başladı. Yaşlı adamın kan tahlili sonuçları gelince anladılar ki kampta salgın hastalık var. Furkan hemen kampın giriş çıkışlarını kapattı, kampı karantinaya aldı. Hastalık bulunan diğer insanların ortak özelliklerini tespit etmeye başladı. Eline geçen bazı bilgilerde iki yıl önce atılan biyolojik bombanın o bölgede yaşayan insanlar

üzerindeki etkisi yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı.

Furkan durumu yetkililere bildirdi. Bu salgın için özel ilaçlar ve doktorlar gönderilmesini istedi. Furkan çadıra girdiğinde yaşlı adamın uyandığını gördü, hemen yanına gidip iyi olup olmadığını sordu. Yaşlı adam sadece yüzüne baktı ve dedi ki:

- Neden bize bunu yapıyorlar?

Furkan:

- Bilmiyorum, bu sizin suçunuz değil, dedi.

Yaşlı adam:

-Evimi kaybettim, işimi kaybettim, her şeyimi kaybettim...

Furkan:

- Kaybetmek yalnızca elinde olanın elinden alınması mıdır? Hayır. Kaybetmek sözünle hayat bulan fikrinin dahi dilinden alınmasıdır, dedi.

Yaşlı adam diyecek bir şey bulamadı. Birkaç gün sonra ölümler başladı. Furkan her gün yaşlı adamın dediği sözü hatırladı. “Neden bunu bize yapıyorlar?” Furkan birkaç hafta sonra hastalandı. Ama yine de hastalara yardım etmeye devam ediyordu. Bu hayat bu kadar adaletsiz işte. Furkan salgın yüzünden yaşlı adam gibi hayata gözlerini yumdu.

SADECE GÖREBİLİYORDUM

Rumuz: Kırlangıç

Ayşenur Hancı

Bayburt Fen Lisesi

Yatakta öylece duruyordum. Hareket edememek kötü hissettiriyordu. Sadece gözlemliyordum etrafımı son bir kaç aydır. Eskisi gibi olmak için neler vermezdim ki? Ama bunu da kaldırabilirdim. Kaza yapalı üç ay olmuştu ama doktorlar uzun bir süre uyuduğumu söyledi. Öylece durmak kimine göre sıkıcıydı ama ben öyle düşünmüyordum. Çünkü hatalarımı değerlendirme vakti gibiydi. Öylece durup sadece birkaç ay önce kullandığım okul çantama, defterlerime, kitaplarıma ve babamın bana son doğum günümde severek aldığı kocaman ayıcığıma bakıyorum. Şimdi her şey çok anlamsız geliyordu. Sanki daha birkaç gün önce yazılılar için kendini paralayan ben değilmişim gibi. Şimdi okul arkadaşlarım derslerine çalışıp eğleniyorlardır, bir zamanlar benim yaptığım gibi. Kim bilebilirdi ki bir kaza ile on yedi yaşındaki kocaman hayalleri olan bir kızın sadece birkaç saniye farkla hayatındaki her şeyini kaybedebileceğini? Şimdi yalnızca insanların bir zamanlar imrenerek baktığı yemyeşil gözlerim vardı. Sadece onlar yaşıyordu ama onları da kaybedebilirdim annemi kaybettiğim gibi. Babam beni böyle görmeye dayanamıyordu. Bana her baktığında sanki tüm dünyası yok olmuş gibi gözleri doluyordu. Doktor yüzde otuz üç düzelebileceğimi söylemiş, oysa ben hiç şansım olduğunu düşünmüyorum. Çünkü ben hep kaybederdim. Şimdi hayatımın sonuna kadar birilerine muhtaçtım. Kendi canıma bile kıyamıyordum daha fazla acı çekmemek için. Ölmeyi bile beceremiyordum. Gözlerim sızlıyordu ve sanırım gözümünden bir damla düşmüştü ama ben onu bile silemiyordum. O kadar acizdim, canım çok yanıyordu. Babam yemeğimi getirdiğinde çok panikledi.

Ağrım olduğunu sanmıştı herhalde. Yüzüme sanki acıyormuş gibi bakıyordu. Sonra konuşmaya başladı:

- Canın çok acıyor mu kızım? Ağrın mı var? Birazdan doktorun gelecek. Biraz daha sabret, diye sorduğunda cevap vermeyeceğimi bilmesine rağmen umutla bekliyordu. Ben kendimden umudu kesmişken o benden hâlâ umudunu kesmemişti. Konuşmaya devam etti, bir şeyleri değiştirebilecekmiş gibi:

- Biliyor musun şu an ne hissettiğini çok merak ediyorum? Her zaman konuşup susmazdın ya hani keşke hep konuşsan. Söz, bu sefer sözünü kesmeyeceğim.

Babamın gözlerinden yavaşça bir damla gözyaşı yaş düştü:

- Beni duyduğunu bile bilmiyorum. Doktor beyninin kendi kendini kapattığını söyledi. Ama ben inanmadım. Sen benim kızsınsın. Asla pes etmezsin -babamın sesi gittikçe azalıyordu- sen bunu hak etmiyorsun yavrum.

Sonra özür dileyip hızlıca odamdan çıktı. Sessizce ağlamaya devam ettim.

Uyandığımda başımdaki doktor tansiyonumu ölçüyordu. Kolumda serum vardı. Bana soru soracaktı anlaşılan yine.

- Nasılsın Aslı? Bana biraz pes etmişsin gibi geldi. Sonuçların iyi gidiyor. Biraz çabalarsan başarabilirsin. Eskisi gibi olabilirsin, ben senin başaracağına inanıyorum sen de kendine inan.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ayrıca zaten ben doktorlara güvenmeyi bırakmıştım. Doktorlar hep yalan söylerlerdi. Sonra babamla konuşmaya devam etti. Anlaşılan yine fizik tedaviye gönderecekti beni. Beni benle bırakmıyorlardı. Ben karanlıkta kalmaya razıyken beni zorla aydınlığa çıkarıyorlardı. Bense yani hayatıma alışmaya çabalıyordum. Oysa fikrimi bile sormamışlardı beni dışarı çıkarırlarken.

Günlerden ne olduğu bilmiyordum. Zaten gerek de yoktu, artık okula da gitmiyordum sadece okulu uzaktan görüyordum. Evdeki yardımcı beni fizik tedavi için hazırlıyordu. Üzerime en sevdiğim kazağımı ve pantolonumu giydirmişti. Sonra o bana acizliğimi hatırlatan sandalyeye oturttu. Montumu ve atkımı taktığında artık hazırdım. Odamda babamı bekliyordum. Babam içeri girdiğinde mutlu gibiydi. Sanırım gerçekten inanıyordu eski neşeli kızı olacağıma.

- Bugün hava soğuk biliyorum ama sen zaten dışarı çıkmıyorsun. Biraz hava almak ikimize de iyi gelir. Zaten senin soğuk havaları sevdiğini biliyorum. Babam, o kadar mutluydu ki sanki annem o trafik kazasında kardeşimi doğururken ölmemişti. Sanki ben işe yaramaz bir et yığını olmamışım gibi davranıyordu. Sinirim çok bozulmuştu. Eskiden kalem tutmaktan nasırlaşan elime baktım ve dışarı çıkmamızı bekledim. Mahallede gidiyorduk. Gelen geçen komşular bana ve babama selam veriyorlardı ve o iğrenç acıma bakışlarını atıyorlardı. Oysa ben onlara acıyordum boş bir hayat uğruna kendilerini harcadıkları için. Sonra hiç beklemediğim bir kişi karşıdan bana doğru hızlıca gelmeye başladı. O kadar utanmışım ki yer yarılsa da içeri girsem diye dua etmeye başlamışım. Karşıdan gelen en yakın arkadaşım Erdem'di. Uzaktan bana seslenmeye başlamıştı:

- Aslı, Kerem Amca, durun!

El sallıyordu.

- Kerem Amca izin verirseniz biraz Aslı'yla yalnız konuşabilir miyim?

Babamın yüzüne bakıp yalvarmak istedim, izin vermesin diye. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

- Tamam, ama hızlı ol Erdem, hava soğuk, onu fizik tedaviye götüreceğim.

- Tabii.

Tekerlekli sandalyemi bir bankın kenarına çekti ve banka oturdu. Babam da az ileride telefon konuşması yapıyordu. Ellerimi tuttu ve gözlerime baktı.

- Sen şimdi utanıyorsundur benden, seni bu halde gördüğüm için. Belki de içinden bana lanet okuyorsundur. Seni on yıldır tanıyorum. Ve nasıl hissettiğini benden iyi kimse bilemez -gözlerimi kaçırmıştım-gözlerime bak Aslı. Kime diyorum? -En sonunda biran önce gitsin diye onu dinlemeye başladım- Yola gel böyle. Seni görmeye birçok kez geldim ama uyuyordun her seferinde yanıma geldiğimde. Belki de bilerek numara yapıyordun. Ama benimle konuşmanı istiyorum Aslı. Sakın sana acıdığımı düşünme çünkü herkesin sana acıdığını düşünüyorsundur şimdi biliyorum. Kafanda kuruyorsundur. Ama senin bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için değil, aksine benim sana ihtiyacım olduğu için buradayım. Biliyorsun dost kolay bulunmuyor. Her ne kadar sen beni şu an yanında istemesen de ben bugünler için varım. Şunu bil ki yine futbol

maçları yapacağız ve yine beraber kitap okuyup yine delirircesine ders çalışacağız. Ama sen tembelsin ve pes etmeyi sevdiğin için öylece uyumak kolay geliyordur sana ama lütfen benim için kendin için yaşamak iste. -Gözlerim nemlenmişti- Çünkü eğer sen gidersen o çok sevdiğin, sana değer veren insanlar seni asla affetmeyecekler. Şimdi git o tedaviye ve kendi kendini iyileştir, acınacak biri olmadığını göster.

Sonra yanımdan kalkıp babamın yanına gitti. Konuşsam da ne diyebilirdim ki? Sanırım haklıydı en yakın arkadaşımı neticede.

Erdem’le konuşmamızın üzerinden bir ay geçmişti. Söylediklerin de haklıydı. Uzun bir süre bunu düşünmüştüm. Gerçekten şansım var mı diye. Yaşama tutunmalı mıydım, bilmiyorum. Yaşamak istediğimi bile bilmiyorum. Ama babam doktorla konuşurken duymuştum. Yaşadığım şey psikolojikti. Eğer istersem başarabilirmişim. Sanırım insanların benimle konuşmaya çalışması beni iyi etkilemişti. Belki yeniden eski ben olabilirdim.

Erdem birçok kez yanıma gelmişti ve yine benimle konuşmaya çalışıyordu:

- Sen konuşana kadar yanında gevezelik edeceğimi biliyorsun. Eğer beni susturmak istiyorsan avazın çıktığı kadar bağırmalısın, yoksa susmam.

Beni yine gülümsetmişti.

- Dış göster de tam olsun.

Zor da olsa dişlerimi göstererek gülmeyi başarabilmiştim. Yüzüm acıyınca kısa sürmüştü. Bana yeniden yazı yazdırmaya çalışıyordu. Ama bir türlü kalemi tutamıyordum. Masada kalem duruyordu ama onu alamıyordum.

- Bak her şey kafada bitiyor diye sen söylemiyor muydun? Hadi odaklanırsan alırsın.

Tam alacakken kalem yere düşmüştü. Ellerimi hızlıca geri çektim. Artık bunu yapmaktan sıkılmıştım. Yerden aldı ve bu sefer elinde tuttu.

- Yeniden dene.

Ben öylece durunca biraz sinirlenmişti.

- Hiç öyle bakma baban ve doktor bu aktiviteleri yapmanı istediler. Yorulduysan gidebilirim.

Kalkmaya başlayınca panikle miştim. Sanırım gidecekti. Böyle durmaktan çok sıkılmışım ve gitmesine izin veremezdim. Artık başarmalıyım. Hızlıca eline uzandım ve birden elinden kalemi almayı başardım. Elini tuttum ve konuşmaya çalışınca:

- Git... Gitme... Biraz daha kal.

Öylece baka kalmıştı. Ben de ellerime baktım. Beynim sanki kontrolü yavaş yavaş ele alıyor gibiydi. Doktor ilk kez haklıydı, beynim kendini kapatmıştı ve Erdem sayesinde yeniden kendine geliyordu. Belki de benim sayemdeydi. Sonuçta bunu yapmak isteyen bendim.

-Sen konuştun! İnanamıyorum, tekrar dene!

-Be... Be... Ben... Konu... Konuşabiliyorum.

-Sakin olursan kekelemezsin. Bekle Kerem Amca'yı çağıracağım.

Merdivenlerden hızlıca inerken babama sesleniyordu. Yüzümde yeniden neşe vardı. Anlaşılan bu işi tek başıma değil de hep birlikte çözmeliydik. Yardım etmelerine izin vermeliydim. Çünkü tek başına hiç bir engel aşılmazdı. Babam da doktorum da Erdem de en başından beri haklıydılar, pes etmeliydim. Sadece kendime inanıp kendim içim yaşamaya çalışmalıyım. Ama en başından umudumu kırarak çok büyük bir hata yapmışım. Tedavim biraz yavaşlasa da şimdi hem konuşabiliyordum hem de ellerimi yavaş yavaş kullanabiliyordum. Hiçbir şeyi mükemmel yapamasam da en azından çabalıyordum. Hepsini yardım etmeye çalışan en yakınlarım sayesindeydi ama ben onları duymazdan gelmişim. Belki de devam etseydim şu an köşemde yani içimdeki karanlıkta boğulup gitmeyecektim.

Yine sessiz bir şekilde yalnızca ağlıyordum. Şimdi izin verirseniz bitirilecek bir tedavim var. Çünkü artık umudum var ve başarabileceğime inanıyorum. Umut varsa imkân da vardır. Ben iyileşeceğime inanıyorum.

YETİMİN GÖZYAŞI

Rumuz: Elisa

Rümeysa Karadağ

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Çocuktan daha minicik kalbiyle kocaman özlem beslerdi babasına. Babası ve annesi ayrılmamıştı oysaki... O babasını göremez, boynuna sarılamazdı. Saatler günleri, günler haftaları, haftalar ayları velhasılkelam aylar yılları kovaladı küçük kız büyüyüp okula başladı. Bir okul sabahı tıpkı diğer arkadaşları gibi onu da annesi götürmüştü okula, ama onu babası almamıştı okuldan. Annesiydi uzaktan ona yaklaşan ve arkadaşlarını babaları alıyordu. İçinde bir hüznün, bir burukluk vardı küçük kızın.

Okullar kapanmıştı, oruçlar tutulmuş ve bayram yaklaşıyordu. Küçük kız ve annesi alışverişe çıkmışlardı, birden dikkatini çekti küçük kızın ve annesine şöyle sordu; “Anne ben neden babamla alışveriş yapmıyorum?” ve annesi anlatamamıştı, diyememişti o an ayrıldıklarını, yalan söylemişti... Bir gün küçük kızın babası gelmişti eve, küçük kız her ne kadar sarılmak istese de o gaddar adam babasına izin vermemişti, küçük kızın içinde bir burukluk oluşmuştu ve babası; “Eşyalarımı almaya geldim.” dedi. Küçük kızın duyguları kelimelere sığmazdı, anlamıştı babası gidecek ama nereye, neden? Küçük kızın kafasında bir sürü soru işaretleri oluşmuştu, cevaplayamadığı, cevabına ulaşamadığı bir sürü soru işaretleri..

Küçük kız iyice büyümüş genç bir birey olmuştu, liseye başlamıştı. Babasından bir haber alamamıştı. Yıllarca özel bir hastanede hemşirelik stajı gören kızın başhekimini babasıydı, meğer yıllarca görmediği, sesini duymadığı, kokusunu bilmediği babası... Adam biliyordu o kızın kendi öz kızı olduğunu.

nu ama kız babasını bir trafik kazasında kaybettiğini sanıyordu. Adam içten içe severken kızını daha iyi anlamıştı, aslında kızının kendisini yıllar boyu hiç görmeden tanımadan nasıl sevdiğini. Zordu kızı yanı başındayken saçlarını okşayamamak...

Annesi bir gün hastaneye gelmişti, küçük kız ve babası bir hasta hakkında konuşurken annesi yanlış anladı ve baba kızın birbirlerini tanımasından şüphelendi, aniden kızını alıp giden anne eşiyle yüz yüze gelmek istemiyordu, çünkü onlar birbirlerini zaten tanıyor yıllardır evli oldukları gibi bir de konuşuyorlardı.

Zaman ilerledikçe ilerledi, küçük kız artık bir doktor olmuştu ve babası ise emekli olmuştu. Annesi dayanamıyordu kızından habersiz babasıyla konuşmaya. Kızını karşısına alıp olan biteni en başından anlattı... “Sen daha çocuktun babansa ünlü bir doktor. Sen babanı unutmuştun ve baban tüm Türkiye’nin sevdiği bir doktor olmuştu. Baban senin şımarık kızlardan olmanı istemediği için senin kendisinden uzak yaşamayı istedi, aslında her masrafını karşılıyordu, senin için elinden geleni yapıyordu ama senden uzaktı. Kız sordu:

-Anne babam nerde?

Annesi kızını babasına götürüyordu, babası ise iyice yaşlanmış ve ölüm döşeğinde denilecek durumdaydı, kız odaya girdiği anda babam diye sarıldı boynuna ama talihsiz kızın babasının çok az ömrü kalmıştı, bir kaç gün bile birlikte yaşayamadan babası vefat etmişti.

Annesine çok kızgın, kırgındı ve babasına da...Öyle ne yapacağını bilmiyordu, çareyi şehri terk etmek de buldu.

İ M T İ H A N

Rumuz: Ayşe'm

Bahar Kaygusuz

Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

E ndişe tüm vücudunu sardı. Nasıl olmuştu, nasıl yapmıştı hiçbir fikri yoktu. Genç adam müdahale odasının önünde, gelecek olan iyi haberi çaresizce bekliyordu. Olayın şokundan hala çıkamamıştı. Arabasıyla çarptığı genç kızı hızlıca dostunun çalıştığı hastaneye getirmişti.

Yarım saatin sonunda açılan kapıyla ümit dolu gözleri o tarafa döndü: “İyi mi, neyi var?”

“Sakin ol kardeşim, bir şeyi yok, sadece çarpma esnasında başında küçük bir yarık oluşmuş. Müdahale edildi, şu anda uyanmasını bekliyoruz.” dedi, endişeyle yüzüne bakan adama. “Madem ciddi bir şey değil, neden bayılmış?” diye sordu merakla. “Nedenini bilmiyoruz; ama korkudan olduğunu düşünüyorum. Yine de her ihtimale karşı gerekli testleri yaptırıyorum.” Uzun soluklu nefesini bıraktı genç adam, “Ağrı kesici iğne yaptım, birazdan uyanır. Hemşireye, ailesine haber vermesini söyledim. Gel, içeriye girelim bakalım kendisine gelmiş mi!” Elini endişelenmiş dostunun omzuna atarak müdahale odasına yönlendirdi.

İçeriye girdiklerinde adımlarını sessizce attı genç adamlar. Yatağın başucunda durduklarında, küçük savunmasız bir kız çocuğu gibi yatan genç kıza baktılar. Ömer, bu olanların sebebi olmaktan kendini suçluyordu. Bunun farkında olan Emre ise arkadaşına teselli vermek için eliyle omzunu sıkı Ömer'in.

Genç kız gözlerini kırpıştırarak yavaşça araladı. Gözlerinin ışığa alışması

için bekledi kısa bir süre. İzlediği tavandan ayrılan gözleri odayı taradı. Boş bakışları etrafı süzerken iki genç adam görüş açısına girdi. Merakla ona bakan adamlarla göz göze geldi. Tanımadığı adamları incelemeye başladı genç kız. Birinin üzerinde doktor önlüğü vardı ve uzun boylu sarışın bir adamdı. Gözleri ise sımsıcak ve gülümseyerek bakıyordu kendisine, daha sonra yanındaki adama kaydı gözleri, diğeri gibi onun da boyu uzundu. Kömür gibi saçları yana yatırılmış, simsiyah kavisli kaşları, yüzünde hafif sakallarıyla ben buradayım diyordu. Diğerrinin aksine sert yüz hatlarına sahipti ve çok ilgi çekiciydi. “Evet, küçük hanım da uyandı. Nasıl hissediyorsun kendini?” diyen adamlar, incelemekte olduğu adamdaki gözlerini çekip konuşan doktora baktı boş bakışlarıyla. “Hadi ama bize bir şeyler söyle ki sana yardımcı olalım küçük hanım!” Genç kız yine konuşmadı. Yaptığı tek şey doktora bakmaktı. Ömer, kızın konuşmamasıyla meraklı gözlerini ona çevirdi. Bomboş bakışlarla Emre’ye bakıyor ve hala cevap vermiyordu. “Anlaşılan küçük hanım bizimle konuşmamaya kararlı, peki o zaman, daha sonra tekrar geliriz.” diyerek Ömer’i de alıp odadan çıktılar. Genç kız gözlerini pencereye çevirdiğinde akşam olmak üzereydi. Amcası ve yengesinin bağrıışları hala kulağında bir uğultu gibiydi. Susmayan bir uğultu...

Emre’nin odasına geldiklerinde “Emre, gözünden kaçırdığın bir şey olmasın abi, bu kız niye konuşmuyor?” deyip sessizce nefesini dışarı verdi. “Bilmiyorum Ömer, küçük bir travma da olabilir. Test ve tahlil sonuçlarından sonra anlarız.”

Kapı çalındı. İçeri giren hemşireyle o tarafa döndü genç adamlar. “Hah sonuçlar da geldi!” dedi Emre. Hemşirenin yanına gelmesini beklerken “Yok hocam, sonuçlar daha çıkmadı. Çıkınca Sinan getirecek. Ben hastanın ailesine ulaştım. Onu haber vermek için geldim.” dedi ve iki adama baktı üzgün yüzüyle. “Ne oldu bir sorun mu var?” dedi Emre. “Evet hocam, bir değil bir sürü sorun var.” Hemşirenin bu sözlerini duyan iki arkadaş önce birbirlerine ve daha sonra tekrar hemşireye döndüler. “Ne oldu Buse? Meraklandırma adamı anlatsana şunul!” diye payladı hemşireyi. “Hocam kızın ismi Ayla Çakıl. Sekiz ay önce ailesini yani anne ve babasını trafik kazasında kaybetmiş.” İki adam duyduklarıyla üzülrken ne diyeceklerini bilememişlerdi.

Ömer aklına gelen şeyle donakalmıştı. Belki de o yüzden kendini arabanın önüne atmıştı. Allah’tan erken davranıp frene basmıştı da olası faciadan

dönmüşlerdi. Dirseklerini dizine dayadı ve başını avuçlarının arasına alıp ovamaya başladı. Nedense içinden bir ses, kızın başına gelenlerin bununla sınırlı olmadığını söylüyordu. “Peki, şimdi nerede kalıyormuş?” diye soran arkadaşını ve cevap veren hemşireyi dinlemeye devam etti. “Hocam şimdi amcasının evinde kalıyormuş, onlara da ulaştık. Aradığımda bir kadın açtı telefonu. Olanları anlatıp haber verdiğimde ise dediği şey: ‘Keşke geberseydi ahmak kız, onu bile becerememiş! Bizi aramayın ne yaparsa yapsın bıktım o lâl kızın kahrını çekmekten.’ dedi ve telefonu yüzüme kapattı. Ömer ve Emre duyduklarıyla şok olurken ne diyeceklerini bilemediler. Ömer, bunların sebebinin kendisi olmadığına sevinemiyordu bile. Genç kızın yaşadıkları çok ağırdı ve kendini içine kapatmıştı, daha ailesinin acısını yaşayamadan zalim insanların eline düşmüştü. “E, şimdi ne olacak, nerede kalacak bu kız?” diye soran Emre’ye cevabı: “Bizim eve götüreceğim. Annemle konuşup bir şekilde hallederim.” dedi. Dostundan duyduklarıyla şaşkınlıkla ona bakarken kendini suçlu hissettiği için bunu yaptığını düşündü Emre. İkbâl teyzenin bir yolunu bulacağına emindi. “Sonuçlar çıktıktan sonra gidersiniz kardeşim.” dedi Emre.

Çalınan kapının açılmasıyla gözlerini yerden kaldırıp kapıdan dışarıya bakan İkbâl Teyze’yi gördü. Oğlunu görünce gülümseyen yüzü, yanındaki kıızı fark etmesiyle şaşkınlığa bırakmıştı. Genç kıızı süzdükten sonra oğluna döndü tekrar “Hoş geldiniz oğlum, hanım kızımız kim?” dedi merakla. Ömer, geçiştirerek “Anne, içeride konuşuruz.” diyerek yanındaki kıza geçmesi için yol verdi. Ayakkabısını çıkartıp içeriye giren ikili annesinin yönlendirmesiyle salona doğru ilerlediler.

İkbâl Hanım, çekinerek koltuğun kenarına oturan genç ve güzel kıızı incelemeye başladı. Uzun, birbirine karışmış; ama hala güzel görünen düz saçları, beyaz teninin aksine gözlerinin altındaki mor halkalar yorgun ruhunu resmediyordu sanki. Saçlarıyla kapatmaya çalıştığı küçük sargıyı yeni görmüştü yaşlı kadın. Tekrar oğluna döndüğünde onun da kendisine baktığını fark etmişti. “Anne, biz bir çay koyalım” diyerek annesiyle mutfığa geçtiler.

“Neler oluyor oğlum?” diye kısaca yöneltti sorusunu İkbâl Hanım. Ömer olanları bir bir anlatırken arada annesinin üzülen, endişelenen yüzüne tanıklık ediyor ve hissettiklerine tercüman olmaya çalışıyordu. “Sonuçlar çıkınca direk buraya geldik işte. Ne yapacağımı bilmiyorum anne. Sen bir hal çaresine bakarsın değil mi?” dedi umut dolu gözlerle annesine bakarken. “Tamam oğlum,

Allah'ın izniyle halletmeye çalışırım; ama kız konuşmuyorsa ne yapayım?” “Anne, o kendisi konuşmuyor, acısını içine atmayı, susmayı tercih etmiş. Belki konuşursan anlatır döker içini.” İkbâl Hanım, genç kızın haline ve içinde bulunduğu duruma çok üzülmüştü. O yüzündeki yorgunluk, gözaltındaki mor halkalar, ifadesiz yüzü; içindeki acısının dışarı vuran bir kısmıydı. “ Ben bir iki hafta Emre’de kalırım. Sen bana haber verirsın annem.” deyip odasına gitti genç adam. Daha sonra küçük bir çanta hazırlayıp annesini öptükten sonra evden çıktı.

Günlerdir kaldığı evde yaşlı kadın onu konuşturmak ve derdini sıkıntısını öğrenmek için nasihat edip duruyordu. Aslında onun çok sevmiştir. Kendi öz amcasından görmediği sevgiyi, merhameti onda görüyordu. Ve birazdan yanına geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Boşa teselli veriyordu; ama hiç usanmadan devam ediyordu. Tahmin ettiği gibi yaşlı kadın yanına oturmuş ardından ellerini saçlarına daldırılmış ve okşamaya başlamıştı. “Bak kızım, böyle yaparak kendine yazık ediyorsun. Konuş artık benimle, anlat derdini derman olayım sana. Derdi veren Allah dermanı da verir yavrum. Harap etme kendini.” diyerek uzun saçlarını okşadı. Ama ne yazık ki genç kız, günlerdir yaptığı gibi suskunluğunu bozmadı. “Güzel kızım benim! Bak, ben yaşlı bir kadını. Canım sıkılıyor bu koca evde. Hadi bana yoldaş ol.” Kısa bir süre sonra yine devam etti konuşmasına: “Biliyor musun, Ömer’im babasını kaybettiğinde daha on dört yaşındaydı. O da senin gibi çok ağladı, içine kapandı. Eski neşeli Ömer’den eser kalmadı, kendini kitaplara verdi. Hiç unutmam bir gün koşarak yanıma geldi ve ‘Anne, biliyor musun, Allah sevdiği kullarını acıyla imtihan edermiş, bakalım bu acı karşısında kulum isyan mı edecek yoksa haline şükür mü edecek?’ Senin de imtihanın buymuş güzel kızım.”

“Yeter! Yeter! Sus artık! Duymak istemiyorum anladın mı! Dilinden düşürmedin, Allah sevdiği kullarına niye bu acıyı veriyor? Acı üstüne acı ekliyor, bizi mahvediyor. Neden? Sonunda niye bir ferahlık vermiyor beni zalim insanların eline düşürüyor? Senin bana gösterdiğin şefkati öz amcam göstermedi evden çıktığım gün bir daha beni istemediler.” deyip hıçkırıqlarla ağlamaya başladı. İkbâl Hanım kızın konuşmasına mı yoksa dediklerine mi şaşırırsın bilmiyordu. “Ne oluyor burada?” Gür bariton bir ses odanın içini doldurdu. Kimseden ses çıkmıyordu ve bu sessizlik genç adamı iyice sinirlendiriyordu. “Niye bağıyorsun? Konuşur konuşmaz bağırıma mı başladın!” diyerek karşısındaki kızın şaşkınlıkla bakan gözlerine baktı ve sözlerine devam

etti: “Yeryüzünde bir tek sen mi acı çekiyorsun? Ne bu isyan! En çok musibete ve sıkıntıya yakalananlar, insanların en iyisi ve en olgunudur. Ama senin bu yaptığın, küçük bir çocuk gibi ağlayıp isyan etmek.” diyerek sesini yükseltti. Genç kız ne diyeceğini bilmiyordu. Günlerdir eve gelmeyen, o burada diye evde kalmayan, geldiği zaman da yüzüne bakmayan adam; bu gün gelmiş, ona hesap soruyordu. Genç kız ne diyeceğini bilmiyordu. Kendisine sinirle ve aşağılarcasına bağırarak adama sesini çıkarmadı. Hızlıca kendini odadan dışarı attığında İkbâl teyzenin de arkasından geldiğinin farkındaydı. “Dur kızım! Nereye gidiyorsun, gel güzelce konuşalım.” diyerek genç kıza ikna etmeye çalıştı. “Yok, daha fazla kalamam burada, her şey için teşekkürler.” Gitmek için kapıyı açan kız İkbâl Hanım yine engelledi. “Bu karanlıkta nereye gideceksin kızım. Hadi güzel kızım, biraz hatırım varsa lütfen kırma beni!” Bu karanlıkta sokakta olmaksızın yaşlı kadını dinledi ve bu eve geldiğinden beri kaldığı odaya yöneldi. Kendinin haklı olduğunu düşünen Ayla, genç adamın bağırarak aşağılamasını hazmedemiyordu. Söylediği sözler ise aklını kurcalayıp duruyordu.

1 yıl sonra...

Ayla, mutfaktan getirdiği tabakları masaya yerleştirirken bir yandan da “Nerede kaldı bu İkbâl Teyze” diye de söyleniyordu. Tam o sırada zilin çalmasıyla elindeki son tabakları da yerleştirip kapıya doğru koştu. “Nerede kaldın İkbâl Teyze, elim ayağıma dolandı.” Dedi yaşlı kadına sarılırken. Beraber mutfaka geçtiler. “Ömer namaza yetişecekti kızım, ona yemek hazırladım.” diye açıklamasını yaptı. Mutfaka geldiklerinde genç kızın masayı hazırladığını gördü. “Tamam, sen geç salona otur istersen ben de hazırlanıp abdestimi de alayım sonra yanına gelirim olur mu tontışım.” deyip yaşlı kadının yanaklarını sıktı ve aynı şekilde öpücüklerini kondurup hızlıca mutfaktan çıktı. “Deli kız seni!” dedi İkbâl Hanım arkasından.

Onun değişimine gözleriyle şahit olmuştu. Dinini öğrenmek için araştırmalar yapmasını heves etmesini mutlulukla izlemişti. Meraklı halleri, örtünmek için nasıl heyecanlı oluşunu, tövbe ederken ağlayışlarını, Rabbinden af dilemesini hiç unutamıyordu. Kuran okunduktan sonra misafirlerini uğurlayan Ayla, ortalığı toparlayıp İkbâl Hanım’ın karşısına oturdu.

Yaşlı kadın, konuya girmenin vakti geldiğini düşünerek “Ne zamandır seninle bir şey konuşmak istiyordum güzel kızım. Aslında nasıl söylenir bilemiyorum; ama bu konuyu Ömer’le de konuştum onum da onayını aldım senin

de rızanı almam gerekir.” Merakı git gide artan genç kız, Ömer’in neye onay verdiğini düşünmüştü. Bu iki insana çok şey borçluydu. Ömer’in söylediği “En çok musibet ve sıkıntıya yakalananlar insanların en iyisi ve en olgunlarıdır.” anlamındaki hadisi şerif onu düşünmeye ve araştırmaya yönlendirmişti. Hayata artık bir başka bakar olmuştu. “Kendi çabanla düzenini kurduğun bu koca evde değil de Ömer’imin eşi, benim gelinim olarak bizimle yaşamayı istiyorum. Tabi senin de rızan olursa?” diyen yaşlı kadına şaşkınlıkla baktı. Kızaran yanakları ve utancı kafasını eğmesine neden oldu. Ömer’in onayını aldığı konu bu muydu yani? Ömer onunla evlenmek mi istiyordu? Nicedir gönlünü verdiği bu adamın onunla evlenmek için onay vermesi kalbinin hızlanması-na neden oldu. Ne diyeceğini bilemeyerek kafasını kaldırdığında umut dolu gözlerle kendisine bakan kadına “Na..nasip kısmet bu işler.” dedi kekeleyerek İkbâl Hanım aldığı cevapla mutlu olurken karşısındaki genç kıza sarıldı.

Seccadesinde ellerini açmış dua eden adama bakarken maziyi düşündü Ayla. Onunla nasıl tanıştığını, nasıl evlendiğini düşündü. Ömer gibi ellerini açıp her zaman ettiği şükrünü tekrar etti genç kadın: “Önce üzüldüm, sonra sevindim. Meğer Allah hayırsızı alıp hayırlı olanı bana ikram ediyormuş, bunun adına da imtihan diyormuş. İmtihanında bile ikramı olan Allaha hamd olsun...”

“Her çile cennet yolunun bir taşıdır. İmtihandan kaçan ahireti kaybeder...”(Hz. Muhammet)

Rumuz: Can Maral

Sabire Kurtoğlu

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

Rus işgali Ekim 1828.

Ruslar nerdeyse Bayburt'un tüm köylerini işgal etmişti. Ben o zamanlar yirmi yaşında genç bir kızdım. Ruslar her yeri yağmalamıştı; inek, öküz, eşek ne var ne yok her şeyi almışlardı. Daha kundaktan çıkmamış bebekleri, eli ayağı tutmayan yaşlıları acımadan katlediyorlardı. Babam canım babam, onlara engel olmak isterken öldürdüler onu. Anam da yaşlı ve korunmasız her işi bana bakıyordu, korkudan çıkamıyorduk evden dışarı. Babamın hiç oğlu olmamış ben giderdim inekleri otlatırdım. Odun kesip babama yardım ederdim beni hep bir erkek evladı gibi büyüttü, adıma da "Ceylan" demiş, dağlarda koşup oynayayım diye.

Osmanlı-Rus savaşı devam ediyordu. Kimimize işkence edip eğleniyorlardı, kimimizin iffeti elden gidiyordu. İşgal edileli bir ay olmuştu. Sağ kalanların çoğu göç etmişti. Annemle ben gidemedik, annem gezemiyordu, ben de onların eline bırakmazdım annemi. Ruslardan sakladığım bir ineğimiz ve iki ördeğimiz vardı, kapılara kilit vurmuştum, eskiden çiftlik gibiydi buralar. Şimdi ise çok sessiz.

Akşam olmuştu. Gaz lambasını biraz daha kısmıştım. Bir buçuk kadar ekmek vardı. Elimini dolaba uzatıp kavanozu aldım. Bir avuç kadar şehriye kalmıştı. Çok az da salça vardı. Bize bir iki gün daha yetecek tuzsuz bir yemek yapmıştım. Fırsatım olsa komşu kapısı çalıp isterdim; ancak komşumun da

eli kolu bağı, belki de göçüp gitmişti. İneği otlatamıyordum, damdaki otlar da kuru ve verimsizdi. Zar zor yarım kap süt sağmışım. Aslında bakarsanız o gün ben hiçbir şey yememiştim. Annem yatakta yatıyordu. Sanki yemek yer gibi sofraya oturdum, kaşığı boş tabağa değdirip ağzıma yaklaştırdım. Güya yemiş gibi. Annem yemediğimi seçemiyordu. Alacakaranlıktı. Sonra kalkıp masadan annem için hazırladığım çorbayı, sütü ve ekmeği alıp yatağın kenarına oturdum. Ellerini bile kullanamıyordu. Ağzını bile zar zor açtı, konuşmak istiyordu; ama dilinin ucundaki kelimeyi kekeleyip duruyordu.

Gece çökmüştü. Pencereyi hafif aralayıp dışarı bakmışım. Üç asker vardı. Bahçenin dışında kapıyı zorladılar; ama açamadılar. Sonra içlerinden birisi kafasını kaldırdı; ama şanslıyım ki gaz lambası sönmüştü, beni görememişti. İçlerinden biri diğerine: “Artık gidelim, kapı açılmıyor.” dedi ve oradan uzaklaştılar.

Sabah kalktığımda annem hâlâ uyuyordu, akşamdan kalan yemeği ısıttım, anneme dönüp “Artık kalkmalısın.” Hiç ses vermemişti. Kıpırdamıyordu bile. Bir an düşündüm durdum. Nefes alıp verişim hızlanmaya başlamıştı. Yattığı yatağa doğru gittim. Ardımda çorba taşmıştı. Dönmedim. Yorganı kaldırdığımda bir terslik olduğunu anlamışım. Annem hayata gözlerini kapatmıştı. Gözlerimden damla damla yaşlar akmaya başlamıştı. Dişlerimi kilitlenmiş, ellerim titremeye başlamıştı. Olduğum yerde yığılmışım...

Günlerdir belki de haftalardır ezan sesi duymuyorduk. Annemi ben defnetmişim. Burada kalmam için hiçbir neden yoktu. Ben de göç etmek için kolları sıvadım, dışarı çıktım. Elimde babamdan kalma bir tüfek vardı ve bir bohça da yiyecek bir şeyler... Etraf sessiz ve sakindi. Az ileride köyden insanlar gördüm. Koşarak yanlarına doğru gittim. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum. Erzurum’dan birlik gelecekmiş, bizi alıp başka bir yere götüreceklermiş. Etrafa bakındım, Rus askeri gözüküyordu. Biraz bekledikten sonra sesler gelmeye başladı. Bize doğru koşan insanlar vardı. Ruslar koşanları teker teker vurdu. Orada bulunan herkese kaçmalarını söyledim. Duman ve kurşunların arasında küçük bir kız çocuğu vardı. Onu almak için ileri atıldım, kollarımın arasına aldım. O sıra omzumdan vurdular beni; ama direndim, ayağı kalkıp iki kez ateş açtım. Sonra arkama bakmadan koştum, diğerleri çoktan orman yoluna varmıştı.

Nihayet günlerdir yollarda olan askerlerimiz bizi karşılamıştı. Birkaç asker bizimle geldi. Diğerleri dönüp meydan savaşına kaldı. Akşam olmuştu. Diğer

askerlerimizi bekledik; ama ses seda yoktu. Orada kurtardığım küçük kız çok korkmuştu. Ona yiyecek verdim... Köylülerden biri, kızı görünce çok sevindi. Belli ki ailesinden biriydi. Kızı kollarımdan aldılar. Çok kan kaybetmiştim. Kurşunu kendi ellerimle çıkarmaya çalıştım; ama başaramadım. Sabah olduğunda Erzurum'un güvenli bir köyüne (İspir) varmıştık. Şükür ki Ruslar Kop Dağı'na doğru hareket etmişti.

İşgal bir yıl sürmüştü; ama savaş henüz bitmemişti. Hâlâ güvende değildik. Omzuma yediğim kurşun iyice canımı yakaya başlamıştı. Askerleri tedavi eden hekim benim de yarama bakmıştı. Savaş şartları... Çok zor durumdayım... Kesici bir çakıyla yarayı biraz daha genişletti. Parmaklarını içine sokup kurşunu çıkardı. Kanla kaplanmış kâsenin içinden iğne ve iplik aldı, dikiş atmaya başladı. Canım çok yanmıştı; ama yan tarafta kolu ayağı olmayan, kurşuna dizilen, yaşama zor tutunan askerleri görünce içimde bir kor ateş büyüdü, alev aldı, yüreğim parçalandı, kül oldu; kendi acımı unuttur oldum.

“1829”...

Bayburt'taki işgal sona erdiğinde Erzurum'da kalmaya devam etmek zorundaydım. 10 yıl sonra 1838'de savaşta benimle birlikte, beni koruyan askerle evlendim. Zaman çok çabuk geçiyordu, yaralar sarılamasa da, mutlu olmuştum. Ben “Gazi Ceylan”. Hayatta kalmasaydım bunu torunlarıma anlatamayacaktım. Onlar da kendi torunlarına...

“1859”...

Yavrumun yavrusu sen dünyaya geldin!

Sonra...!

“1877” ...

-Babaanne. Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın. On yedi yaşındayım... Ben de senin gibi kahraman olmak istiyorum. Bana hikâyeni her gün anlat.

- Anlatırım tabi, kuzum!

“1879”

Ben Elif. Babaannem, hayatta elif gibi hep dik durayım diye bana bu adı vermiş.

Babaannem Ceylan, o kahraman gazilerden birisi. 13 Eylül 1879'da (70 yaşında) vefat etti. Bu hikâye ondan bana kalan miras. Benim de sizlere anlattığım...

VATAN İÇİN

Rumuz: Yaren

Betül Memiş

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

Bir aile, birbirine sımsıkı bağlı bir aile. Bu ailenin üç evladı vardır. En büyüğü oğlan, zor da olsa liseyi bitirmek en büyük gayesidir. Çünkü bir an önce kendisine yeni bir yol çizmek zorundadır. Hayata bir yerden başlayıp ailesine yardım etmek zorunda. Ali, ailesinin tek ümidi. Kardeşlerinin biricik abisi. Ali liseyi bitirdikten sonra uzman erlik için mülakata girer. Ve uzman er olarak seçilir. Bir hafta sonra yola çıkacaktır. Ve bir hüznün çöker, bir sessizlik hakim olur. Bu sessizliğin arkasında aslında büyük bir gurur vardır. Mevritler yapılır, yemekler dağıtılır, arabalar bayraklarla süslenir. Ali önce geçici bir süre için Isparta'da görev yapacaktır. Asıl yeri o Isparta'da iken belli olacaktır. Ali ve ailesi yola çıkar. Ali her ne kadar ailesinin gelmemesini söylediyse de ailesi onu dinlemez. Teslim olana kadar yanında olmak istemişlerdir. Ve Ali'yi büyük bir hüznün ve gururla teslim edip evlerine dönerler. Aradan bir hafta geçti. Evin telefonu çaldı. Aryan Ali idi. Telefonu annesi açtı. Ali:

- Anne yerimi belli oldu, der.

Annesi:

- Neresi Ali?

Ali:

- Kars anne, Kars! dedi.

Annesi inanamamıştı. Çünkü çevreden duydukları onu karamsarlığa itmişti. Herkes onun tehlikeli bir yere gideceğini düşünüyordu. Annesi de günlerdir

bunu düşünüp kahroluyordu. Ali daha fazla konuşmadan telefonu kapattı. Şimdi işinin olduğunu, en kısa zamanda tekrar arayacağını söyledi. Bir saat sonra evin telefon yine çaldı. Bu sefer telefonu kız kardeşi açtı. Kız kardeşi Ali'den sadece bir yaş küçüktü. Akrandılar, birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar. Telefonu açar açmaz:

- Abi doğru söyle neresi çıktı? dedi.

Abisinin bir anda sesi kısıldı. Demek ki kız kardeşi inanmamıştı.

-Hakkari, dedi, sadece.

Yaren'in hıçkırıkları duyuluyordu sadece telefonda. Abisi onu sakinleştirmeye çalıştı. Korkmamasını, her şeyin güzel olacağını söyledi. «Bayrağın olduğu her yer bizimdir. Tabii ki de seve seve görevimi yapacağım.» dedi. . .

On beş gün sonra Ali izne geldi. İzin günü bitince Hakkari'ye gidecekti. Evde bayram havası esmeye başladı. Annesinin eli ayağına dolandı, heyecanlandı. Ali'nin sevdiği yemeklerden hangisini yapacağını bilemedi. O da hepsini yaptı. Oğlunu sımsıkı sardı. Sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sardı. Hep beraber yemek yediler, oturdular sohbet ettiler. Ali onlara eğitimde yaşadıklarını anlattı. Kız kardeşi de abisi yokken olanları anlattı. Bu on beş gün çok hızlı geçti. Ayrılık vakti gelip çatmıştı. Sadece bir gece kalmıştı gitmesine. Son bir gece...

Ali'ye yine sessizlik hakim oldu. Evin her bir yerine hüznün çöktü. Ali de belli etmek istemiyordu ama onun da yüzüne hüznün çökmüştü. Evin her bir yerine göz gezdirdi. Her bir köşesinde bir anısının olduğunu fark etti. Sonra annesi yanına geldi ve elinde bir kap vardı. Kabın içinde de kına.

Ali:

- Anne bu nedir? diye sordu.

- Kına oğlum, senin için, dedi.

Sonra başladı anlatmaya: “Atalarımız vatan görevine giden yiğitlerine kına yakarlarmış. Vatana kurban olsun, diye. Ben de senin eline yakacağım oğul”. Ve kınayı yakar.

Ertesi gün Ali yola çıkar. Hakkari'ye varınca ailesini arar, vardığını söyler. Kışlaya yerleşir. Annesine hâlâ esas görev yerinin Hakkari olduğunu söyle-

memiştir. Kışlada yoğun bir hazırlık vardır. Operasyona çıkılacaktır. Ali'nin annesi hastalanmıştır. Hangi doktora gittiyse hastalığına çare bulunamamıştır. Sadece 'oğlum' diye sayıklamaktadır.

Ali operasyona gideceğini kimseye söylemez. Operasyon çok zorlu şartlarda başlar. Birçok vatan haini yakalanır. Fakat bu operasyonlarda asker de vurulur. Bunlardan biri de Ali'dir ve çok fazla dayanamaz şehit olur. Ailenin kapısı bir sabah çalınır. Kapıyı açtıklarında asker ve polislerden oluşan birkaç kişi görürler. Arkada ise bir ambulans vardır. O an anlarlar acı haberin çok yakın olduğunu. O an anlarlar evlerinin içine düşecek ateşin tutuşmaya başladığını. Aile perişan olur. Feryatlar dört bir yanı sarar. Komutan cebinden bir mektup çıkarır, kısa bir mektup, Ali'nin annesine verir. Bu Ali'nin annesine yazdığı son satırlardır:

“Anne, sana söyleyemedim nerede görev yaptığımı ama kızma bana senin üzülmene istemedim. Yarın operasyona çıkıyoruz anne. Belki de bu operasyondan dönmem sen elime kına yakmadın mı vatanıma kurban olayım diye, kim bilir anne belki de vatanım için kurban olurum. Şehit olursam sakın ağlama, gurur duy benimle, hakkını helal et annem.” Annesi bu mektubu okuduktan sonra artık ağlamaz, sadece oğlu için dua eder. Ve son nefesini verene kadar oğluyla hep gurur duyar.

BAYBURT TRAFİĞİ VE İSTANBUL TRAFİĞİ

Rumuz: Açelya

Ayşegül Narman

Okulu Belirtilmemiş

Günlerden çarşamba idi Mehmet Bey işe gitmek için sabah erkenden uyandı.

Kıyafetlerini giyip, kahvaltısını yapıp erkenden yola çıktı. Çünkü trafikten dolayı işine sürekli geç kalıyordu. Bu yüzden patronu sürekli onu çalışanların yanında azarlıyordu. Mehmet Bey evli, üç çocuk babası idi. Evini geçindirebilmek için çalışmak zorundaydı. Trafikten dolayı da işinden olmak istemiyordu. İstanbul'un en kalabalık ve trafiğin en yoğun olduğu yerde oturuyordu. Bir gün yine saat 06:00'da kalkıp yola çıktı. İş yerine tam olarak iki saatte gidiyordu. Bugün ne hikmetse üç saatte gitti. Çünkü trafik aşırı derecede yoğundu. İşe vardığında patronu onu kapının önünde bekliyordu. Birlikte içeriye girdiler. Patronu, Mehmet Bey'i odasını çağırdı ve şöyle dedi: "Bakın Mehmet Bey, sizi burada çok severiz herhangi bir yanlışınızı da görmedik. Bu yüzden sizi tebrik ederiz ama her gün işe geç kalıyorsunuz. Mesai saatlerine uymuyorsunuz. Bundan sadece ben şikayetçi değilim diğer çalışanlarımız da şikayetçi. Lütfen daha dikkatli olun bu konuda. Eğer bir daha geç kalırsanız. maalesef ki işinize son vermek, zorundayız." der ve Mehmet Bey'i işinin başına gönderir.

Akşam saat 17:00 olur. Mehmet Bey yoğun trafikte yine evine gitmek için yola çıkar. Saat tam 19:30'da evine varır. Karısı ve çocukları yemek masasına oturmuş onun gelmesini bekliyorlardı. Mehmet Bey evine varır. İçeri girdiğine yüzü asıktır. Karısı sorar:

- Neden yüzün asık bir şey mi oldu?

Mehmet Bey:

-Bir şey yok karıcığım, sonra konuşuruz, der ve yemeğe geçerler. Yemeklerini güzelce yerler ve sohbet etmeye başlarlar. Saat epey geç olur. Fatma Hanım çocukları odalarına götürür ve uyutur. Sonra eşinin yanına gelir. Ve yüzünün neden asık olduğunu sorar, Mehmet Bey de şöyle der:

-Karıcığım bugün patronum bana şöyle dedi, ‘eğer bir daha işine geç kalırsan işine son vermek zorundayım’.

Karısı Fatma:

- Ee! Ne yapacağız?

Mehmet Bey:

- Yapacak bir şey yok mecbur işten ayrılmak zorundayım. Kendime yeni bir iş bulurum, olmadı amcamların yanına yani Bayburt’a gideriz, der ve uymak için odalarına giderler... .

Ertesi gün Mehmet Bey yine erkenden kalkar ve yola koyulur. İş yerine varır ve içeri girer. Patronu Ali Bey’in yanına gider ve şöyle der:

- Ali Bey dün dediklerinizi düşündüm ve şöyle bir karar aldım. Buradan taşınacağım ve bana uygun bir yere, Bayburt’a amcamların yanına gideceğim. Bu yüzden işten ayrılmak zorundayım, der ve susar.

Patron Ali Bey:

-Peki, Mehmet Bey siz kararınızı vermişsiniz. Yapacağım bir şey yok, der ve Mehmet Bey’le vedalaşır.

Mehmet Bey eşyalarını toplar ve arkadaşları ile vedalaşır. Sonra evine döner. Amcasını arar. Bayburt’a taşınacağını söyler ve ona uygun bir ev bulmasını ister. Aradan bir iki gün geçer ve amcası Mehmet Bey’i arar ve şöyle der:

- Mehmet evladım, sala göre uygun bir ev buldum. İsterseniz gelin bir bakın, der ve telefonu kapatır.

Mehmet Bey, ailesiyle konuşur ve anlaşır. Bayburt’a taşınmaya karar verirler. Eşyalarını toparlarlar ve bir kamyonu yüklerler. Aradan bir iki gün geçer ve Bayburt’a gitmek için yola koyulurlar.

İstanbul ve Bayburt arası on sekiz saattir. Bayburt'a vardıklarında saat 16:45 idi. Amcalarının evine geçerler. Amcası onları, kapının önünde beklemektedir. Arabadan inerler ve amcasının elini öperler, birlikte içeri girerler bir iki saat sonra Mehmet Bey ve amcası yeni eve bakmaya giderler. Mehmet Bey evin gayet uygun olduğunu söyler. Ertesi gün ailesini de alıp yeni evlerine giderler. Eşyalarını iyice yerleştirirler. Çocuklarını da yakın bir okula kayıt ettirirler. Mehmet Bey de kendine uygun bir iş bulur. İşi ve evi arasında bir saat olmasına rağmen Mehmet Bey kısa sürede işine gider. İstanbul'da iken erkenden kalkıp işine yetişmeye çalışırdı ama şimdi öyle değil. Aradan bir iki hafta geçer. Mehmet Bey ve ailesi Bayburt'a iyice alışmışlardır. Mehmet Bey'in izin günüydü, ailesini de alıp Bayburt'u gezmeye karar verirler. Gezerler, gezerler ve akşam olur evlerine varırlar. Saat epey geç olmuştu. Ailenin hepsi yorgun olduğu için hemen uyurlar. Mehmet Bey ve ailesi Bayburt'a yaşadıkları için çok mutluydular. Hayatlarının geri kalanını Bayburt'a geçirmeye karar verirler. Huzurlu bir ömür geçirirler.

TANDIRLIK

Rumuz: Erzurumlu

Nida Nur Okuyucu

Rekabet Kurumu Kız Anadolu Lisesi

Lapa lapa kar yağıyor. Etraf bembeyaz. Hafif bir rüzgâr esse de insanı Lüşütecek türden değil.

Meryem, evin en küçüğü. Yırtık pabuçlarıyla kara bata çıka annesine maya yetiştirmeye çalışıyor. Dizlerine kadar gelen karda zorlukla yürüyor.

Annesinin tandır başında olduğu aklına tüneyince hızlı adımları koşuştur-maya dönüşüyor ama sağ ayağı yumuşacık karın altına gizlenmiş bir taşa takılınca tökezliyor. Kendini toparlıyor ve düşmemeyi başarıyor. Yine de içindeki korku ile karışık telaş duygusu minik kalbinin hızla çarpmasına neden oluyor.

Çok değil, bir ay kadar önce annesinin anlattığı hikâye, kim bilir belki de gerçektir, bir türlü aklından çıkmıyor. Adeta musallat olmuş. Annesinin küçük kıza anlattığı korkunç olay, harlanmış tandıra düşen bir kadının hikâyesiydi. Üstüne üstlük bu musibet iki ana kuzusunu da anasız bırakmıştı. Kız bunu duyduğunda ufak gözlerini kocaman açmış, gözbebekleri sanki yerinden fırlamıştı. Bu kadıncağızın da tıpkı annesi gibi iki çocuğu vardı. Küçük kız bunu duyduğunda annesini daha fazla dinlemek istememiş ve elleriyle kulaklarını kapatmıştı. O gece şafak sökene kadar da epey ağladı.

Meryem, bu öyküyü dinlediğinden beri evvela çok sevdiği tandır ketesini dahi istemez olmuştu. O günden sonra rüyaları sık sık kâbuslara dönüşüyor, bazen bu kâbusların dehşetinden, ateşi çıkıp hastalanıveriyordu. Babası bu durumdan iyiden iyiye endişelenince köyün sağlık ocağına götürmüştü ve

köy doktoru mühim bir şeyin olmadığını söyleyip bir reçeteyle gerisingeri göndermişti. Küçük kızın vaziyeti ilk günler gibi olmasa da hâlâ hikâyenin tesiri var üzerinde.

Minik ayaklarıyla koşar adım, düşse kalka yürürken bir ara etrafına bakınmaktan kendini alamıyor Meryem. O sırada komşu çocuklarının neşeyle haykırıp kardan adam yaptıklarını görüyor. Çocuk akı, yüreğindeki endişe bir anlığına uçuveriyor. İstemsizce adımları yavaşlıyor. Kar yağdığından beri Meryem'in canı kardan adam yapmak istiyor, fakat köyde bu kadar çok iş varken imkânı yok beyaz adam yapmaya. O genelde bakkal işini hallediyor, annesinin ayak işlerini yapıyor, nefeslenecek vakti zor buluyor. Meryem kendisine verilen sorumluluklara isyan etse de kaçıışı olmuyor ve sık sık bakkal amcaya gitmeyi kaderi olarak görüyordu. Bu yüzden de ablasına hayıflanıyor. İçindeki oyun oynama dürtüsünü güç bela bastırıldığında yine aklına annesi geliyor ve içindeki telaşla birlikte adımları da hızlanıyor. Kollarını iki yana açıp parmaklarının ucuyla yumuşak karı okşaya okşaya çabucak tandır evine varıyor. Meryem içeriye girdiğinde beraberinde karın kendine has beyaz ışığını da içeriye sürükliyor. Meryem'in ablası kapıya yakın tarafta oturuyor, yüzüne ışık vurunca da gözlerini kısıyor.

Kızcağız gözleriyle etrafı çılgınca tarıyor ve annesini sapasağlam tandırın başında görünce, "Oh!" demekten kendini alamıyor. Küçük yüreğindeki ağır yük hafifliyor. Kapıyı ardından kapatıp mayayı annesine verdikten sonra ablasının yanına oturuyor.

Ablası kendisinden beş yaş büyük, pek de güzel bir genç kız. Beline dek gelen sarı saçları göz alıyor. Bazen aynada saçlarını tararken küçük kardeşinin kendisine hayran hayran baktığını görür zira annesi kardeşinin saçlarının uzamasına katıyen izim vermezdi. Meryem'in bu duruma çok üzüldüğünü bilse de o önemsemiyor çünkü küçükken onunki de kısacıktı.

Meryem'in ablası alımlı olduğu kadar hayalperestti de. Ablasının sıklıkla gözünün daldığına rastlar, acaba ne düşünüyor diye meraklanırdı. Bugün de ablasının vaziyeti öteki günlerden farklı değil. Genç kızın bu denli hayalperest olmasının sebebi belki de yaşadığı bu ufacık köyden bir kere dahi olsa çıkması. Meryem daha evvel annesiyle birlikte İstanbul'a gitmişti ama o, evde yalnız kalmış, ekmek parası kazanmak için didinen babasına yemek yapmış, diğer bir deyişle annesinin görevini üstlenmişti. Hem kardeşinin İstanbul'dan

döndüğünde anlattığı güzellikler, hem de dedesinden kalma antika bir radyoda dinlediği Beyoğlu, onda müthiş bir İstanbul manzarası izlenimi yaratmıştı. Ne İstanbul'u ne de başka bir vilayeti görmediği halde oraları hayallerine sığdırabiliyor. Düşlediği yerler tıpatıp Beyoğlu ya da Ankara gibi olacak değildi ya, hayaldi nihayetinde. Çoğunlukla düşlediği kimseler, Arnavut kaldırım sokaklarda yürüyen takım elbisesi pek düzgün, fötr şapkalı beyefendiler ve fevkalade giyinmiş hanımlar.

Bir güne bir gün gezmediği, görmediği bir yer yok. Bu kadarı da kâfi. Neticesinde hayal kurmaktan daha sevimlisi neydi? Dünyayı aşan, olmazları mümkün kılan, gaddar insanların bulunmadığı bu sonsuzluk âleminde, tamı tamına hür bir şekilde gezinmek ne hoş.

Genç kızı Beyoğlu'ndan koparan bu defa nenesinin titrek sesi oluyor. Mutlaka biri kendisini bu büyülu vakitlerden çekip almak zorunda. İçi, geçici bir öfkeyle dolduğunda başta nenesinin ne dediğini idrak edemiyor. Kendini anca toparlıyor ve "Buyur nene," deyiveriyor olanca yüksek sesiyle. Zavallı kadıncağzın kulakları pek ağır işitiyor. Kendini bildi bileli nenesiyle yüksek sesle konuşuyor.

"Gözlüklerimi getir," diyor nenesi de karşılık olarak. Zaten küçük olan gözlerini konuştuğu vakit iyice kısıyor. Genç kız hızlıca tandır evinden dışarı çıkıyor ve doğunun çetin soğuğuyla bilmem kaçınıcı kez karşı karşıya geliyor. Terli sırtına ayazın soğuğu vurunca titriyor. Üzerine paltosunu geçirmediği için hayıflanıyor kendince. Ertesi gün şiddetli öksürükle başlayan devamında daha da ilerleyecek olan bir hastalığa tutulacağına yemin edebilir.

Oflana oflana, ellerini ovuştura ovuştura oldukça yakındaki evine hızlı adımlarla yürüyor. Dışarıda, soğuktan nasiplenmiş evin kedisinin başını şöyle bir okşuyor ve eve giriyor. Nenesinin gözlüğünü buluyor ve aynı hızla tandırığa doğru yürümeye başlıyor.

Hava çok soğuk olduğu için, aslında birkaç gün evvelki soğuğa kıyasla aşırı soğuk değil, ama paltosunu giymediğinden içi donuyor. O kısacık mesafe gözünde büyüdükçe büyüyor. En nihayetinde tandır evine varıyor ve içerideki cehennem gibi sıcak vücudunu rahatlatıyor. Annesinin siniyi kurmuş olduğunu, leğendeki bolca keteden herkesin önüne birer tane koyduğunu görüyor.

"Al nene, gözlüğünü getirdim," diyor gözlüğü nenesinin eline veriyorken.

Nenesi gözlüğü alıyor ve hiç oralı olmadan genç kızın annesine dönüp, “Gelin, bana semaver çayı koy,” diyor bağırarak. Annesi herkese çay doldururken genç kız kendisine ayrılmış yere topluca oturuyor. Kendi kafasında, ketesini yiyip kalktıktan sonra hayal kurmayı kararlaştırıyor. Tıpkı akıp gitmiş bahtiyar vakitleri gibi...

BİRLİK ve BERABERLİK

Rumuz: Sarı

Serkan Oruç

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çanakkale’de düşman yurdu kuşatmıştı. Her yer düşman askeriyle dolmuş şehir tanınmayacak bir hâl almıştı. Askerlerimiz zayıf düşmüş takviye kuvvetler erzak ve asker yardımına ihtiyaç duymuştu. Bu haberi alan İbrahim Paşa, birliğindeki takviye kuvvet ile Çanakkale’ye yurdu savunmaya geldi. Oradaki herkes tek yürek olmuştu. İbrahim Oruç, çatışmalar en şiddetli halini almışken ordusuyla Çanakkale’ye girdi. Türk askeri canla başla yurdu-nu savunuyordu. O gün bizden çok kalabalık düşman ordusu karşısında çok fazla askerimiz şehit olmuştu. İbrahim paşa Çanakkale’yi neredeyse düşmanın elinden kurtarmıştı ki hain düşman gemide ordumuza pusu kurmuştu. Ordumuz düşmanın pususundan habersizdi. Askerimiz dinlenmeye gittiğinde düşman saldırıya geçti askerlerimizi tedbirsiz yakaladı ve ordumuz çok büyük yara aldı.

Bu arada İbrahim Paşa’nın oğlu Serkan Paşa, Bayburt’u düşmanın elinden almak için Bayburt fethine çıkmıştı. Bayburt, Serkan Paşa önderliğinde düşmanın elinden alındı. Bayburt’un kalesine büyük bir Türk bayrağı dikildi.

Bayburt fethini gerçekleştiren Serkan Paşa, babası İbrahim Paşa’ya Çanakkale savunması için askerleriyle birlikte yardıma koştu ve ordusuyla Çanakkale’ye geldi. İbrahim Paşa ve Serkan Paşa karargâhta toplanarak savaş planını çizdiler. Güçlü Türk ordusu müthiş mücadele sonucunda zafere ulaştı. Çanakkale’yi düşmanın elinden kurtarıp düşmanı denize döktüler.

Çanakkale'nin kurtuluşundan sonra savaş alanında galip gelemeyen düşman İbrahim Paşa'yı bir pusuda şehit düşürdü. Serkan Paşa'nın o gün dünyalar başına yıkılmıştı.

İbrahim Paşa'nın cenazesinden iki gün sonra düşman tekrar saldırıya geçti. Serkan Paşa öfkeyle kalktı en büyük birliğini düşmanın üstüne saldı. Rumlardan geriye kalan fani bedenleriydi. Serkan paşa şöyle dedi:

-Dünyanın tüm orduları gelse İslam'ın ordusunu yenemezler.

Serkan Paşa yaşlanmıştı, ölmeden artık çocukları arasında görev dağılımı yapmak istiyordu. Dört oğlunu yanına çağırdı ve onlara:

- Oğullarım ben yaşlandım. Artık yurdumuzu siz savunacaksınız, dedi.

Oğullarının birini doğu sınırına, birini batı sınırına, birini güney sınırına, diğerini ise kuzey sınırına koydu. Serkan Paşa vefat etti çocukları ve halk çok üzüldü. Ardından ağıtlar yakıldı.

Düşman dört yandan yurda baskı yapıyordu. Serkan Paşa'nın oğulları şöyle dediler: “Babamızdan bu toprakları nasıl aldysak çocuklarımıza da öyle bırakacağız. Vatanı canla başla savundular zafer üstüne zafer kazandılar. En küçük kardeş ya bir devlet oluruz ya da parçalanırız, dedi. Bu düşünceye tüm kardeşler katıldı ve güçlerini birleştirmeye karar verdiler. Artık daha da güçlüydüler.

Hep birlikte kardeşler: “Biz bir Türk ordusuyuz, Türk evladınız, zulmedici değil bağışlayıcı olmalıyız.” düşüncesiyle ülkelerini birleştirmeye karar verdiler.

GEÇMİŞİN İNTİKAMI

Rumuz: Geçmiş

Zeynep Önel

Bayburt Lisesi

Rüzgârın yüzüne çarpan esintisi Asel'in uzun, kumral saçlarını havada uçuşturuyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Onu izleyen şeyin ne olduğunu veya kim olduğunu bilmiyordu. Çatının baş döndürücü yüksekliği onu lunaparktaki dönme dolapları hatırlatıyordu. Göz kamaştırıcı İstanbul'a son kez baktı. Asel, sert esen rüzgâra karşın sırtını döndü, kollarını açtı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Biliyordu ki o şey onu izlemeye devam ediyordu. Etrafta ölüm sessizliği hâkimdi. Asel derin bir nefes aldı ve kendini boşluğa bıraktı. Bir kamyonetin üstüne çakıldı. Vücudunun parçaları etrafa dağılmış, birçok insan çığlıkları içerisinde cesede bakıyorlardı. Çatının kapısı açıldı. Siyah giyimli, damla gözlüklü, iri yarı bir adam geldi. Çatının kenarına ayağını koydu ve göğüs cebinden küçük bir defter çıkardı. Defterdeki dört kişinin üzerine çizikler atılmıştı. Asel BAYRAMOĞLU'nun adının üzerine çizdi ve sırt çantasının içinden tulum çıkardı ve üzerine geçirdi. Kıyafetlerini siyah bir çöp poşetine attı. Hızlı bir şekilde çatıdan çıktı. Yangın merdiveninin olduğu yere geldi. Kapının kilidini maymuncuk ile açtıktan sonra merdivenleri ikiye üçer inmeye başladı. Çöp konteynırına elindeki poşeti attıktan sonra etrafa yanan ambulansa ve polis ışıkları, kulaklarını, sağır edecek siren sesleri, haber muhabirleri ve meraklı halkın etrafını çevirdiği ceset, olay yeri inceleme ekibi tarafından fotoğrafları çekildiğini gördü. Hızlı ama rahat adımlarla arabasının önüne geldi. Evine doğru yol almaya başladı. Evinin önüne geldi. Kapısını hızlı bir şekilde kapattı. Yukarı çıkacağı sırada karşı balkondan gelen ses ile irkildi: "Bazı geceler çok uzun öyle değil mi Yusuf Bey?" Arkası-

nı yavaşça döndü. Mahallenin haddini aşmışlarından Mehmet amca'yı gördü. "Bazen böyle gerek Mehmet abi. Hoşuma gitse de gitmese de böyle olması gerekiyor." Mehmet amca masanın üzerinde olan purolardan birini aldı ve yaktı. Uzun bir nefes çekti, dışarı verdiği duman kapkaraydı. Ciğerden gelen bir öksürük ile konuşmasına devam etti. "Gençliğime benziyorsun," "ben kırk yaşındayım." dedi, alaycı ses tonuyla. Mehmet ona doğru yarım ağız bir gülüş attı. Daha puronun sonuna gelmeden bahçesine attı. "Ben yetmiş beş yaşındayım Yusuf Bey! Azrail ile soğuk bir savaş içerisindeyim." Yusuf "Mehmet amca sana hayırlı akşamlar. Allah'a emanet" dedi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Yusuf ayakkabılarını çıkaracak halde bile değildi. İçeri geçip salondaki üçlü koltuğa kendini attı. Gözlerini yumdu ve şakaklarını ovmaya başladı. Bir an için dört gencin hayatını sona erdirmek ona kendini bir cani gibi hissetmesine neden oldu. Peki ya ne yapacaktı? İzin mi verecekti onların yaşamasına; sokaklarda gezip, aile kurup, evlat sahibi olup, torun sevmelerine? Bu onun aldığı kültüre/eğitime aykırıydı. Bu onun insanlığına aykırıydı. Bu karmaşık düşünceler içerisinde gözlerini kapattı. Her şeyin başladığı o günü hatırlamaya çalıştı, her şeyin başladığı o günleri...

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur altında kornaya basan Yusuf, kızının bir an önce gelmesini bekliyordu. Deniz annesine el salladıktan sonra, çantasını başına koyduğu gibi arabaya koşmaya başladı.

Yusuf okula sürmeye başladı. Yusuf, karısı Selma ile yaklaşık on yıldır ayrıydı. Bu süre içerisinde Selma başka biriyle evlenmiş ve Yusuf da işinde birçok terfi almıştı. Kızı bu zaman içerisinde büyümüş genç kız olmuştu. Yusuf, Deniz'e şöyle bir baktı. Kızını belki de bu dünyada ki her şeyden çok seviyordu. Değer verdiği tek kişi oydu. Onun saçının tek bir teline dahi dünyayı yakardı. Okula geldiklerinde Deniz babasına sarıldı ve arabadan inip okula doğru koşmaya başladı. Yusuf da işine yol aldı.

Yusuf siber suçlarla savaşan bir polis memuruydu. Kadıköy'deki karakola geldiğinde neredeyse herkes hazır ola geçmişti. Sonuçta o buranın baş komiseriydi. Yardımcısı Eda'nın elinde birkaç dosya ile beklediğini gördü. Yine bir iş başıydı. Mesai bitince Eda'yı da bırakıp evine geçti. Ağır adımlarla yukarı çıkmaya başladı. Yusuf evine geldi. Bıkkınlıkla montunu çıkarıp koltuğu attı ve buzdolabından soğuk bir su almak için gittiğinde dolapta asılı olan tarihi gördü. 10.10.2017 bu neyin tarihiydi? Kağıdı çevirdi. 'Deniz'in doğum günü'

yazıyordu. Tabi ki o unutmuştu. Telefonunu çıkarıp tarihe baktı. Daha üç gün vardı. Bu vakit içerisinde bir şey bulması gerekti.

Deniz sabah okula gitmek için erkenden kalktı. Giyindi ve aşağı indi. Deniz üvey babasının yüzünü dahi görmeyi sevmemediğinden sabah kahvaltısını yapmazdı. Kapının önüne geldi ve ayakkabılarını giydi ve okula gitmek için yol aldı. Okula giriş yaptığı gibi Nida arkasından gelip boynuna sarıldı. “Günaydın” dedi ve yanağından öptü. Önüne geçti. Onu elinden tutup sınıfa götürdü. Deniz çantasını masaya koydu, kafasını yasladı. Nida da karşısına oturdu. Derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırdı “Doğum günüm yaklaşıyor ama kimsenin kutlamak gibi bir planı yok gibi duruyor.” dedi. Nida ayağa kalkarak “Umutunu kaybetme elbet biri hatırlar.” dedi ve sınıftan çıktı. Birkaç dakika sonara elinde pasta ile Hilmicem ve Arda sınıfına geldi. Hilmicem elindeki pastayı öğretmen masasının üzerine koydu ve Deniz’in önüne geldi. Eğildi ve gözlerine bakıp ellerini tuttu “Sana harika şeyler veremem ama sevgim senin olabilir. Sonsuz ve büyük sevgim. Benimle çıkar mısın?” dedi duygusal bir ses tonuyla. Deniz elini kaldırıp sert bir tokat attı. “Sen benim sadece arkadaşısın. Bunu iyice kafana sok.” dedi ve hızlı bir şekilde sınıftan çıktı. Hilmicem ayağa kalktı ve öfkeyle sıraya vurdu yere oturdu. Arda hemen yanına çömeldi. Garip bir şekilde gülümsüyordu. “Şu kızın peşini bırak.” dedi ve elindeki pastayı yemeye başladı. Hilmicem ona baktı. Gözlerinden ateş çıkıyordu. Bu olay artık onun için bir gurur meselesine dönüşmüştü.

Gece Deniz’in telefonu çalmaya başladı onu arayan Nida’ydı. Deniz ders-ten başını kaldırıp telefonuna baktı. “Efendim” dedi. “Hadi dışarı çıkıp gezelim.” dedi. Deniz “Olmaz ders çalışıyorum, daha sonra.” dedi. “Bak eğer gelmezsen ömrüm boyunca seninle konuşmam.” dedi çocuk gibi sesiyle. Deniz gözlerini devirerek. “Tamam giyinip geliyorum.” dedi. Üstünü giymeye başladı. Odasındaki pencereden atladı. Nida araba ile geldiğinde yanında Arda ve Asel’i gördü. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Tam o sırada Nida kapıları kilitledi. “Öyle gezeceğiz.” dedi. Yavaş ve farlar kapalı bir biçimde ormanlık alana geldiler. Nida arabayı durdurdu ve “Yolun gerisinde yürüyeceğiz.” dedi. Arabadan inip büyük ve hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Orman evini gördüler kapıyı çaldılar. Kapı açıldığında Deniz’in kalbi korkudan çarpmaya başladı. Karşısında Hilmicem’i gördüğünde Nida’nın yüzüne baktı. Ağzı kullaklarına varırcasına gülümsüyordu. Deniz tam gideceği sırada Asel kolundan tutup içeri soktu. Arda kapıyı kilitledi ve Hilmicem, Deniz’i yukarı kata çıkardı

ardından koltuğa oturttu. Ellerini başına koydu, sinirliydi ve Deniz'in ağlaması onu daha da sinirlendiriyordu. Arkasına dönüp su şişesinden su doldurmaya başladı. Deniz de fırsattan istifade ayağa kalkıp merdivenlere doğru koşmaya başladı. Hilmicem, Deniz'in kolundan tutup sarsmaya başladı. Deniz çığlık atıyor ve Hilmicem'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Debeleniyor ve çığlıklar atıyordu. Hilmicem, Deniz'i itekledi. Deniz kafasını duvara çarptı ve dengesini kaybedip merdivenin korkuluğuna çarptıktan sonra merdivenden yuvarlanmaya başladı. Nida, Deniz'in kıpırtısız bedeninin yanına geldiğinde başının arkasından kan geldiğini gördü. Elini boynuna götürdüğünde nabzının atmadığını fark etti. "Ölmüş!" dedi sessizce. Asel bir anda bağırıp ağlamaya başladı. Arda tırnaklarını yiyordu. Nida telefonunu çıkardı, polisi arayacağı sırada son kez Hilmicem'e baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Az önce bir insanın canını almasına rağmen hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Yusuf merkezde vardiyaya kalmış. Masada çalan telefon ile irkildi. Masaya doğru geçti ve telefonu açtı. "Efendim kimsin?" dedi aşağılar bir sesle. "Baş Komiser Yusuf Akyıldız ile mi görüşüyorum?" dedi. Yusuf derin bir nefes alarak. "evet benim, ne oldu?" dedi. Karşıdaki ses istifini bozmadan devam etti. "Kızınız Deniz Akyıldız, Dağtekin orman evinde ölü bulundu." dedi. Yusuf elindeki telefonu bir anda bıraktı ve koşmaya başladı. Aşağı indi ve arabasına bindi. Eve geldiğinde ambulansları ve polisleri gördü. Selma'nın kendini yerden yere vurduğunu ve Hasan'ın onu sakinleştirmeye çalıştığını gördü. Siyah bir torbanın içinde kızının uzun siyah saçlarını gördü ve torbaya yaklaştı. Kızının masmavi gözlerinin artık su gibi şeffaflaştığını fark etti. Başını sağa doğru çevirdiğinde ona bakan Hilmicem'i gördü. Suratında zerre kadar bir ifade yoktu. Yusuf o dört çocuğa doğru yürümeye başladı. Ani bir hareketle Hilmicem'in yakasını kavradı ve "Kızımı sen öldürdün." diye bağırdı. Hilmicem de yüzünü buruşturdu. Yusufun ellerinden tuttu "Senin o değişik kızına az bile yaptık" dedi özgüvenli bir sesle. Yusuf, Hilmicem'in kafasını avuçladı ve kulağına doğru konuşmaya başladı: "Kızıma ne yaptıysanız, ben de size aynısını yapacağım. Hepiniz son nefesinizi verene dek sizinle oyunlar oynayacağım fakat bunu sen onlara söyleyemeden öleceksin. Hem de kendi isteğinle." dedi. Kafasını bıraktı. Arabasına yöneldi. Direksiyonun başına geçip arabayı sürmeye başladı. O an kızının intikamı için yemin etti. Tabi onları vurarak değil psikolojileri ile oynayarak intihar ettirecekti. Kızının intikamını kendi yöntemleri ile alacaktı.

Gözlerini kapattığı koltukta tekrar açtı. Banyoya girdi ve soğuk suyu açıp

duş aldı. Takım elbisesini giyinip evden çıktı. Bahçe kapısının önünde Mehmet amca'yı gördü. Mehmet derin bir nefes alıp verdi. "Beni herkesten sakladın, kızından, karından en önemlisi de kendinden. Yıllarca bana 'Mehmet amca' diye seslendin sesimi çıkarmadım. Lakin anlıyorum ki bu son gecen, al bu çiçekleri torunuma götür. Ona şu hayattaki tek hediyem bu olsun." dedi ve evine doğru gitti. Yusuf yaşlı adama baktı ve arabasına binip yol aldı. Mezarlığa yaklaştığında farlarını kapattı ve arabadan indi. Kızının mezarına doğru yürümeye başladı. Dua okumaya başladı. Belindeki silahını aldı ve başına doğrulttu. Belki de 40 yıllık hayatında ilk defa ağlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp tüm gücü ile tetiğe bastı. Büyük bir gürültü tüm mezarlığı kapladı. Ağaçların üzerindeki kuşlar uçuşmaya başladı. Yusuf'un cansız bedeni kızının yanı başına yığıldı. Başında ağlayacak kimsesi yoktu fakat şu dünyada sevdiği kişinin yanında ölmüştü.

Bu, bir babanın "Senin saçının bir teline dünyayı yakarım." sözünü, file dökmesinin hikâyesiydi.

KAYIP MEKTUP

Rumuz: Mektup

Nazlıcan Saka

Bayburt Lisesi

Sabah erkenden kalktı, dolabını açtı ve her kız gibi ne giysem diye düşündü. Artık lacivert etek, beyaz gömlek, lacivert kravat ve beyaz uzun çorap giymek zorunda değildi. Koyu mavi bir pantolon üzerine pudra pembesi yumuşak tüylü bir kazak geçirdikten sonra dolabın kapağını kapattı ve aynaya baktı; sıra saçlarına gelmişti. Nasıl yapmalıydı? Düz bırakıp arkaya doğru mu toplamalı yoksa maşa mı yapmalıydı ya da olduğu gibi mi bırakmalıydı? Zaten dalgalıydı saçları. Yüzü öylesine güzeldi ki ne yapsa çok yakışır. Saçları için çoktan karar vermiş maşa yapmıştı bile. Çıkmak için hazırdı, çok güzel olmuştu. Sade ve şık tam bir genç kız gibi, babasına -duyacakmış ümidiyle- seslendi: “Ben çıkıyorum.” dedi. Ayakkabılarını giydi ve çıktı. Okula varması biraz zaman aldı ama sonunda gelmişti. Artık üniversiteliydi. İstedığı üniversitede istediği bölümü kazanmış, çabalarına değmişti yani. Okulun kampüsüne adımını atar atmaz farklı bir hava karşılıyordu insanları. Handan, hayran hayran etrafı dolaşırken arkadan bir el uzandı. Handan arkasını döndüğünde orta yaşta bir çocuk elinde bir mektup ona bakıyordu. Elindeki mektubu Handan’ın eline tutuşturmuş, Handan daha ne olduğunu anlamadan çocuk çoktan gitmişti. “Kimdi o çocuk, beni nereden tanıyordu, burada ne işi vardı?” diye düşünürken bir banka oturdu, içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Niyeydi ki? Tam mektubu açmış okuyacaktı ki bir ses duydu başını sesin geldiği yana çevirince Merve’nin ona doğru geldiğini gördü. Bu durum Handan’ı çok mutlu etmişti. En azından artık yalnız değildi okulda. Mektubu tekrar kapatıp

çantasına koyduktan sonra ayağa kalktı ve Merve ile görüştü, Merve'yi uzun zamandır görmüyordu. En son lise ikide görüşmüştü onunla. Babasının tayini çıkınca ailesiyle birlikte Denizli'ye gitmişti. Üç yıl sonra karşılaşmak, ikisine de iyi gelmişti. Merve, Handan'ın yanına oturdu, biraz sohbet ettiler. Hal hatır sorduktan sonra Merve, Handan'ı arkadaşlarının yanına götürdü. Handan girişken bir kızdı, hemen kaynaştı Merve'nin arkadaşlarıyla.

Sohbete doyum olmuyordu ama derse gitmeleri gerekiyordu; ilk günden ilk derse geç kalmaları hiç hoş olmazdı. Dersten sonra Merveler bir şeyler yapacaklarını söylediler fakat Handan onlara katılamayacağını söyleyip eve gitmek için yola çıktı, okul ile ev arası bayağı uzundu. Eve gelmişti, artık kıyafetlerini değiştikten sonra aklına aldığı mektup geldi tam çantasından mektubu alıp okuyacaktı ki babasının sesini duydu saat daha üçtü, evde ne işi vardı ki? Odasından çıktı babası daha yeni ayıkmiş evden bile çıkmamıştı. Babasına yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra ortalığı topladı, akşam olmuştu artık ama mektubu hâlâ okuyamamıştı. Odasına geçti, çantasından mektubu çıkaracağı anda mektubun çantada olmadığını fark etti. Nerede düşürmüştü ki acaba? Üzülmüştü. İster istemez merak ediyordu mektupta yazanları. Saat epeyce ilerlemiş uykusu da gelmişti Handan'ın. Saatin alarmını kurduktan sonra yatağına geçti, bir sağa dönüyor bir sola dönüyordu ama bir türlü uyuyamıyordu. Mektupta yazanları merak etmeden duramıyor, “Acaba mektupta ne yazıyordu?” diye düşünmeden edemiyordu. İyice vakit geçmişti, artık göz kapakları gidiyordu. Saat 07.45'ti, alarm çalmıştı. Ders 10.00'da başlayacaktı ama yol uzun olunca erken kalkmak zorundaydı. Yatağından çıktı, yüzünü yıkayıp yatağını topladıktan sonra dolabın önüne geçmişti. Galiba daha ikinci günden canı sıkılmıştı ne giysem düşüncesinden. Eski kıyafetlerini mi özlüyordu ne! Yine de bunun zevkli olduğunu düşündü ve seçtiği kıyafetleri giydi. Babası henüz gelmemişti. Biraz atıştırdıktan sonra çantasını aldı ve çıktı. Okula geldiğinde gözü bir yandan Merve'yi bir yandan dün eline mektubu sıkıştırıp giden çocuğu arıyordu. Çocuktan iz yoktu ama Merve'yi görmüştü bile. Birlikte okula girdiler, sınıfa çıktılar ama aklı hala mektuptaydı. Dersin hocası gelmişti, garip bir kadına benziyordu. Hayattan ümidini kesmiş gibiydi.

Bugün dersleri erken bitmiş eve erken gelmişti, eve girdikten on beş dakika sonra kapı vuruldu büyük bir ihtimalle babası gelmişti; çünkü evde yoktu.

Kim bilir yine nerede sabahlamıştı. Kapıyı açtı fakat kimsecikler yoktu

yerde duran mektup dışında. Bu, çocuğun eline sıkıştırdığı fakat Handan'ın sonradan kaybettiği mektuptu. Heyecanlanmıştı istemsizce, mektubu hemen okumaya başladı, ilk kelimesinde kitlenmiş ti Handan, "ANNEMM..." yazıyordu.

Handan'ın bir yanı hep eksikti, annesi yoktu. Ölmemişti ama yoktu; onları terk etmişti. Kızını, ailesini terk etmişti. Handan'ın hatırladığı tek şey bavuluyla kapıdan çıkan bir kadın dilinden dökülen iki kelimeydi: "Üzgünüm kızım". Annesinin neden üzgün olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. "Anne nereye gidiyorsun?" bile diyememişti. Okulda ne zaman anne konusu açılrsa oradan uzaklaşır, boynu bükülüydü. Arkadaşları anneleriyle övünürken Handan ağzını bile açamazdı, boğazında hep bir düğüm oluşur yutkunamazdı bile. Handan okulun ilk zamanları çok zorluk çekmişti ama alışmıştı annesizliğe, en azından kendini öyle kandırıyordu, belki de öyle inanmak istiyordu. İçindeki özlem gün geçtikçe kine dönüşüyordu. İyisini düşünemiyordu "belki" diyemiyordu artık annesi için; bas bayağı terk etmişti kendisini. Nedendi bütün bunlar? O küçücük yaşta neden terk etmişti annesi. Oysa Handan'ın en ihtiyaç duyduğu dönemdi. Gerçi anneydi mesele. Ne zaman ihtiyaç duymaz ki insan yedisinde de yetmişinde de aynı. İsyan etmiyordu ama NEDENDİ bu yaşta boyundan büyük acılar?

"ANNEMM... Bu mektubu sonuna kadar oku ve sonra beni tekrar yargıla olur mu meleğim."

"Biz babanla birbirimizi çok sevdik. Senin müjdeni babana verdiğimde ne yapacağını bilememiştik, öylesine haykırmıştı ki "Baba oluyorum" diye bütün memleket duymuştur. Baban hep hissediyor, sürekli kızımız olacak diyordu. Doktordan kızımız olacağını duyunca pembeş pembeş şeyler almaya başladı baban. Dokuz ay on gün sonra sen doğdun meleğim, öylesine küçüktün ki dokunmaya, öpmeye, kokunu içime çekmeye kıyamaz haldeydim. Baban seni ilk kucağına aldıktan sonraki halleri, kokunu içine çekişini "kızım" deyişi, sana bakışı bir gün olsun değişmedi. Ta ki babaannen evimize yerleşene kadar. Babaannen evimize geldikten sonra babanın bize bakışları değişmişti. Eve koşarak gelen adam artık eve gelmiyor, hiçbir ihtiyacımızı karşılamıyordu. Babaannen de bu durumun benim suçum olduğunu söylüyordu: "Karı olup da bir adamı elinde tutamadın." diyordu. Babaannen sözleriyle yerle bir ediyordu beni, dayanamıyordum ama senin için katlanmak zorundaydım. Babaannenle

babanın konuşmalarına şahit oluyordum, babaannen beni babana kötülüyordu sürekli. Bir gün baban eve erken geldi. Babaannen yine babanla konuşuyordu. Bu seferki diğerlerine hiç benzemiyordu. “Boşan annem, boşan. Bu kadın seni idare edemiyor, mutsuz olacağına boşan huzurlu mutlu ol.” demişti. Baban da başıyla onaylayıp “Böyle olmuyor zaten anne.” demişti. Sanki dünyam başıma yıkılıvermişti, hiç bozuntuya vermedim. Gelip oturdular, yemek yedik. Sonra seni yatırdım. Biz de yatmaya gittik. Daha baban ağzını açmadan ben söyledim boşanmak istediğimi. Baban da başıyla onayladı. Biz boşandıktan sonra seni de alıp gidecektim bu evden, hazırlanmıştım. Bavulumu aldım, seni giydirirken babaannen “Handan burada kalacak.” dedi. Sensiz gitmeyeceğimi ne kadar söylersem söyleyeyim izin vermedi. Ben de onu dinlemedim seni giydirdim tam çıkacakken babaannen “Seni de kızını da vurdururum.” demişti. Babaannen dediğini yapan bir kadındı. Kendi hayatımdan değil senin hayatından korktum; daha çok küçüktün ve seni öylece bırakıp çekip gittim. Ama peşini asla bırakmadım. Sana sürekli ulaşmaya çalıştım ama babaannen sana ulaşmamı hep engelledi bir şekilde. Artık evinize bile gelemiyordum, bir süre sonra mektup yazmaya başladım, mektuplarımı okuyup bana geri yazacağını düşünüyordum. Bir gün kapı çaldı, postacıydı. Elinde bir zarf tutuyordu. Senden geldiğine öylesine inanıyordum ki postacı “iade” diyene kadar. Tabii bütün hayallerim yıkılmıştı. Sana gönderdiğim bütün mektuplar geri geliyordu. Belki soracaksın bana “neden şimdi, neden önceden değil de şimdi çıktın karşıma?” Haklısın ama her şey senin içindi, her şey senin için. Seni küçük yaşta alamazdım; çünkü sana bakacak güçte değildim, bunları sana sen küçükken yazamazdım; bunları anlamak için çok küçüktün... ÖZÜR DİLERİM KIZIM; senin adını Handan koyduk ki yüzünden gülücükler eksik olmasın ama benim yüzümden hiç gülmedi o melek yüzün. ÖZÜR DİLERİM BİRTANEM; arkadaşların anneleriyle övünürken bir kere olsun “benim annem” diyemediğin için. ÖZÜR DİLERİM MELEĞİM; seni bunca yıl annesiz bıraktığım için.”

HAYALİNİN PEŞİNDEN KOŞ

Rumuz: Halfikale

Sabri Şahin

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ahmet ve Mehmet dışarıda gezerken Ahmet'in babası Ahmet'i yanına çağırırdı. Ahmet Mehmet'i de yanına çağırırdı, Mehmet de onunla birlikte Ahmet'in babasının yanına gitti. Ahmet'in babası Mehmet'e araba sürmeyi öğretmek için çağırmıştı. Hep birlikte arabaya bindiler ve şehir dışında trafiğin az olduğu bir yere doğru gittiler. Mehmet arabayı süren Ahmet'i izlerken arabayı süremediği için üzüldü ve canı sıkıldı. İşleri bittikten sonra evlerine döndüler.

Akşam yemeğinde Mehmet babasına bugün Ahmet'in babasıyla araba sürmeye gittik, keşke bizim de arabamız olsaydı diye serzenişte bulundu. Ahmet araba sürdü ama ben süremedim bu nedenle çok üzüldüğünü söyledi. Babası bu konuyu duyduktan sonra, araba almaya çalışacağını Mehmet'e söyledi. Araba alma ihtimali bile Mehmet'i çok sevindirmişti. Gel zaman git zaman Mehmet'in babası parayı hazırladı ve ikinci el bir araba buldular arabayı aldılar. Mehmet arabayı görünce çok mutlu oldu. Arabanın içine bindi ve arabayı incelemeye başladı.

Ertesi gün babası Mehmet'e hemen arabayı sürmeyi öğretti. Mehmet, arabalara ilgisi olan bir çocuk olduğu için araba sürmeyi hemen öğrenmişti. Mehmet arabalar hakkında inanılmaz bilgilere sahip oldu. Araba hakkındaengin bilgilere sahip olan Mehmet aldıkları arabanın kazalı olduğundan şüphelenmeye başladı. Hemen arabayı babasıyla birlikte tamirciye götürdüler. Tamirci arabayı makineye sokarak arabanın kazalı olduğunu Mehmet ve babasına anlattı.

Mehmet babasına arabayı aldığı adamı aramasını istedi. Babası hemen aradı ve arabanın kazalı olduğunu anlattı. Adam arabayı geri getirmesini istedi ve Mehmet'in babası arabayı geri götürdü.

Mehmet bu konuda hem üzüldü hem de seviniyordu çünkü arabalara olan ilgisi onu derslerinden alıkoyuyordu. Arabalarının olmadığına derslerine daha fazla zaman harcayacağını biliyordu. Babası Mehmet'e artık araba almayacaklarını söyledi.

Mehmet arabaları olmadığı için derslerine daha da fazla zaman ayırabiliyordu üniversite zamanı gelip çatmıştı Mehmet'in aklında Mühendislik Fakültesi'ni kazanmak vardı çünkü ilgi alanı o idi.

Sınav gelip çatmıştı. Mehmet üniversite sınavını başarıyla atlattı sınav sonuçları geldiğinde Mehmet İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği'ni kazandığı öğrenince çok sevinmişti. Artık en büyük hayaline ulaşmaya az kalmıştı. En büyük hayali Türkiye'nin ilk yerli otomobilini üretmekti.

Mehmet bir yandan üniversitedeki derslerini sıkı sıkı çalışırken diğer yandan arabalar hakkında inanılmaz bilgiler ediniyor ve bir yandan da okul masrafları için sanayide tamircinin yanında çalışıyordu.

Okulu ilk sırada başarıyla bitiren Mehmet'in peşine Türkiye'deki ünlü araba markaları onu kendi şirketine almak için sıraya girmişti ama Mehmet'in aklında çocukluk hayali olan ülkenin ilk yerli imkânlarla üretilen arabasını yapmak vardı, çünkü yerli arabayı üreterek ülkesini ileri taşımak ve insanların daha ucuz arabaya binmesini sağlamak vardı. Kendisi de araba almanın ne kadar zor bir şey olduğunu çocukluğunda yaşadığı anılardan çok iyi biliyordu.

Mehmet üniversiteyi bitirdikten on yıl sonra hayallerine ulaşmıştı. Ülkenin ilk yerli arabasını üreten şirketin sahibiydi.

ÖLÜMÜNE GÖKYÜZÜ

Rumuz: Gamsız Kuş

Fadime Şeker

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Sabahın soğuğu pencereleri adeta usandırmıştı. Çünkü erken saatlerde hava pek sıcak olmazdı, güneş ne kadar vurursa vursun boşunaydı. Bu saatlerde herkes uyur fakat o annesinin bağırıtı sesinden dolayı uykudan ürkeerek kendini yerde bulurdu. Neye uğradığını şaşırırmamıştı aslında, yine annesinin kalkıp ahırda bulunan hayvanlara ot ve saman verip tavukların altından yumurtaları da alıp eve gelmesiydi. Oflaya puflaya ahırın yolunu tuttu. İşini bitirdikten sonra yumurtaları alıp sıcacık eve girmek için büyük adımlar atarak yürüyordu. Ta ki yumurtaları düşürene kadar... Annesi Bilge Hanım da tam o sırada soba için odun almaya iniyordu. Kızı Esma'yı üzgün, yumurtaların da paramparça olduğunu görünce başladı azarlamaya... Üzülmüştü. Hemen içeri girdi okul üstünü giyinip kahvaltı da yapmadan okulun yolunu tuttu. Esma'nın köyünün yolları aşırı çamurluydu. Ayakkabılarının çamur olmasını istemiyordu. Esma da akıllı bir kızdı, evinde bulunan poşetleri ayaklarına bağlar okula yetismeye çalışırdı. Bunu yaptığı için bir çok arkadaşı onunla dalga geçerdi ama o aldırıyor su çekmeyen ve çamur olmayan ayakkabıları onu mutlu ediyordu. Okulun yakınındaki poşetleri ayaklarından çıkarır ve taşların arasına sıkıştırırdı. Esma arka sıralarda otururdu ön sıralarda daha çok çalışkan ve zengin insanların çocukları bulunurdu. Aslında pek arkadaşı yoktu. Teneffüslerde bile karınca yuvalarını seyreder ve beslenme çantasında bulunan ekmek kırıntıları da dallarda acı acı öten kuşlara vermek için uğraşıyordu. Tam o sırada dallarda duran kuşlara bakarken gökyüzünde bir şeyin uçtuğunu fark etti. Ne olduğunu gerçekten anlamamıştı. Birden öğretmeni Akif Bey'e doğru

koştı ve bu gökyüzünde çizgi çizen şeyin uçak olduğunu anlamamıştı. Birden öğretmenine bu gökyüzünde çizgi çizen şey nedir, diye sordu. Akif Bey de bu gökte çizgi çizen şeyin uçak olduğunu söylemişti. Fakat Esma bunu ilk defa duymuştu. Peki bu ne işe yarıyordu. Esma birden, öğretmenine bunun amacı resim çizmek mi? diye sordu. Öğretmeni gülmeye başlamıştı ve güler gülmez, bu uçaktır Esmacığım, bunun amacı resim çizmek falan değil! Bu insanların birbirlerine konuşmasını sağlayan bir hava aracıdır, demişti. Ağzı açık kalan Esma bir müddet şaşkınlığını gizleyemedi. Birden kendi kendine, demek insanlar da uçabiliyor vay be! diyerek uçağın gidişini izledi.

Ders bitmişti. Taşların arasında bulunan poşetleri sıkıştığı yerden çıkıp ayaklarına bağladı. Esma daha çok diğer yolu kullanırdı. Çünkü orada milyonlarca uçan kelebekler vardı. Kelebeklerin arasından geçmek ve onlar ile oyun oynamak onu mutlu ediyordu. Vakit doluyor, güneş kayboluyor ve karanlık çöküyordu. Korkmuştu eve koşarak yetişmeye çalışıyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki ayağından fırlayan poşeti bile fark etmemişti. Çamurlara batıp çıkıyordu. Üzerine sıçrayan çamurları bile eve geldikten sonra fark etti. Annesi Bilge Hanım kızını çok severdi fakat eşi Necdet Bey'in gurbette iken Alman bir kadın ile tanışıp evlenmesinden dolayı Bilge Hanım kendini kötü hissetmişti. Bu yüzden de eşinin yokluğunu da hep kızından çıkarırdı. Her neyse günler gelip geçiyordu.

On dört yaşında, genç bir kız olmuş küçüklüğünden beri hayalini kurduğu uçma hayalini gerçekleştirmek için pilot olmak istiyordu. Başarılı bir kızdı. Sınavlardan yüksek almış köyünden 160 km uzakta okuyacağı bir lise kazanmıştı. Her şey yolundaydı. Üniversiteyi de Ankarada THK'da okumuştı, adım adım ilerlediği bu yolda hayallerini gerçekleştirmek istiyordu. Uçmak onun için özgürlüktü dünyaya tekrar gönderilseydi o kuş olarak gelmek isterdi. Yani uçma sevdası bu kadar büyüktü. Bütün eğitimleri almış her düşmanın mantığını kavramış artık uçmaya gelmişti. Koltuğuna oturdu, derin bir nefes aldı. Emniyet kemerini sıkı bağladığından emin olduktan sonra ileri doğru uçağını hareket ettirdi. Zaten uçmak için bu günü bekliyordu. Uçak tek kişilikti. Yalnız kalmıştı, korkuyordu. Ama uçma sevdası daha ağır basıyordu. Kalkışa hazırды yerden yavaşça kalkıyordu. Yeryüzünden yüzlerce insan onu alkışlıyordu. Gururluydu hem de fazlasıyla...

Tam bu sırada onu rahatsız eden bir şey vardı. Nefesi daralıyor, kalbi sıkıyor, her tarafını ter basıyordu. Hayatında ilk defa bu kadar büyük acı hisset-

mişti. En kötüsü de kendine ne olduğunu anlamamıştı. Şaşkındı. Dengesini kaybetmişti. Fazla yerden yüksek değildi. Fakat dengesini kaybettiği için uçakla birlikte yere çakılmıştı. Herkes şaşkındı. Uçağı dumanlar sarmış göz gözü görmüyordu. Esmâ uçağın içinde sıkışmış uzun saatlerdir, orada öyle bayılmış bekliyordu. Her şeyden habersiz...

Esmâ uçağın içerisinde çıkarıldı ve hastaneye kaldırıldı. İki saatir sıkışık kaldığı yerde fazla duman çekmiş ve zehirlenmişti. Her tarafı kırık içinde tanınmayacak durumdaydı. Kan kaybı da fazlaydı. Durumu çok kötüydü, zamanla yarışmak demek bu olsa gerek... Kan arayışı başlamıştı. Aranan kan kısa sürede bulunmuş ve hemen ameliyata alınmıştı. En iyi ve başarılı doktorlar onu hayata bağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hastane köşelerinde dua eden Bilge Hanım doktorlardan bir ümit bekliyordu. Bir ay boyunca hastanelerde kızını da öyle yoğun bakımda gören Bilge Hanım ümidi kesmişti ki tam o sırada doktorlardan iyi haber geldi. Fakat kötü haber de vardı. İyi haber yoğun bakımdan çıkmasıydı kötü haber ise artık pilot olamayacağını her zaman yatağına bağımlı kalacağını söylediler. Esmâ buna çok üzölmüşü. En büyük hayalini gerçekleştiremedi. Belki şu an gökyüzünün kucağında değildi ama o yaşıyordu. Bu yüzden hayallerini yaşatmak istiyordu. Fakat üzücü bir olay oldu. Esmâ'nın küçük bedeni fazla dayanamamıştı. Belki bu hayatta uçamadı ama o melek olup uçmuştu bu dünyadan. Belki de gökyüzünden bizi seyreliyordur. Bilemeyiz.

Rumuz: Firari

Abdulkadir Şimşek

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

İstanbul ne güzel bir şehirdir... Hayat dolu, gam dolu, keder doludur. Sevgi dolu, aşk doludur.

“Tebrikler Ali şiirini çok beğendim.” Ali öğretmeninden bu iltifatı duyduktan ve arkadaşlarından beğeniye kaptıktan sonra gururla yerine oturdu. Arkadaşları, öğretmenleri Ali’nin şiirini çok beğenmişlerdi. Ali’yi her gördükleri yerde takdir ve tebrik ediyorlardı. Okul biter, herkes evine gider, Ali ise sınıfta biraz vakit geçirerek evine giderdi. Başarılı bir öğrenci tek tutkusu, hayattan zevk aldığı tek şey boş bir kâğıda güzel ve anlamlı yazılar yazmaktı. Kendine özgü çok şiir, deneme, kompozisyon yazıları vardı. İçini yazılarla kâğıda dökerdi. Kâğıtla, kalem dostu gibiydi Ali’nin. Büyük bir aşk gizliydi kalbinde. Her geçen gün köreltiyordu kalbini bu aşk. Dünyevi bir şey değildi. Manevi değer taşıyordu sanki. Her zamanki gibi içini, kalbinin derinliklerindeki bu hissiyatı kâğıda dökmek istedi. Fakat yazacak gibi değildi bir şeyler eksikti sanki içindeki hissiyatı hala çözememişti. Çok istiyordu yazmayı belki geçecekti yazınca kalbinin derinliklerindeki bu gizli saklı his. Rahatlayacaktı biraz da olsa ama bu his kalbinin derinliklerinde bir yere gömülüydü.

Yatağına serilmiş tatlı tatlı, mışıl mışıl bir uykuya dalmıştı. Bu güzel uykusu devam ederken birdenbire uyanıverdi. Sanki bir el onu dürtmüş gibiydi. Yatağından doğrularak anlamsızca etrafına bakıyordu. Mutfağa gidip bir bardak ılık su içti. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Hâlâ uykunun sarhoşluğu etkisinde

kalan Ali yatağına geri dönüp uzandıktan sonra tam uykuya geçecek anda bir ses duydu, ilk başta anlayamamıştı bu sesi. Sese biraz daha kulak verince ezan sesi olduğunu anlamıştı. Ne güzel bir sestti. Ne kadar da içten okuyordu. Uyku-lydu, ezana olan saygısından dolayı yatağından doğruldu ve ezanı dinlemeye başladı. Sonra içinden şöyle sayıkladı: “Ey mübarek hoca uykunu bölmüşsün sırf Allah’ın rızasını gözeterek Müslümanları namaza kaldırmak için haykırı-yorsun.” Ali ezanın bitişıyle uyuya daldı. Sabah yedi gibi kalkıp okula gitmek için hazırlandı. Annesi ona en sevdiği kahvaltıyı yapmıştı. Annesine sarıldı, annesini öptü ve kahvaltıdan bir lokma bile almadan halsiz bir şekilde okulun yoluna koyuldu. Annesi Ali’ de bir hal olduğunu anlamıştı.

Okula gelen Ali uykusuz, halsiz bir şekilde kafasını sıraya koydu. Ve dört ders uyudu. Sonra derste birden bire uyandı. Yine ezan sesine uyanmıştı. Hal-sizdi, başını kaldırdı yine ezan sesini dinlemeye koyuldu. Ezan sesi kesilince içinde bir sorumluluk birikti. Bu duygu içerisinde yerinden kalktı ve o sırada tam zil çaldı. Ve servisine binip evine geldi. Öylece kafayı koyup yattı. Öğlen-den sonra da okula gitmedi. Uyudu uyudu... Sonra birden bire yine uyandı. Ali’yi uykudan uyandıran sestti bu. Ali tekrar kalkıp ezan sesini dinlemeye baş-ladı. Ezanın bitişıyle eline yine kalem kâğıt alıp yazı yazmaya koyuldu yazının konusu ise kalbinin derinliklerinden hiç gitmeyen o histi. Fakat bir iki cümle-den fazla bir şey yazamamıştı. Sonra kapı çaldı ve Ali kapıyı açmak için kalktı ayağı ve kapıyı açtı. Babası gelmişti içeri girer girmez “Hadi Ali ezan okundu senle ikinci namazını kılalım.” dedi. Ali kalkıp hemen babasıyla beraber abdest aldı ve namaz kılmaya başladılar. Namazdayken içine bir huzur girmişti birden bire içinde bir mutluluk belirmişti. Namaz kıldığı için o kadar mutlu o kadar huzurluydu ki içi içine sığmıyordu. Artık kalbinin derinliklerinde bulunan o his birden bire ortadan kaybolmuştu. Yüzü anlamsızca beliren tebessümler içeri-sindeydi birkaç gündür süren halsizliği ortadan kaybolmuştu. Bundan sonra bu huzuru tatmak için her gün babasıyla birlikte her vakit namazı kılıyorlardı. Ve içi her seferinde huzur ve maneviyat doluyordu. Her anının bu duygular içerisinde geçmesini arzu ediyordu. Ve son olarak yatsı namazını eda ettikten sonra uykuya daldı. Huzurlu, güzel bir uyku çekti. Sabah uyanır uyanmaz direk okulun yolunu tuttu. Okulun bahçesinin önünde en yakın arkadaşı olan Hüsey-in’i gördü ve Hüseyin’e başından geçen bu olayları en ince ayrıntısına kadar anlattı. Namaz kılarken bulduğu huzuru, namaz kılmadığı zamanlarda içinde olan kötü duyguları Hüseyin’e anlattı

Ders zili çalınca sınıfa doğru ilerleyen Ali ve Hüseyin sınıfın kapısının üzerinde asılı olan kâğıda bakakaldılar. Kâğıdın üzerin de HZ. Peygamberimiz(sav.)'in “namaz dinin direğidir” hadis-i şerifi yazmaktaydı. Okulda son zil çalınca Ali koştura koştura eve gitti. Hemen kalemi kâğıdı önüne alıp yazı yazmaya koyuldu ve yazısında şöyle yazıyordu:

“Ey kainatın sahibi Allah'ım sen bu dünya da ne kadar nimet verdiysen, ne kadar bu dünyaya düzen kattıysan hep Adem oğlu içindir. Sen bu nimetlerin karşılığın da bizlerden sana iki dakika ayırıp ibadete koyulmamızı emredesin de biz yapmaz mıyız? Ey beni manevi yönden huzura erdiren Allah'ım ezanlarla hep beni uyar. Kılamadığım namazlarımın günahlarını affeyle.”

UMUT'UN AZMI

Rumuz: Havvaanaeli

Sima Torun

Bayburt Fen Lisesi

Umut, annesini yeni kaybetmenin hüznü ve sıkıntısıyla günlerini geçirmekteydi. Umut'un babası ise Umut'a annesinin yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yapıyordu. Umut'un takım arkadaşları Umut'a bu kara günlerde hep destek oluyordu. Umut çelimsiz ve tecrübesiz olsa da azimli, yetenekli ve çalışkan bir kişiliğe sahipti. Umut'un babası her maça gidip yedek kulübesinde bekleyen oğlunu teselli ederdi. Evet, Umut'a hocası hiçbir maçta görev vermiyordu. Umut ise umudunu yitirmeyip sabırla bekliyordu. Umut'un babası Ferhat Bey, oğlunun her maçına gider, oğluna her türlü teza-hüratı yapardı. Yeter ki biricik oğlu, karısının emaneti üzülmesin, yeter ki oğlu mahzun ve melül olmasın, tek derdi ve endişesi buydu.

Çok yakında Umutların önemli bir maçı vardı. Umut bu maça var gücüyle hazırlanıyor, antrenmanlara bütün konsantrasyonuyla çıkıyordu. Elbette Umut'un bu şevki hocasını da sonsuz bir ümide sevk ediyordu. Annesini yeni kaybetmiş bir çocuğa verilecek teselli bakımından Umut'un takıma girmesi ne güzel olurdu. Umut'un babası oğlunun bu azmini sürdürmesi için hep oğlunun yanında bulunuyordu. Oğluna maddi desteğinin yanında manevi desteği de esirgemiyordu.

Umut, bir sabah annesinin mezarını ziyaret etmeye karar verdi. Babasına mezara yalnız gideceğini, annesiyle baş başa vakit geçirmek istediğini söyledi. Ferhat Bey, oğlunun bu isteğine hayır diyemedi. Umut hazırlandı, annesinin sağlığında ona aldığı spor ayakkabılarını, pantolonunu ve kazağını giydi. Umut

annesinin yanına en güzel şekilde çıkmalıydı. Annesi Umut'u nasılsa Cennet bahçelerinden izliyordu. Umut tabii ki annesine çok güzel görünmeliydi. Annesi asla üzülmemeliydi. Umut annesinin yattığı bayırın olduğu mezarlığa yürüyerek gidiyor, bir yandan da annesine günün birinde çok ünlü bir futbolcu olacağını müjdelemek istiyordu. Umut'un annesinin mezarını bulunduğu yer, oldukça dik, ağaçlıklı, her çeşit çiçeğin mevcut olduğu bir yerdi. Mezarın yanından da şirin mi şirin bir dere çağlamaktaydı. Hele bayırda esen rüzgâr da sanki en güzel musikiyi dillendiriyordu. Umut, kendi kendine söylendi: Annem rahat uyuyordur, sıkılmıyordur orada. Evet, Umut nihayet mezarlıktaydı. Annesinin kabrine yaklaştı. Elini mezar taşına koydu. Birkaç damla gözyaşıyla beraber, birkaç hıçkırık ve iç geçirmenin ardından annesinin adının yazılı mezar taşını öptü ve bir daha öptü. Annesiyle geçirdiği o güzel günler, bir film şeridini andırıncasına gözünün önünden geçti gitti. Şu kısacık geçen zamanın özlemiyle yüreğinde derin sancılar hissetti. Annesinin bu küçük yaşta kendisini terk etmesine bir türlü anlam veremeyen Umut boş ve hüzünlü gözlerle mezara baktı. Bir avuç toprağı yumruk şeklinde sıkarak elinde bekletti. Toprağı bilinçsizce sıktı. Sonra ne olduysa kendine gelip toprağı mezarın üstüne ufalayarak saçtı.

- Anneciğim sana geldim. Sana bir müjde vermeye geldim. Bu aralar çok iyi çalışıyorum. Hocamın gözüne girdim sanırım. Önümüzde çok önemli bir maç var. İnşallah kadroya girip takımına en güzel katkıyı sağlayacağım. Belki de ünlü olma yolunda bir adım atmış olacağım. Anne sana söz veriyorum daha çok çalışıp futbolumu ilerleteceğim. Sen hep derdin ya oğlum sen yeteneklisin, bu yeteneğini köreltme diye. İşte ben de sana söz veriyorum bu yeteneğimi perçinleyeceğim. Anneciğim sen burada rahat uyu. Görüşürüz benim meleşim.

Neredeyse akşam olmak üzereydi. Umut, eve geldi. Ferhat Bey, Umut'un sevdiği yemekleri yapmıştı. Sofraya oturuldu, yenildi, içildi. Yarın çok önemli bir gündü. Hoca, takım kadrosunu açıklayacaktı. Hep yedek soyunan Umut, bu sefer Şeytan'ın bacağına kırmalıydı. Son antrenman öncesi ne yapıp edip kadroya girmeliydi. Sabahı iple çekti Umut. Bin bir umutla antrenman sahasına koştu. Herkes oradaydı. İnşallah bu sefer olacaktı, olmalıydı. Umut, rahmetli annesine verdiği sözü tutmalıydı. Takım hocası tek tek kadroyu açıkladı. Nihayet Umut, takım kadrosundaydı. Büyük maça çok az kalmıştı. Umut takımla beraber çok iyi çalışıyordu. Bu önemli maç kazanılmalıydı. Herkes Umut'un nasıl bir futbolcu olduğunu görmeliydi.

Maç günü geldi. Maç başlamıştı. Kıran kırana geçen bir maçtı. Maçın sonlarına doğru Umut'un attığı golle takım zafere ulaştı. Umut'un babası sevincinden göklere fırladı. Maçı izlemeye gelenler de çok büyük zevk aldılar. Umut'un golüne şapka çıkarıp golü ayakta alkışladılar. Takım hocası da gayet mutluydu. Bir insana fırsat verildiğinde o insanın neleri başarabildiğine şahit oldular. Umut'u kazanmanın yanı sıra Umut da umudunu kazanmış oluyordu. Ferhat Bey de oğlunun başarısı karşısında duygulanıyordu.

Maçtan sonra eve dönen baba oğul hasretle kucaklaştılar. Ferhat Bey, her zaman oğlunun yanında olmanın sevinciyle derin bir ah çekti. Umut ise futbolcu olacağı günlerin hayaliyle geleceğe kanat çırpıyordu.

ACI GERÇEK

Rumuz: Küçük Yazar

Zeynep Tozoğlu

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Gökyüzünün karanlığın en koyu tonuna sahip olduğu bu gecede yorgunluğun bir aşına haline getirdiği bedenimi koltuğa bıraktım. Ellerim gözlerime karanlık bir perde olurken gözyaşlarım yanaklarımda ıslak bir yol çiziyordu. Yağmur damlalarının cama çarparak oluşturduğu bu tok sesler, kükreken bulutlarla harmanlanıyordu.

İnsanların yağmurda buldukları huzur bana bir kez dahi uğramamıştı. Ruhumun yaraları anıların zehriyle yeniden açılmaya, sızlamaya başladı. Gözlerimin önünden geçen bu korkunç görüntüler belirdi. Sanki hayatımı bir film gibi en ön sıradan izliyordum.

Neden bu çığlıklar vardı? Neden hiç susmuyorlardı?

Bunları düşünmeyi bir kenara bıraktım bir başka zaman düşünmek süratiyle kulaklarımı kapattım durmuyorlardı, durmayacaklardı biliyordum. Hızla yerimden doğuldum hâlâ dinmiyordu bu acı.

Çığlıklar, bana ait olmayan, başkalarından kopmuş yakarışlardı bunlar. Gözyaşlarım durmak bilmezken dizlerimin üstüne çöktüm, çaresizdim. Korkudan titreyen ellerimi yavaşça kulağıma götürdüm ne göreceğimi biliyordum -Kan!- ne zaman yağmur yağsa aynı böyle oluyordu. Önce yorgunluk, kan ve çaresizlik...

Korkuyordum gerçekleri bilmekten bu gerçek benim hayatımı değiştirecek ve beni uçurumun ucuna koyacak, al sıra sende at kendini diyecekti. İşte tam

bu anda benim hikâyem başlayacaktı.

Koltukta amaçsızca kıvranan vücudumu zorlukla kaldırdım. Kurtulmak için çabılıyor, düzgün düşünemiyordum. Tek isteğim çığlıkların durmasıydı. Ansızın toplamış olduğum cesaretle odama koşmaya doğru başladım. Eğer durursam hareket edemeyeceğim biliyordum. Ben ilerledikçe koridor benim inadıma uzuyordu. Kendimi zorlukla odama atıp kapımı kilitledim. Burada kendimi güvende hissetmem tam bir saçmalıktı.

Kafamın içinde milyonlarca insan ölüyor ve tırnaklarıyla zihnimin duvarlarını kazıyordu.

Bunları yaşamamın tek suçlusu o kadındı. Her yağmur yağdığında kulaklarımı kanatacak kadar güçlü çığlıkların kaynağı, her gece rüyalarımı girip “gerçeği öğren” diyen kadındı.

O kadını düşündükçe kendimi cadde ortasında annesinin elini tutmadığı için kaybolmuş küçük bir kız gibi hissediyordum. Daha fazla acıya dayanamayıp kendimi çaresizliğin o karanlık kuyusuna bıraktım.

Gözümde kapkaranlık perde yavaşça kalkmaya başlayınca etrafıma göz gezdirdim burası ıssız, korkunç bir ormandı. Olduğum yerden doğrulunca her şey daha da netleşti ormanın en dibin de yalnız ve savunmasızdım. Bir adım atmamla kuyuya düşmem bir oldu. Korkudan ne bağırabiliyor nede kaçabiliyordum. Olduğum kuyu kararmaya başladım karardı, kararı, karardı...

Daha sonra kendimi lüks bir evin koridorunda buldum koridor küçük aydınlatmalarla aydınlatılmış, gösterişten kaçınılmıştı duvarlarında da güzelce yerleştirilmiş tablolar bulunuyordu. İçlerinden yalnızca biri dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

Tabloya doğru yaklaşıncı izlendiğim hissine kapıldım. Korkuyordum ama kaçmıyordum, saçmalıktı. Koridorun önüne gelince şaşkınlığımı gizleyemedim. Tablodaki o kadındı, yanında ise ben vardım. Bu nasıl olabilirdi? Kadının yüzünün her detayını bir daha unutmamak istermişim gibi inceledim. Tam o sırada içimdeki o korku bana kaçmam gerektiğini söylüyordu. Tam da öyle yaptım kaçtım. Ben koştuğum koridor uzuyor duvarlardan her an o kadın çıkacak hissiyle kendimi yiyordum.

Koridor bitmiyordu, çaresizlik ve yorgunluk içinde yere çöktüm. Ağlamaya başladım bu bir kâbus olmalıydı bir ses işitmeme çıkırıklarımı yutup sessiz olmaya çalıştım. Sesler yanı başımda duran odadan geliyordu.

Hafifçe doğrulup aralık kapıdan içeri baktım. Ürkek hareketlerle kapıyı aralayıp içeri girdim. Yine o kadındı. Güliyordu. Onu ilk defa gülerken görüyordum. Oturarak oyasını örüyordu. Bir an kapı aralandı içeri saçları özenle örülmüş bir kız girdi.-Bendim-artuk şaşırıyordum. Bu kadınla aramızda bir bağ vardı. Beni kendine çekiyordu beni bu kadın gerçeğe götürecekti. Küçük kız onun yanına gidip -Uykum geldi anneciğim...

Duyduğum kelime karşısında ne yapacağımı bilemez oldum. Bana bu kadar acı yaşıtan, korkudan uyutmayan kadın benim annem idi! Şaşkınlıktan neredeyse konuştuklerini duymuyordum. O esnada içeri babam girdi. İkinci şokumu yaşayamadan babamın elindeki silahı görünce bızlıca babamın yanına gittim. Ne beni duyuyor ne de görüyordu.

Ona ne kadar engel olmaya çalışsam da yapamadım. Babam annemin yanına yaklaşıncaya annem bana döndü.

-Ona inanma o senin baban değil.

Demesine kalmadı bir silah sesi duyuldu.

Bir an gelen irkilemeyle yerimden sıçradım. Gördüğüm kâbus mu desem, rüya mı desem anlayamadım. Uyandığımda sabah olmuştu pencerenin önüne geçip derin bir nefes aldım. Perdenin ucundan tutup sonuna kadar çektim. Pencerenin kulundan tutup yavaşça açtım. Burnuma dolan toprak kokusu o kadar muhteşemdi ki kelimelerle anlatılmazdı. Yağmur benim için ne kadar çekilmez olsa da yağmurun sonrasında bıraktığı o muhteşem koku ve gökkuşağı tanrının bir hediyesi gibiydi...

Gördüğüm kâbusun etkisiyle salona gidip kendimi koltuğa bıraktım. Koltuk bana ilk defa rahat gelmişti bu rahatlıkla kendimi soru işaretleriyle baş başa bıraktım.

Bu kadın benim gerçek annem mi idi? Babam annemi neden öldürsün? O kadın bana ne demek istedi? Kafamda bu kadar soru varken nasıl rahat olabilirim ki? Bir anlık aklıma gelen fikirle yerimden fırladım. Yavaş ve ürkek adımlarla babamın çalışma odasının kapısında durdum.

Bütün gerçekler ve en büyük korkum bu kapının arkasındaydı. Kapının kulpunu tutup aşağı çektim. Dikkatimi ilk saat çekmişti. Saat dörde geliyordu. Babamın gelmesine az kalmıştı. Bu yüzden hareketlerimi hızlandırdım. Sırayla çekmeceleri, kitapların arasını her yeri kontrol ettim. İşime yaran bir şey bulamayınca aramadığım tek yer babamın her zaman kilitli tuttuğu

kasasıydı bu zamana kadar içinde ne olduğunu hiç merak etmemiştim. Ta ki bu güne kadar. Birkaç sayı girmeye başladım çoğu yanlış çıkınca aklıma gelen sayıları yavaşça girmeye başladım. 1089564 doğru sayıyı girince kasanın kapağını sonuna kadar açtım.

İçinde bu kadar para beklemiyordum. Paraları karıştırmaya çalışırken karşıma bir kaç tane zarf çıktı. İçlerinden birini seçtim. Kapağındaki yazılar dikkatimi çekmişti. Bizim yakınlarımızda bulunan hastanenin ismi yazıyordu. Merakla okumaya başladım. Kâğıdın üzerinde:

“Yapılan DNA testi sonucunda Ada KORKMAZ Ahmet KORKMAZ’ın biyolojik kızı değildir”.

Yazısını görünce annemin tamamlayamadığı cümle geldi aklıma:

-Ona inanma, o senin baban değil.

Okuduklarım karşısında beynimden vurulmuşu döndüm. Bunca yıl aldatılmışım. Babam olmayan biriyle yaşamış ve ona hizmet etmişim.

ONUN HİKÂYESİ JOHN MARTİN'E BENZİYORDU

Rumuz: Çiçek

Gülnihal Turan

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Evinin önünde otururken hafif esen rüzgârın etkisiyle burnuna dolup ciğerlerinde kelebekler uçuşturan bitki kokuları, onu heyecanlandırıyordu. Heyecanına neden olan, bu hoş kokulardan ziyade düşündükleriydi. Çünkü o hiçbir bitkinin boşuna yaratılmadığını, her bitkinin insanoğluna bir hizmet aracı olarak yaratıldığını inanıyordu. Özellikle insan sağlığı adına bunun çok önemli olduğunu her defasında da dile getirirdi. Ne var ki bir anlayanı olsa...

Babası, Tuna doğmadan ölmüştü. Birkaç evden oluşan küçücük bir köyde, derme çatma bir evde annesiyle birlikte yaşıyordu. Geçimlerini sütlerini pazara götürüp sattıkları iki inek ve babasından kalan bir dönümlük tarlada ekip biçtikleri ürünlerden sağlıyorlardı.

Annesi artık oğlunun bir iş bulup çalışmasını ve evlenip yuva kurmasını istiyordu. Hayatta tek dayanağı biricik oğluydu. Tuna ise annesi gibi düşünmüyordu. Farklı istekleri vardı ve bu istekleri hayal olmaktan öteye taşımak istiyordu. Annesinin gittikçe şiddetlenen azarlamalarına ve sitemlerine rağmen Tuna, Tıbbi ve Aromatik Bitkiler bölümünü bitirmişti. Mezun olduğu bölüm hasebiyle bitkilerin araştırmasına olan ilgisi had safhadaydı. Kimsenin daha önce keşfetmediği bir şeyi bularak bu alanda hem parmakla gösterilir olmak hem de insanlığa bir yarar sağlamak birincil hedefleriydi. Her gün dağlarda dolaşması, bitkilerle ilgilenmesi ona iyi gelse de annesini iyice çekilmez hale getiriyordu. Yine bu gezintilerinin birinden eve gelmişti ki annesi askın bir su-

rat ifadesiyle, artık bu duruma daha fazla dayanamayacağını söyleyerek bir an önce iş bulmasını aksi halde eve gelmemesini söylüyordu. Bu durumu daha da zorlaştıran insanların kendisini bu halinden dolayı ayıpladığını ve bazılarınınnsa daha ileri giderek onu bir meczup olarak nitelendirdiğiydi. Annesi ise oğlunun hakkındaki bu söylentilerine dayanamıyordu. Bunun üzerine Tuna, şehirde bir iş bulacağının sözünü vererek annesinden helallik alıp köyden ayrıldı. Cebindeki son parayla aldığı “John Martin” adlı kitabı otobüs yolculuğu boyunca okumuş ve bitirmişti. Kendi hayatına benzettiği bu hikâye onu çok etkilemiş, ona son kararını verdirtmişti. Asla hayallerinden vazgeçmeyecekti. Şehre indiğinde üniversite hocalarından yardım alarak kendisine gerekli ekipmanı sağladıktan sonra bol çeşitte bitkinin olduğu bir bölgeye yerleşti. Bu bölge, Doğu Anadolu’nun bir yaylasıydı. Burada koca on yıl geçirmişti. Yaptığı araştırmalar, deneme-yanılma süreçleri derken tam on yıl... Yaptığı bütün araştırmaları okuduğu üniversitede bilim insanlarına anlattı ve onların da onayını aldı. Çok önemli bir hastalığın tedavisini bulmuştu. Ve bu süreçte bulduğu bitki şifalarını ilaca dönüştürecek fabrikalarla anlaşması da gecikmedi. Artık o herkesçe bilinen bir bilim insanıydı. Annesini mektuplarıyla halinden haberdar etse de son zamanlarda mektuplarına bir cevabın gelmemesi onu endişelendiriyordu. Bunun üzerine köyüne gidince annesini çok hasta bir şekilde buldu. Bu duruma çok üzülmüştü. Fakat onu heyecanlandıran bir şey de vardı ki o da bu hastalığın şifası kendi araştırmalarının sonucuydu. Bunu annesine anlatınca, annesi çok mahcup bir şekilde sevinç göz yaşlarıyla birlikte oğluna sarılarak: “Beni affet oğulcuğum! Senin hayallerini anlamayarak sana engel olmaya çalıştım. Yanında olmam gerekirken seni kınayanlarla birlikte olarak seni yalnız bıraktım.” dedi.

Tuna annesinin çizgilerle dolu çilekeş yüzüne, şefkatle bakan gözlerine sevgiyle baktı: “Anneciğim, sen elbette benim iyiliğimi düşünerek bunları yaptın. Beni babasız büyüttün. Alın terinle çalışarak okuttun. Hakkını bana helal etmenin onayı dururken af dileme.” dedi.

Ana-oğul yılların özlemini gidermek için sarılırken, bir zamanlar ona meczup diyenlerin başlarını öne eğmeleri de gözlerinden kaçmamıştı. Tuna hayallerine ulaşmanın ve de hayallerinin annesinin derdine deva olmasının keyfini çıkarırken annesi de ömrünün sonuna kadar böylesine bir evlada sahip olmanın kıvancını yaşadı.

Rumuz: Diriliş

M. Eren Türk

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneşin doğuşuyla ışıklar köşkün duvarlarını aydınlatmaya ve ihtişamını ortaya çıkarmaya başlıyordu. Her esintide bahçedeki serviler rüzgârla dans ediyor ve akisleri köşke ayrı bir hava katıyordu. Girişteki büyük kapının motifleri ise her bakana başka hülyalara sürüklüyordu. Köşkteki odaların sayısını Elif bile bilmiyordu. Girişte kocaman bir holde evin yardımcıları tarafından karşılandıktan sonra içerideki misafir odasına kabul edilirdi gelenler. İşte Elif, annesi ve babasıyla bu köşkte yaşıyordu. Elif evin tek kızı ve tek çocuğuydu. Ailesi üzerine titriyor Elif ne isterse her istediğine koşulsuz şartsız anında ulaşıyordu.

Elif dünyalar güzeli bir kızdı. Onu gören bir kez daha bakardı. Upuzun sırma saçları her gün bakıcısı tarafından özenle taranıyor, iki yana ayrılıp harsır örer gibi ince bir işçilikle örülüyordu. Saçlarının ucuna taktırdığı beyaz kurdeleler Elif hareket ettikçe bir kelebek gibi uçuyor, kendini mutlu hissetmesini sağlıyordu. Kırmızı montunun üzerindeki puantiyelerle pikeli eteğindeki kiler uyum halindeydi. Beyaz dantelli çorapları her gün özenle yıkanıp kolalanıyordu. Yüzüyse görenleri hayrete düşürecek kadar güzeldi. Masmavi gözleri derin manalar içeriyordu. Elif bu kadar güzel olmasına rağmen davranışları ve insanlara karşı tutumu güzelliğiyle zıt manalar taşıyordu. Ailesinin çok zengin olmasından dolayı şımarık ve dünyanın zorluklarından uzak bir şekilde büyütülmüştü. Özel bakıcılar özel hocalar emrine amadeydi.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar ise yılları kovalarken Elif büyümüş

okul çağına gelmişti. Okula her gün özel şoförüyle gidiyordu. Elif'in sahip olduğu her şey onun için övünme sebebiydi. Arkadaşlarına sürekli zengin olduğundan dem vuruyor, arkadaşlarını küçümsüyor ve onlara zenginliğiyle hava atıyordu. Arkadaşları bu duruma fazlasıyla üzüliyor ve içerliyordu. Elif'i seven tek bir arkadaşı bile yoktu. Elif bunları yaparken arkadaşlarıyla arasının bozulacağını fark edemiyordu çünkü çevresi onu bu şekilde alıştırmıştı.

Yine bir gün şoför Elif'i evden aldı ve okula getirdi. Elif okula gelince arkadaşlarına lüks arabaları ile hava attı ve yine onları kışkandırdı. Bunu gören şoför bu duruma artık dayanmayıp olanı biteni Elif'in annesine söyledi. Elif'in annesi en başta bu durumu umursamadı çünkü kızının bu hale gelmesindeki sorumlu o idi, bu zamana kadar bakıcısına, özel hocalarına ve şoförüne yaptıklarına göz yummuştu.

Elif'in okulda yaptıklarına dayanamayan öğretmeni annesini arayarak Elif'in zengin olduğu için arkadaşlarını küçümsediğini ve sürekli onlarla alay ettiğini söyleyince annesi Elif ile konuşma kararı aldı. Elif okuldan eve geldiğinde annesi onunla konuştu ve yaptıklarının doğru bir davranış olmadığını ona söyledi ama Elif annesini çok da dinliyor gibi gözüküyordu. Ertesi gün Elif odasında oyuncaklarını yere atarak onlarla oynuyordu. Annesi sesleri duyup odasına gelir ve Elif'e onları kırmaması gerektiğini anlattı ama Elif bu sefer de annesini dinlemeyince annesi Elif'e bir ders vermeyi düşündü.

Annesi Elif okuldan gelince ona iflas ettiklerini, maddi durumlarının bozulduğunu ve hiç paralarının kalmadığını bundan dolayı da evlerinden taşınmaları gerektiğini anlattı. Elif bu duruma inanmadı ve ağlamaya başladı. Babasına sormaya karar verdi ve babası da aynı şeyi söyleyince inanmak zorunda kaldı. Elif olanlara bir türlü inanmıyor daha doğrusu inanmak istemiyordu. Lüks hayatı şoförü, bakıcısı ve evdeki yardımcıları artık olmayacaktı.

Köşkten ayrılma, yeni bir hayata başlama vakti gelip çatmıştı. Yeni evde Elif'i lüks bir yaşam beklemiyordu. Elif tabii ki bu evi beğenmedi. Evdeki eşyalar ve yeni odası Elif'i mutlu etmedi. Elif bu evde her şeyden şikâyet etti. Annesi Elif'i karşısına aldı ve şunları söyledi:

-Kızım biz zengindik sen de hep zengin hayatına alıştın biz suçluyuz çünkü sana yokluk nedir hiç anlatmadık. Ama artık bu duruma alışmalısın elindekilerin kıymetini bilip onlarla yetinmeli ve mutlu olmayı bilmelisin, dedi.

Elif odasına gidip düşünmeye başladı. Önceden köşkte dediği her şeyi yaptıran bir bakıcısı vardı ama şimdi her şeyi yaptırdığı bakıcısı yoktu. Suyunu bile kendi almak zorunda kaldı. Onun için elimdekilerin kıymetini bilmeliydim diye uzun uzun düşündü. Düşündükçe yaptıkları gözünün önünde bir film şeridi gibi geçti. Sonra canı sıkıldı oyuncakları ile oyun oynamayı düşündü ama sonra vazgeçti çünkü tüm oyuncaklarını kırmıştı çünkü babası ona hep yeni oyuncaklar alıyordu ama artık alacak parası yoktu.

Elif okula artık özel şoförüyle değil otobüsle gidiyordu. Elif her şeye isyan ederek yaşamını geçirdiği günler aklına geldi ve yaptığı hataların farkına vardı ve içinden o günlere dönseydik böyle yapmazdım diye geçirdi. Elif bu yaşama alışmaya başlamıştı. Aradan baya bir zaman geçmişti. Bir gün Elif annesiyle otururken annesine:

- Anne beni bakıcımıza götürür müsün, dedi. Annesi nedenini sorduğunda:

- Anneciğim ben ona çok haksızlık ettim, yaptığım hataların farkına vardım. Beni ona götür ondan özür dileyeceğim, dedi.

Annesi de kızını alıp bakıcısının yanına götürdü. Elif ondan özür diledi. Bakıcısı da Elif'i affetti. Sonra annesiyle eve gitmek için yola çıktılar. Annesi sana bir sürprizim var deyip kızını eski büyük köşklerine götürdü. Elif niye tekrar buraya geldiklerini düşündü. Annesi de kızına olayları anlattı:

-Kızım senin hareketlerin hoşumuza gitmediğinden çevrenle olan sorunlarını görünce sana ders vermeyi düşündük. İyi ki de yapmışsınız bak sen de her şeyin farkına vardın ve elindekilerin kıymetini anladın, dedi.

Anne ve kızı birbirine sarıldı ve hayatlarına kaldığı yerden devam ettiler. Ama Elif artık önceki Elif değildi. Her şeyin kıymetini bilen iyi kalpli bir kızdı.

BİR ADIM NEFES

Rumuz: Kardelen

Büşra Yayla

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Yıl 2006, 2 Nisan ve ben on yaşındayım. Abimin söyleşiyle en güzel yaşlarımdaymışım. Aramızda yedi yaş vardı. Abime dedem hep “Evlat gün gelir bana bir şey olursa sen kardeşine öğret, değişmesin geleneğimiz” dermiş. İyi ki de söylemiş. Abimin sağ ayağı boşluğa gelse bana da derdi. “Burası boş, basma düşersin” diye. O boşluğa düşmüş olduğumu hiç söyleyemedim. Zamanını bekledim o zaman tıpkı güzel günler gibi hiç gelmedi. Bir vakit odada geldi yanıma abim, öyle manalı baktı ki belki bazı şeylerin farkındaydı. Bakışları sanki duygularıma hitap ediyordu. Bir sonraki gün okullar açılıyordu. Abim her yıl bugün babama “Lütfen gitmeyeyim, dersler bana ters,” diyordu. Ben ise küçüklüğümün verdiği heyecan ile mi bilmiyordum ama okulu çok seviyordum. Uyumadan önce yarın yapacağım şeyleri, arkadaşlarımla sona erecek hasretimi, öğretmenlerin dersteki o manalı bakışlarını ve en güzeli okul giysilerimi başucuma koyarak sonlandırdım. O gün de öyle oldu. Hayal kurarak uyudum. Sabah yüzüme vuran güneşin kızıl ışığıyla uyanmak istedim, göğüs kafesimde uçan kelebeklerle, ama olmadı. O gün farklıydı. Yastığımdaki soğukluk ile uyandım. Hiç bakmak gelmedi aklıma. Elimi, yüzümü yıkamak için banyoya gittim, aynaya baktığımda burnumun kanadığını gördüm. Hızlıca yıkadım, o sırada yastığım geldi aklıma. İçimden “Aman annem görüp telaş etmesin,” diyerek hızlı adımlarla odama gittim. Yastık kılıfını çıkardım ve kirli sepetine bıraktım. Saat yaklaşmıştı, bu aralıkta abimi uyandırdım. Annem de yiyecek iki parça şey hazırlamıştı. Yedik ve evden çıktık. Okula gittiğimde gece kurduğum hayaller aklıma gelmedi bile. Oldukça endişeliydim çünkü.

Ama pek belli etmedim. Arkadaşlarımın bazıları gitmiş, öğretmenler değişmişti. O gün tanışma faslıyla geçti. Hoparlörden “Sevgili öğrenciler iyi günler,” sesi çıkana kadar gergindim. Arkadaşlarım ve öğretmenlerimle vedalaşmadan okuldan çıktım. Eve geldiğimde annem elinde yastık kılıfıyla yüzüme bakarak «Oğlum ne oldu gece» diyerek iki dizinin üzerine çömeldi. Abimin bakışları gibiydi tıpkı. Cevap vermedim tekrarladı cümlesini “ne oldu gece?” “Telaş edilecek bir şey yok anne sadece gece abimle şakalaşırken kazayla burnuma vurdu, onun için kanamıştır” dedim. Pek inandığı söylenemez. “Peki” diyerek ayağa kalktı. Okulu sormamıştı bile. Hemen sonra abim geldi. Ben odama geçmiştim. Sesler geliyordu arasında adımları duydum. Kötü bir şey biliyorum ama dinlemedim. Annem abime “Gece kardeşinle şakalaşırken vurdun mu hiç?” dedi. O sırada derin bir nefes aldım, çünkü anneme ilk kez yalan söylemiştim. Abim anneme mevzuyu anlamasın diye “evet” yanıtı verdi. Annemse, “Yavaş davran kardeşine burnunu kanatmışsın” dedi. Daha fazla dinlemeden odama gelip dinlediğimi gördü ve üzerime “umarım duydun her şeyi, ben sana vurmadım bile, senin kaç gündür neyin var kardeşim?” dedi. Bense “Bilmiyorum, sürekli burnum kanıyor, kalbim sıkışıyor, ama babama söyleme abi yoksa hastaneye götürür”. “Peki” dedi ama inanmadım, çünkü küçükken babama her şeyi söylerdi. Cümlemi bitirdim. Ve odadan ayrıldım. Yemek yedim, annem ben ve abim ile babamı beklemeye başladık. O sırada uyumuşum ben. Babamın yüzümü silmesi ile uyandım. Sıçradım yerimden, yine burnum kanıyordu. Hiç konuşmadan banyoya gittim, durdurmaya çalışsam da olmadı. Abimi çağırdım o da yardım edemeyince son çare babamı çağırdık. Elinde yastık ile koşarak geldi. “Hazırlan hastaneye gidiyoruz” dedi. Korktuğum şey buydu. İtiraz edemedim, edecek durumda değildim çünkü. Hemen çıktık evden. Babam bana “evladım bir şey olmayacak pamuk veya canını yakmayacak şeylerle yardım edecekler” dedi. Farkındayım o da korkuyor. Hastaneye vardığımızda acil hariç her yer kapalıydı. Sıra geldi pansuman yaptılar, yarın tekrar gelmemiz gerektiğini söylediler. Babama baktığımı fark etmiyordu, arkasına saklandım öyle dinledim doktoru. Yarın okulum var gelemem dediğimde babamın ufaktan elimi oynattığını hissettim. “Geliriz doktor bey” dedi ve çıktık. Eve gidene kadar hiç konuşmadım, ama babam konuştu. Anlattığı meselelerde anlamam gereken şeyler vardı belki ama on yaşında ne kadar anlardım ben. Susturdum, o da anlattı. Anlayamayabilirdim ama farkındaydım. Çok konuştuk ama en son kurduğu cümle dokundu hayallerime “hastalıklar senin derdin olma-

sın evlat, dersin olsun” dedi. Zamanla alışmam gerekiyor, alıştım da. Tekrar randevu vakti geldi. Ama bu sefer babamı içeriye almayıp sadece beni çağırdı. Daha rahat şekilde anlattım. Odadan çıktım, eve gitme vakti gelmişti. Eve vardığımızda yemek yemeden uyudum aynı şikayet ile uyandım; burun kanaması, ardından nefes darlığı. Babam zorla çıkan sesime geldi. Su içirdikten sonra “neyin var?” dedi. Ben bir şey olmadığını söyledim ama babam, doktora söylediğim diğer şikayetlerimi duymuş. Bu belirtiler babamın genç yaşta kaybettiği kardeşinin hasta olmadan önce gösterdiği belirtilermiş, unutkanlık, burun kanaması, hatta daha fazlası. Mutfaktaki sessizliği bozan kardeşim oldu. “Baba kardeşine ne oldu?”. İşte o soruyu yanlış yerde, yanlış zamanda sordu. Babam sorusunu yanıtsız bırakmadı. “Bir gün biz bahçede oynarken kardeşim eve çıkmak istediğini söyledi, beni de çağırdı ama gitmedim. Her zaman olduğu gibi acıkmıştır dedim. Onu gönderdikten yarı saat sonra annem camdan “Oğlum çabuk eve gel” diye seslendi. Oyunumu bozmasına kızmıştım ama anne lafı üstelenmez diyerek çıktım. Eve gittiğimde kardeşim koltuğa uzanmış annem odada dolanıp duruyordu. Babamı aradı ardından şu cümleyi kurdu “Eve gel çocuğumuz hiç iyi değil”. Telaşla annemin sözünü bölerek “Neyi var kardeşimin”, diyebildim. Yüzüme derin derin baktı ama cevap vermedi. Birkaç dakika sonra babam geldi, apar topar evden çıktık. Apartmandan inerken beni en güvenilir Azide nineye bıraktılar, zor durumda oldukları için bir şey demedim. Saatlerce bekledim. Sabaha doğru zil sesiyle uyandım. Ve kapıya koştum. Azide nine “Yavaş yavrucuğum” diyordu ama tüm gece beklemişim daha fazla bekleyemezdim. Kapıyı açtığımda şaşırmıştım, annem ile babam vardı, peki niye kardeşim yoktu. Babama sordum “Bekle oğlum birkaç şey alıp gideceğiz” dedi. Sesi o kadar buğuluydu ki tıpkı annemin gözleri gibi. Ayakta durmak için güçlük çekiyordu. Bir saate hastaneye gittik, ama morg bölümünden içeriye girecek kadar ne ben güçlüydüm ne de ailem. Kalp yetmezliği varmış meğer. Birkaç yıl kimse toparlanamadı. Yıllar sonrada annenle evlendik: Sen tıpkı ona benziyorsun oğlum diyerek başımı okşadı. “Evet randevu saatin geldi küçük bey, haydi hazırlan” dedi, kalktım hazırlandım ama içimde bir boşluk vardı. Hissetmeme ye çalıştıkça büyüyen bir boşluk. Daha fazla derin dalmadan babam kapıyı çalarak geldi, arabanın anahtarını sallayarak gülümsedi. Hemen ardından evden çıktık, bilseydim olacakları daha çok düşünürdüm evde. Babamı daha fazla bekletmemek için düşüncelerimi bir köşeye bıraktım ve arabaya doğru ilerledik. Hastanenin önüne geldiğimizde

içimdeki boşluk daha da büyüdü sanki babama daha çok yaklaştım. İçeri girdik ne olacağını bilmeden. Barkot aldık ve bekledik. Vakit gelmişti ikimiz de sakin adımlarla içeri girdik. Ben ümitsizdim, babam ise hiç öyle değildi. Ne olacağını önceden biliyordu çünkü. Doktor birkaç tahlil istedi. Tahlil vermek için gidiyorduk. Her yer daha kalabalık, herkes daha çaresiz etrafa bakıyordu. Yoldaki uzun çizgiyi takip ederek gerekli tahlilleri verdik. Sonuçların çıkması için fazla bekletilmemiştik, ardından doktor çağırdı. Elindeki kağıtlara kapılmışçasına. Hiç duraksamadan “Sizi diğer odada bir doktor karşılayacak, onun durumu açıklaması daha uygun olur,” dedi. Tedirgindim, ne olduğunun kimse söylemiyor aksıyordu her geçen gün. Odaya girdiğimizde sırtı dönük bir beyle karşılaştık. Hoş geldiniz diyerek döndü, yerine oturdu ve ardından “sizi üzmem istemezdim ama söylemek zorundayım ki sonuçlar hiç iyi değil, MR ve kalp atışı çok düzensiz” dedi.

- Peki Doktor Bey bunlara sebep olan şeyler ne?
- Kalp yetmezliği

Hemen ardındaki sessizliği bozarak “Nasıl düzeleceğim doktor amca?”.

“İlaç tedavisi için çok geç, nakil gerek evlat, kalp nakli. Üzülme o kalp önceden senin için vardı. Eğer ailenin izni olursa iki gün sonra ameliyat olman gerekiyor”. Ne diyebilirdim ki “Peki canım yanar mı?” sorusundan sonra iki yana sallanan kafa mutlu etti. Birkaç dakika sürse de odadan çıkarken, “Gerekli işlemler için sizi bilgilendireceğiz,” dedi. “Evet ama iyi olacak evlat”, derken dolan gözlerini kaçırdı. İki gün sonrasını düşünmek istemiyordum doğrusu. Ameliyattan korkmuyordum o kalbini veren cesur insan yaşamayacaktı. O iki gün böyle beynime kazınmış soruları sormakla geçti. Ameliyat saati yaklaştıkça içimdeki kelebekler tek tek o boşluktan intihar ediyordu. Son kelebeğe sıra gelmeden hemşire ile doktor odaya geldi. Ellerindeki o yeşil giysiler ile “Evet bugün nasılsın evlat?”, diyerek başımı okşadı. Cevap vermek yerine başımı salladım. İki adım geri çekilip yeşil giysileri uzattı. “İki tane var doktor amca, biri fazla alın onu,” dememe aldırış etmeyip köşeye bıraktı. “Hemşire yardımcı olacaktı size” dedi. Çok canım yanar mı? sorusunu tekrarladım. O yeşil giysilerden ve sedyelerden soğumuştum. Sedyeyle yavaşça girdiğim ameliyat odası, yan tarafta ise narkozla görebildiğim kadar babam vardı. O zamana dair hatırlamak istemeyip de hatırladığım şeydi bu. Bir de uyandığımda yanımda babam yerine doktorun olması “Babam doktor amca, babam nerede?”. Yine o koca

sessizlik, üzerime baktığımda hâlâ o yeşil neşter kokulu giysi vardı, babamın ise beyazdı. “Babam neden beyaz giydi doktor amca?”. “Çünkü o seninle aynı odaya, belki aynı eve gelemez, o olması gerektiği yerde evlat, en iyi yerde”. Bu cevap temelini atamadığım evimin yıkılışı oldu. Henüz 10 yaşında ve evde tek olmam, büyük sorumlulukların beni beklediğinin habercisi. Babamın değerini nasıl mı anladım? Küçüktüm, orayı ben de anlamadım, en güzel yeri kaçırmışım. Korkma baba kalbin bana emanet...

YARIM KALMIŞLIK

Rumuz: Gökyüzü

Burcu Yılmaz

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

İnsanlar o kadar iyi görünür ki gözümüze ve o kadar da inandırıcı davranırlar ki...Yalan mı gerçek mi, anlayamayız. Kim bilir, en yakınımız bile yalan söylüyordur...Ayakta durmak için bir sebep ararız; ama her sebep buluşumuzla yere düşmemiz bir olur. Güveneceğimiz insanlar sayılıdır, unutmayın! Belki yanındaki, kardeşim dediğin kişidir o; oysaki yıllarca kuyunu kazan da o...

Üç yıl boyunca gerçek sandığım yalanlara inanarak yaşamışım. Her şey inandırıcıydı, hep iyiliğimi, mutluluğumu düşünüyor sanmıştım. Çünkü en yakın dostumdu... Hiçbir zaman yarı yolda bırakmayacak, düştüğümde ilk kaldıranın o olacağına o kadar emindim ki... Aylardan Aralık... Her şey her zamanki gibi güzeldi. Oysaki bu sabahın akşamında üç senelik oyun bitecekmış. Vicdanı nasıl el verdi bunu saklamaya? “Kaç zamandır sana söyleyemediklerim var.” dediğinde, kendisiyle ilgili bir şey sanmıştım. İyice konuya girildiğinde dediğim tek kelime “YAZIKLAR OLSUN!” oldu. Nasıl kanmışım ben bu oyuna? Artık bu yükü kaldıracak hâl kalmamıştı bende. Aslında inanmak istemedim; çünkü yapmaz bunu, yapamaz demiştim. Ama artık kendimi avutacak bir neden kalmamıştı ortada. Hayatımda kendime “Neden?”le başlayan sorular sormaya başladım. Ne yaptıysam çıkamadım işin içinden. En yakınımın, dostumun beni yerle bir etmesi kaldırılacak bir yük değildi. Susup kaldım. Bundan sonra da hiçbir şey artık normal gelmemeye başladı. Şarkılar anlamsızlaştı, insanlar, sesler, samimiyetler, her şey anlamsızlaştı artık... Bu acı dincek gibi değildi. Kardeşim dediğim insan, yapmaz dedim; bir kere daha

inanmak istemedim. Ama elbette ki her gerçeğin altında binlerce yalan var. Bu hayatta artık kime güvenebilirim ki? Yalanlar yüzünden uçuruma sürüklüyor beni bedenim. Nasıl da inandırmış beni? Her şey ne güzeldi; hayatı paylaşmış, konuşmuş, dertlerimizi dinlemiş, beraber nice vakitler geçirmiştik... Bu saat-ten sonra yalanlarla dolu bir dünyada ayaklarımın üzerinde durmak gerçekten çok zor. Boğazıma düğümlenen binlerce kelime, yutkunamadığım acılarım... Canımı ne kadar da yaktılar. Öyle bir yangın var ki içimde, ne gösterilir ne de tarif edilebilir...Her şey yalanmış. Oysa her şey o kadar güzeldi, yalan olduğu nerden aklıma gelebilirdi ki? Sonrasında dilenen özürler... Kırgınlık var içimde, affedilebilir mi kolay kolay? Ne kadar affetmek istese de insanın bir tarafı hep kırgındır. Koşup sarılasın gelir ama acını hatırlayınca bir adım geri gelirsin. Şimdi yalanların arasında kaybolmuş bir beden duruyor karşımda, gözümde-ten akan yaşlar kadar değeri var mı beni üzenlerin? Bunca zaman sırtım yere gelmedi. Onca yara aldım. Hâlâ ölmedim. Zaten yarım kaldı ne yaşamışsam... Üzerimden atmaya çalışıyorum bu yükü, biraz da olsa rahatlarım diye. Sanki her şeyi ben yapmışım gibi davranmaları çok saçma değil mi?

En yakınımla dersin, sen kıyamazsın ama hayat bütün sözleri yutturur sana. Bir gün bu yükün kalkacağına inanıp her günümü feda edebilecek kadar vefalı bir insandım. Sizler beni duygusuzlaştırdınız. Siz ve sizin gibiler yüzünden benliğimi yitirdim. Bir gün gülmek için savaşmam gerekiyor. Hiçbir şey göründüğü, hatta yaşandığı gibi değil, her şey hatırlandığı gibi. Az da olsa anlaşıl-mak istiyorum, bir kere de olsa doğru anlaşıl-mak. Tüm derdim bu. Sanki ben hiç kırılmazmışım gibi davranıyorlar.

Başından beri kaybettik. Bu hayatın neresinden tutunmaya çalışsak bir şekilde elimizde kaldı... Hep bağlanmaya çalıştığım yerden koptu. Öz kardeşim-den bile ayırt etmediğim insandı o. Can dostumdu o...

